

KELLY KEATON

Karanlığın Kızı

Her güzelliğin altında bir parça kötülük yatar.

DE
X

Karanlığın

Kızı

KELLY KEATON

DEX Kitap

KARANLIĞIN KIZI

Özgün adı: *Darkness Becomes Her*

Copyright © 2011 Kelly Gay

Yazan: Kelly Keaton

Çeviri: Melis Özben

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Grafik uygulama: Havva Alp

ISBN: 978-605-09-0198-6

Mary Keaton için

*Küçük elimden tutup beni,
hayal gücümün perdesini kaldırdığın ormana götürdün
ve orada harika şeylerle tanıştırdın:
perilerin yaşadığı, ruhların dans ettiği
ve goblinlerin çikolatalı kek sakladığı yerde.
O perde bir daha hiç inmedi.
Burada olup görebilseydin keşke.*

Bir

Yemekhane masasının altında, sağ dizim içine cin girmiş havalı matkap gibi sekiyordu. Bacaklarımdaki adrenalini beni Rocquemore Hastanesi'nden bir an önce, ardıma bile bakmadan kaçıp kurtulmaya zorluyordu.

Derin nefes alış verişler.

Kendimi toparlayıp sakinleşmezsem nefes nefese kalacak, utançtan yerin dibine geçecektim. Ayrıca böyle bir manzara hiç iyi olmazdı, özellikle de boş odaları olan bir tımarhanedeyken.

“Bayan Selkirk, bunu yapmak istediğinizden emin misiniz?”

“Bana Ari diyebilirsiniz. Ve yanıtlım evet, Dr. Giroux.” Karşımda oturan adama kararlı bir şekilde kafamı salladım. “Onca yolu vazgeçmek için gelmedim. Bilmek istiyorum.” Tek istediğim olan biteni öğrenip bir şeyler yapmaktı, kendi ellerimle yapabileceğim *herhangi bir şey* olsun istiyordum, ne var ki ellerim masanın üzerinde öylece duruyordu. Kıpırdamadan. Sakin sakin.

Doktor, güneşten çatlamış ince dudaklarının arasından isteksizce nefes verdi ve bana doğru bir “kusura bakma tatlım, bunu sen istedin” bakışı attı. Boğazını temizleyerek elindeki dosyanın kapağını kaldırdı. “O zamanlar burada çalışmıyordum ama bir bakalım..” Birkaç sayfayı hızla gözden geçirdi. “Annen seni sosyal hizmetlere teslim ettikten sonra hayatının geri kalanını burada, Rocquemore'da geçirmiş.” Dosyanın üzerinde parmakları huzursuzca dolaşıyordu. “Kendi isteğiyle yatırılmış,” diye devam etti. “Altı ay on sekiz gün kalmış. Yirmi birinci yaşına basacağı gün intihar etmiş.”

O an aldığım nefes yumruk gibi boğazıma oturdu.

Kahretsin. Bunu duymayı hiç beklemiyordum.

Aldığım haberle beynim felç oldu sanki. Ruhsal durumuna ilişkin sormayı planladığım bütün sorular o anda kafamdan uçup gitti.

Yıllar boyu annemin neden benden vazgeçtiğine dair olabilecek her nedeni düşünmüş, hatta geçen on üç yıl içinde ölmüş olabileceğini bile hesaba katmıştım. *İntihar da nereden çıktı şimdi?* Evet aptal şey, bunu hiç aklına getirmemiştin. Kafamdan bir sürü küfür geçiyordu, o an masaya bir kafa atmak istedim -belki aldığım haberi daha iyi sindirmeme yardımcı olurdu.

Henüz dört yaşına basmışken Louisiana eyaletine emanet edilmişim, demek ki bundan altı ay sonra da annem ölmüştü. Bütün o yıllar boyunca neye benzediğini, ne yaptığını, bırakıp gittiği o küçük kızı hiç düşünüp düşünmediğini merak edip dururken, meğer o yerin yedi kat dibindeymiş, lanet olası tek bir şey *yapacak* ya da *düşünecek* halde değilmiş.

Ağzımı açıp da dışarı çıkmasına izin vermediğim çığlık göğsümde patlayacak gibiydi. Gözlerimi ellerime dikmiş bakıyordum, masanın beyaz kompozit yüzeyinin üzerinde tırnaklarım minik karafatmalar gibi parıldıyordu. Parmaklarımı kıvrıp tırnaklarımı kaplamaya geçirmemek için kendimi zor tutuyordum; belki tırnaklarımdan ayrılan etin acısı, göğsümü yakıp sıkıştıran acıyı bastırabilirdi. Kendimi toparlayıp, “Peki,” dedim, “tam olarak nesi vardı?” Soru ağzımda kötü bir tat bırakmıştı, yüzüm kıpkırmızı kesilmişti. Ellerimi çekip masanın altına indirdim ve bacaklarımın üzerine koydum, terleyen avuç içlerimi kot pantolonuma sürttüm.

“Şizofreni. Hezeyanlardan -şey, bir *hezeyandan* mustarıpılmış.”

“Sadece bir hezeyan mı?”

Dosyayı açıp sayfaya göz atıyormuş gibi yaptı. Bu sırada, adamın sinirleri acayip bozuk görünüyordu; bunun için onu suçlayamam. Kim genç bir kıza annesinin kendini öldürecek kadar kafayı yediğini söylemek ister ki?

Doktorun yanakları kızarmaya başlamıştı. “Burada yazdığına göre,” zorla yutkunarak okumaya devam etti, “yılanlarla ilgiliymiş... yılanların kafasını delip dışarı çıkmaya çalıştığını iddia ediyormuş; kafa derisinin altında gittikçe büyüyen ve hareket eden yılanlar olduğunu sanıyormuş. Birkaç defa derisini tırnaklarıyla kazıyarak kanatmış. Yemekhaneden çaldığı kahvaltı bıçağıyla kafasını delmeye çalışmış. Doktorların verdiği hiçbir ilaç ya da söylediği hiçbir şey onu, bunların hepsinin hayal gücünün ürünü olduğuna inandırmaya yetmemiş.”

Olanları gözümde canlandırdığımda, tüylerim diken diken oldu. Yılanlardan nefret ederdim.

Doktor Giroux dosyayı kapattı, beni rahatlatabilecek bir şeyler bulma çabası içinde olduğu belliydi. “Şunu unutma, o günlerde pek çok insan post-travmatik stresle boğuşuyordu... Sen o zamanları hatırlayamayacak kadar küçüktün ama...”

“Biraz hatırlıyorum.” Nasıl unutulabilirdim ki? Peş peşe vuran iki tane dört şiddetindeki kasırgayla yerle bir olan New Orleans ve eyaletin güney yarısından kaçan yüz binlerce insanın görüntüsü aklımdan hiç çıkmamıştı. Kimse hazırlıklı değildi böyle bir şeye. Geri dönen de olmadı.

Şimdi bile, on üç yıl geçmiş olmasına rağmen, akli başında olan hiç kimse Çember’in ötesine geçmeye cesaret edemiyordu.

Dr. Giroux acı bir gülümsemeye, “O halde annenin neden buraya geldiğini sana anlatmama gerek yok,” dedi.

“Hayır.”

Bakışlarını önündeki bir noktaya sabitleyip üzgün bir ses tonuyla konuşmaya devam etti; konuştuğu ben miydim emin olamadım: “Öyle çok vaka vardı ki... Psikoz, boğulma korkusu, sevdiklerinin ölümüne tanık olanlar... Yılanları da unutmamalı; sel sularıyla taşan bataklıktan karaya vuran yılanlar... Muhtemelen annenin başından da yılanlarla ilgili korkunç bir olay geçti, bu nedenle aynı hezeyan tekrarlayıp duruyordu.”

Kasırgalar ve sonrasında olup bitenlere dair hatırladıklarım bir bir gözümün önünden geçti, o günlerde şahit olduklarımı uzun süredir hiç düşünmemiştim.

Ayağa kalktım, temiz havaya ihtiyacım vardı; bataklıklarla, yosunlarla ve salkım salkım ağaçlarla çevrili bu lanet olası yerden kurtulmalıydım. İçimde kımıl kımıl dolaşan bu görüntüleri üstümden atmak için manyak gibi silkinmek istiyordum. Ama bunun yerine kendimi sakin olmaya zorladım, derin bir nefes aldım, siyah tişörtümün ucunu çekiştirerek düzeltiltim ve boğazımı temizleyip, “Bu geç saatte bana vakit ayırdığımız için teşekkürler Dr. Giroux. Artık gitsem iyi olacak,” dedim.

Yavaşça dönüp kapıya doğru yöneldim, ne nereye gittiğimi ne de şimdi ne yapacağımı biliyordum; tek bildiğim buradan çıkabilmek için bir ayağımı öbürünün önüne koymam gerektiği idi.

“Annenden kalan eşyaları almak istemez misin?” Duyduğum Dr. Giroux’un sesiydi. Ayağım tam adım atacakken kalakaldı. “Artık senin sayılırlar.” Doktora bakmak için dönerken midemin altüst olduğunu hissettim. “Bildiğim kadarıyla depoda ona ait bir kutu var. Gidip getireyim. Lütfen otur,” -bankı işaret etti- “hemen döneceğim.”

Bank. Oturmak. *İyi fikir.* Bütün ağırlığımla bankın kenarına çöktüm, dirseklerimi dizlerime dayayıp ayak parmaklarımı içe kıvırdım. Dr. Giroux elinde rengi solmuş kahverengi bir ayakkabı kutusuyla döndüğünde, ayaklarımın arasında oluşan V şekline gözlerimi dikmiş oturuyordum.

Kutunun daha ağır olmasını bekliyordum, bu kadar hafif olduğunu görünce biraz hayal kırıklığına

uğradım. “Teşekkürler. Ha, unutmadan... Annem buralarda bir yere mi gömülmüş?”

“Hayır. Yunanistan’da gömülmüş.”

Bir an ne diyeceğimi bilemedim. “Sözünü ettiğiniz yer, Amerika’da adı Yunanistan olan küçük bir şehir mi, yoksa?..”

Dr. Giroux gülümsedi, ellerini ceplerine sokup topukları üzerinde geriye doğru yaylandı. “Hayır, gerçek Yunanistan’da. Ailesinden birileri gelip cenazesine sahip çıkmış. Daha önce söylediğim gibi, o sırada burada çalışmıyordum ama belki ölüm belgesini imzalayıp bu tip işlerle ilgilenen birimden daha fazla bilgi alman mümkün olabilir.”

Aile.

Bu kelime kulağıma öyle yabancı geldi ki gerçekdışı bir şey gibiydi, doktoru doğru duyduğumdan bile emin olamadım. Aile. Göğüs kafesimin içinde neşe saçan bir ümit ışığı pır pır etmeye başladı; sanki hayat bir anda etrafta güzelim mavi kuşların uçtuğu, sincapların şarkı söylediği bir Disney şarkısına dönüşüverecekti.

Hayır. Daha çok erken. Her şeyin bir sırası var.

Bakışlarımı kutuya çevirip içimdeki ümidi askıya aldım; kendimi bu duyguya kaptırıp da canımın yandığı çok olmuştu. Bu gece başka ne gibi sarsıcı gerçekleri öğreneceğimi merak ediyordum.

“Kendinize dikkat edin, Bayan Selkirk.”

Bir saniye öylece durdum, iki sıra yüksek kapıyı geçip çıkmadan önce doktorun pencere kenarına oturmuş bir grup hastanın yanına gidişini izledim. Bu harabe malikânedен/tımarhaneden dışarı, park halinde duran arabama attığım her adım beni geçmişin daha da derinlerine götürüyordu. Annemin çektiği işkenceler. Devlet bakımında geçen çocukluğum. Kendini öldürmüş bekâr bir genç annenin kızı olmak.

Aman ne güzel. Tek kelimeyle şahane.

Yürüdükçe botlarımın altında gıcırdayan çakıl taşları, cırcırböceği ve çekirgelerin bitmek bilmez cıvıltısını, ara ara kulağa gelen su şırıltısını ve boğa kurbağalarının çılgınlıklarını yankılıyordu. Ülkenin geri kalanında kış yaşanıyor olsa da ocak ayında Güney’in bağı hâlâ sıcak ve rutubetliydi. Yosun kaplı meşe ve selvi ağaçlarının ardındaki bataklık en derin, en karanlık gölgelerini görmeye çalışarak kutuyu daha da sıkı kavradım. Ancak simsiyah bir duvar, -gözlerimi kırıştırdım- titreşen bir duvar dikilmişti önüme.

Hayır, böyle düşünmeme neden olan gözlerime dolan yaşlardı.

Zar zor nefes alabiliyordum. Bunu hiç beklemiyordum.. *İçim acıyordu.* Ona gerçekten ne olduğunu öğreneceğimi hiç düşünmemiştim. Gözlerimin kenarlarında biriken yaşları hızla sildim, kutuyu yan koltuğa yerleştirip tüyler ürpertici virajları takip ederek Louisiana eyaletinin Covington şehrine, medeniyete benzer bir şeye doğru yol aldım.

Covington, terk edilmiş topraklarla ülkenin geri kalanı arasında sınır oluşturan Çember’in etrafını kaplıyordu; bir Holiday Inn Express’i de olan bir sınır şehriydi.

Ayaklarımdan botlarımı çıkarıp attım, kot pantolonumu sıyırarak indirdim ve tişörtümü çekiştirip kafamın üstünden geçirdim; kutu otel yatağının üzerinde öylece duruyordu. Sabah duş yapmış olmama rağmen, hastane ziyaretinin üstümde bıraktığı sıkıntılı havayı ve güneyin tenimi yapış yapış eden rutubetini yıkayıp üzerimden atma ihtiyacı hissediyordum.

Banyoya girip duşu açtım, boynuma bağlı siyah kurdeleyi çözdüm ve ucundaki platinden hilal şeklinde tılsımın kayıp düşmemesine dikkat ederek çıkardım. Gökyüzünde, hem de bulutsuz ve buz gibi soğuk bir gecede, göz kırpan yıldızlarla çevrelenmiş bir hilal manzarası en hoşuma giden görüntüydü. O kadar seviyordum ki, kendime lise mezuniyeti hediyesi olarak sağ gözümün alt köşesine, elmacıkkemiğimin hemen üstüne siyah bir hilal dövmesi yaptırmıştım. Dövme bana nereden

geldiğimi, doğum yerimi hatırlatıyordu: Hilal Şehir New Orleans'ı.

Ne var ki artık bu isimler kullanılmıyordu. Şimdi burası New 2 adıyla bilinen, çürümekte olan devasa bir kayıp şehir haline gelmişti; gelgitlerle haritadan silinmemek için hâlâ ayak diretiyordu. Özel mülkiyete ait bir şehir ve bir ilgi merkezi olan New 2, kaçkınların sığınağı haline gelmişti ve söylenenlere bakılırsa geceleri burada pek tekin işler dönmüyordu.

Siyah iç çamaşırlarımla otel odasındaki boy aynasının önünde durdum. Yansıyamama doğru eğilip siyah hilale dokundum. Pek tanıma fırsatı bulamadığım annemi düşünüyordum; *belki* onun da şu an aynada yansıyan gibi deniz mavisini gözleri ve benimkine benzer saçları vardı...

Derin bir iç çekip doğruldum ve enseme uzanıp sımsıkı topuzu çözdüm.

Hiç doğal değil. Acayip. Bok gibi.

Çözülünce omuzlarımdan aşağı düşerek belime degen tutamları tanımlamak için bunlar gibi bir dolu kelime kullanmışımdır. Ortadan ayrılmış. Hepsi aynı boyda. Rengi o kadar açık ki, ay ışığında gümüş gibi görünür. Saçlarım. Başımın belası saçlarım. Kabarık. Parlak. Ve öyle pırasa gibi ki sanki bir kuaför ordusu bu hale getirmek için ellerinde saç düzleştiricilerle saatlerce uğraşmış gibi. Ama doğal hali böyleydi.

Hayır. Bu hiç doğal değil.

Dudaklarımdan bıkkın bir oflama daha çıktı. Uzun zaman önce çabalamaktan vazgeçmişim.

Daha yedi-sekiz yaşlarındayken, saçlarımdaki bakıcıların ve erkeklerin ilgisini *olması gerektiğinden farklı* bir yönde çektiğini fark etmiş, kurtulmak için her yolu denemişim. Kestim. Boyadım. Kazıdım. Hatta yedinci sınıfta fen laboratuvarından hidroklorik asit aşırıp lavaboda saçımı aside bile bastım. Daha az dikkat çekecek bir hale gelmişti ama üstünden bir-iki gün geçmeden eski uzunluğuna, eski rengine, her şeyiyle eskisine döndü. Her zaman olduğu gibiydi.

Bunun üzerine saçlarımı elimden gelen en iyi biçimde gizlemeye başladım; topuz yaptım, ördüm, şapkaıyla örttüm... İlk gençlik yıllarımda karalara bürünüp öyle bir intiba yarattım ki, hayır dediğimi duyan oğlanlar bir daha karşıma çıkmaya cesaret edemedi. Çıkan olduysa da baş etmeyi bildim tabii. Beni evlatlık edinen Bruce ve Casey Sanderson çifti kefalet senetçisiydi, yani sanıklar mahkemeye çıkana kadar hapiste yatmasın diye onlar için kefalet parasını ödüyorlardı. Eğer kefaletini ödedikleri kişi hâkimle yüz yüze yapacağı görüşmeye gelmezse bunu yanına bırakmaz, peşine düşüp yakalar ve yargı huzuruna çıkmasını sağlardık. Bruce ve Casey sayesinde altı farklı ateşli silah kullanmayı biliyordum, 100 kiloluk bir herifi rahatlıkla üç saniyede yere serebilirdim, suçluları gözüm kapalı tek elle kelepçeleme yeteneğine sahip olmuşum.

Bruce ve Casey buna “aile eğlencesi” diyordu.

Puslu yansıyam karşımda bana gülümsüyordu. Sanderson çifti iyi insanlardı, on yedi yaşında bir genç kıza, geçmişinin peşine düşmesi için araba ödünç verecek kadar iyiydiler. Casey de evlatlık büyümüştü, o nedenle gerçekleri bilmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bunu tek başıma yapmam gerektiğini de biliyordu. Daha en başından onların yanına yerleştirilmemiş olmama üzülüyordum. Derin bir of çektim. Her keşkem para etse şimdiye Bill Gates olup çıkmıştım.

Banyo buharla kaplandı. Ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Kaçıyordum işte. Tipik Ari davranışı. Duş yapmazsam banyodan çıkmayacak, pijamalarımı giymeyecek ve şu kahrolası kutuyu da açmayacaktım. “Hadi aç gitsin, amma ödleksin!” Üstümdeki son giysileri de çıkarıp attım.

Otuz dakika sonra, parmak uçlarımdaki deri büzüşüp rutubetten nefes alamaz hale geldiğimde, banyodan çıkıp kurulandım ve üstüme, en sevdiğim ekose desenli şortumla ince pamuklu bir tişört geçirdim. Islak saçlarımı kafamın arkasında düğümleyerek topuz yapıp, bir türlü ısıtamadığım

ayaklarıma yumuşak bir çorap geçirdikten sonra, bağdaş kurup devasa yatağın ortasına oturdum.

Kutu öylece duruyordu. Tam önümde.

Gözlerim kısıldı. Kollarımdaki ve baldırlarımdaki tüyler diken diken oldu. Göğüs kafesimin ağrıdan ve endişeden gerilişinden tansiyonumun yükseldiğini anlayabiliyordum.

Küçücük bir bebek gibi davranmayı bırak artık!

Aptal bir kutu sadece. İçinde geçmişim gizli.

Oturduğum yere iyice yerleşip kutuyu kendime doğru çektim ve kapağını kaldırdım. İçinde birkaç mektup ve küçük mücevher kutuları vardı.

Bütün hayat hikâyemin sığacağı kadar yer yoktu. Cevaptan çok soruyla karşılaşacağımdan emindim, araştırmam bugüne dek hep böyle gitmişti. Daha açmadan cesaretim kırılmış bir halde, elimi kutunun içine uzattım. En tepede duran beyaz zarfın ön tarafını çevirince, mavi mürekkepli bir kalemle adımın çiziktirilmiş olduğunu gördüm.

Aristanae.

Şaşkınlıktan nefesim kesildi. *Vay canına.* Annem bana mektup yazmıştı.

Cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Başparmağımı titrek el yazısının üstünde gezdirdim, sonra zarfı açıp içindeki dosya kâğıdını çıkardım.

Benim sevgili, güzel Arim,

Bu mektubu okuyorsan, beni buldun demektir. Bulamaman için o kadar çok dua etmişim ki. Seni terk ettiğim için özür dilerim, bunu söylememin faydasız olduğunu biliyorum ama başka çarem yoktu. Çok geçmeden nedenini sen de anlayacaksın, bunun için de özür dilerim. Elindeki kutuyu sana Rocquemore'dakilerin vermiş olduğunu tahmin ediyorum; şimdilik sana tek söyleyebileceğim bir an önce kaçman gerektiği. New Orleans'tan ve seni tanıyabilecek insanlardan uzak dur. Seni kurtarabilmeyi öyle isterdim ki. Benim karşı karşıya kaldıklarımla senin de yüzleşeceğini biliyor olmak içimi acıtıyor. Seni çok seviyorum, Ari. Ve özür dilerim. Her şey için.

*Ben deli değilim. İnan bana. Lütfen güzel bebeğim,
KAÇ BURADAN.*

Annen.

Hayalet görmüş gibi yataktan zıplayıp mektubu, ateş almışçasına elimden fırlattım. “Bu da ne böyle?”

Korkudan kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu, tüylerim elektrik verilmiş gibi diken diken olmuştu. Pencereye gidip jaluzileri aralayarak bir kat aşağıdaki park yerinde duran arabama baktım. Olağandışı bir şey yoktu. Ellerimle kollarımı ovuşturdum, serçeparmağımın tırnağını ısırarak odanın içinde yürümeye başladım.

Titrek harflerle yazılmış mektuba bir daha baktım. *Ben deli değilim. İnan bana. Lütfen güzel bebeğim.*

Güzel bebeğim. Güzel bebeğim.

Geriye sadece hayal meyal birkaç anı kalmıştı, ama bu kelimeler... Annemin bu kelimeleri söylediğini neredeyse kulaklarımla işitiyordum. Yumuşak ve sevgi dolu. Gülümsediğini belli eden bir sesle. O an farkına vardım ki, bu yıllardır kendi kendime uydurduğum binlerce anıdan biri değildi, gerçek bir anıydı. Kalbim acıyla burkuldu, sol gözümün arkasına saplanan zonklamadan baş ağrımın

tutacağını anladım.

Onca yıl... Bu hiç de adil değildi!

Bir anda adrenalın önce göğüs kafesime sonra kollarıma hücum etti, ama içimden geldiği gibi çığlık atıp duvara bir yumruk indirmek yerine altdudağını ısırđım ve yumruğumu sıktım.

Boş ver. Unut gitsin.

Hayat Adil Değil deyip koyuvermenin manası yoktu. Daha önce yapmış, dersimi de almıştım. Bu şekilde incinmenin kimseye bir faydası olamazdı.

Sızlanarak mektubu kutuya geri attım, kapağı kapadım ve üstümü giydim. Eşyayı sırt çantama iyice yerleştirdikten sonra kutuyu elime aldım. Annemin sesini on üç yıldır duymamıştım ve elime geçen mektup bana kaçmamı, güvenli bir yere gitmemi öğütlüyordu. Ne işler döndüğünü hiç bilmiyordum, ama içimden bir ses bir şeylerin yolunda olmadığını söylüyordu. Belki Dr. Giroux'dan öğrendiklerimden sonra korkudan paranoyak olmuşum.

Şüphe içimi kemiriyordu... Belki de annem aslında intihar etmemiştii.

İki

Aceleyle resepsiyona gidip anahtarı teslim ettim ve arka kapıdan çıkıp arabama gittim. Cızırdayan sokak lambasının ışığı yanıp söndükçe çöken sisi daha belirgin kılıyordu. Park alanını, yanında uzanan üstü bitkilerle kaplı su kanalıyla ayıran tel örgü çitin ötesinden kurbağa ve cırcırböceklerinin cırıltıları geliyordu.

Her adım atışımda içimdeki şüphe büyüyor, giderek kendimi daha aptal hissediyordum. Bir mektup yüzünden, kaldığım yerden aceleyle sıvışmaya çalıştığıma inanamıyordum! Ayrıca New 2'den uzak durmama neden olacak ne olabilirdi ki? Geçmişimle ilgili cevaplar neredeydi? Neden bir ucubeydim? Annemin hayatına dair bilgi neredeydi?

Annem tabii ki biricik kızının kefalet senetçisi olacağını aklının ucundan dahi geçirmediği için beni uyarma ihtiyacı duymuştu. New 2'yi de, yoluma çıkacak diğer zorlukları da alt edebilirdim.

Kutuyu yeniden yolcu koltuğunun üzerine, sırt çantamı da yere koydum. Ellerim direksiyonu sıkıca kavramış halde uzun süre oturdum ve bir türlü karar veremediğim için kendimden nefret ettim.

Rocquemore Hastanesi'ni ve doğum yerimin New Orleans olduğunu Memphis'ten ayrılmadan önce öğrenmiştim. Bruce ve Casey, çoğu yetişkinden daha olgun ve sorumluluk sahibi olduğumu bildiklerinden, arabalarından birini bana ödünç vermekte sakınca görmemişti. On yedi yaşındaydım, bir sömestr erken mezun olmuşum ve işteki performansım sayesinde güvenilir bir insan olduğumu kanıtlamıştım. Altı ay içinde yasal olarak silah taşıyabilen bir yurttaş haline gelecek ve Sanderson Kefalet ve Senet şirketinin tam zamanlı bir çalışanı olacaktım.

Ne var ki -öne eğilip alnımı hafifçe direksiyona çarptım- Bruce ve Casey'e sadece Covington'a gideceğimi söylemiş ve araştırmam New 2'ye gitmemi gerektirecek olursa tek başıma hareket etmeyip onları bekleyeceğime dair söz vermiştim.

Ama şimdi elime annemden bir mektup geçmişti ve hemen gitmek istiyordum. Onca yıl beklemiştim. Bu kadar yakınken nasıl duracaktım...

O gece kafam allak bullak oldu. Benim bildiğim Ari Selkirk, kararsız bir kimse *değildi*. Hayatım boyunca kendimi kollamak zorunda kalmış ve pek çok defa bundan daha zor anlar yaşamıştım. Cidden, bazı şeylerle karşılaştırıldığında bu durumun lafi bile olmazdı.

Bunu düşünürken arkama yaslandım ve anahtarı kontağa soktum ama daha çevirmeden, sırt çantamdaki cep telefonum çalmaya başladı.

“Alo.”

“Nasıl gitti evlat?” Arayan Bruce'tu.

“İyi. Galiba aradığımı buldum. Ama ilgilenmem gereken birkaç iş daha var. Bu arada, kardeşine yardımı için teşekkür ettiğimi söyler misin?” Hâlbuki hıyar herif, araştırma hizmetine karşılık beni fena kazıklamıştı.

“Tabii. Yarın dönüyor musun? İki yeni dava söz konusu, iyi iş çıkacak gibi görünüyor.”

Olabilir, diye düşündüm. Ama kim olduğumu ve dünyadaki öteki kızlardan neden farklı olduğumu bulabilirsem daha iyi olur.

“Alo, orada mısın?”

“Evet.” Bir an duraksadım. “Eee, bakacağım bir-iki şey daha var, sonra döneceğim. Yarın gece orada olurum.” Konuşurken gözlerimi sımsıkı yummuştum, ağızımdaki baklayı çıkarıp New 2’ye gitmek istediğimi ona söylemediğim için kendimi berbat hissediyordum. Ama bir yandan, bana hayır demesinden korkuyordum. Planım Covington’dan sabah yola çıkıp Memphis’e geri gitmekti. Şimdiyse ne otelden neden ayrıldığımı, ne de ne yapacağımı biliyordum.

Gayet iyi biliyorsun. Çember’i geçeceksin. New 2’ye gidiyorsun.

Telefonu kapattıktan sonra kontağı çevirdim ve arabayı boşa çalıştırdım. Bir güne ihtiyacım vardı. New 2’ye gidip Charity Hastanesi’ndeki doğum kayıtlarına bakmak ve umduğum üzere, babamın adını bulmak için. New 2 çalıntı araçlarıyla nam saldığında arabayla gitmek pek iyi bir fikir olmayabilirdi. İstediğim son şey, söz verdiğim vakitte dahi olsa, *arabasız* dönmektir.

Belki resepsiyondaki kadın beni bir otobüs terminaline yönlendirebilirdi. Yakınlarda bir yerde otobüse binebileceğim bir yer varsa, kader buymuş deyip binecektim. Yoksa beklemem gerekecekti. Sormakta bir sakınca yoktu, değil mi?

Sırt çantama doğru uzandım ama dikiz aynasında gördüğüm bir kıpırdanma donup kalmama neden oldu.

Arabanın arkasında, karanlıkta seçemediğim biri duruyordu; şu an tamamen hareketsizdi. İçimi bir anda korku kapladı, kendimi aniden bir korku filmine ışınlanmış gibi hissettim.

Kahretsin. Adam orada öylece duruyordu; dikiz aynasında bir gölge olarak.

Elimi yavaşça sırt çantamdan çekip torpido gözüne uzattım ve kapağını açarak Bruce’un 9 mm’lik tabancasını kontrol ettim. Şirket arabasını kullanıyordum. Bütün arabalarda *mutlaka* bir destek olurdu. Kullanmam yasal değildi, fakat içimden bir ses yaşımın tutmamasının en son düşüneceğim sorun olduğunu söylüyordu, adamı korkutup kaçırabilirsem kimseye zarar gelmemiş olurdu.

Elimle silahı kavradığım an bir rahatlama hissi içimi kapladı. Doğrulup derin bir nefes aldım ve kendimi talim yapıyormuş gibi düşünmeye zorladım. Bu türden senaryolar üzerine milyonlarca defa tatbikat yapmışım. Kendimi nasıl kurtarırım, nasıl savunurum, karşımdakini nasıl etkisiz hale getiririm, biliyordum.

Kapıyı açıp arabadan çıktım.

Uzun boylu biri. Koyu sarı saçları kısa kesilmiş. Siyah tişört. Göğsünü çapraz geçen deriden askı, sırtındaki yuvarlak kalkanı tutuyor. Ancak asıl dikkatimi çeken ve ödümün patlamasına neden olan, elinde tuttuğu hançer ya da kısa bir kılıcı andıran bıçaktı. Işık vurdukça parıldayan aletin korkunç bir görüntüsü vardı.

Adamın çok sağlam bir yapısı olduğu anlaşılıyordu. Beni baştan aşağı süzdükten sonra gözlerini gözlerime dikince, annemin sözleri kulaklarımda çınladı. *KAÇ!*

Adam aracın bagaj kısmından bana doğru yönelince, elim kalça hizamda duran silahı daha sıkı kavradı; otelin duvarıyla iki araç arasında sıkışmışım. Geriye doğru hamle yapıp arabanın ön kısmıyla çalılıkların arasındaki boşluktan geçerek öteki yana geçtim. O da bir gölge gibi aynı şekilde beni takip etti.

“Bak, neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ama şu bıçağı indirsen iyi olacak, tamam mı?”

Otelin arka tarafındaydık, ortalıkta bizden başka kimse yoktu. Park alanının yanındaki yoldan bir araba geçmediği sürece, kendi başımın çaresine bakmam gerekecekti.

Geniş omuzlarıyla bana doğru ilerledi. Onu vurmak istemiyordum, bununla birlikte içimden bir ses silahın onun hiç umurunda olmadığını söylüyordu. Konuşmaya başladı. Farklı bir dilde. Alçak, emreder gibi bir ton kullandığından, her ne söylüyorsa kötü bir şeyler, ölümcül bir şeyler olduğundan emindim.

“Hadi ama, aptallık etme.” Geriledim, ayağım kaldırım taşına takıldı. “Seni vurmak istemiyorum.”

Bana iyice yaklaştı, aramızda neredeyse bir metrelik bir mesafe kalmıştı. Ağır aksanlı bir İngilizceyle konuşarak bıçağını havaya kaldırdı: “*Athena potniya*’nın arzusu üzerine seni bu hayattan azat ediyorum.”

Kahretsin, beni buna mecbur edecek.

Bıçak aşağı indi. Ateş ettim.

Silah sesi gecenin sessizliğinde bir bomba gibi yankılandı, mermi adamın uyluğuna saplanırken geri tepiş kuvvetini bedenimde hissettim.

Adam bir an duraksayarak geri çekildi, sonra yine bana doğru yaklaşmaya devam etti.

Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım kurumuştu. Bu adamın kafası kesin bir milyonu, uçtuğundan emindim. Öyle olmalıydı.

Dev hançeri yeniden havaya kaldırdı. Deli gibi atan nabzımı kulaklarımda hissedebiliyordum. Kolunun istemsiz bir homurtu sesi çıkarmasına neden olacak denli kuvvetli bir biçimde aşağı inişinden önceki saniye hiç bitmeyecek gibi geldi. Silahı doğrultup tetiği bir kez daha çekerken, elimi neredeyse hissetmedim bile. Bu defa kurşun sağ omzuna saplandı. Öldürücü bir darbe değildi, ama en azından şu lanet hançeri bırakmasını sağlayabilirdi.

Kolu aşağı düşerken olduğu yerde durdu ve yarasından akan kana baktı. Sonra deliye dönmüş gözlerini bana çevirerek sırttı.

Bittin.

İki adım atıp hamle etti. Kolunu yakaladım, yaralı olduğu için gücümün onu tutmaya yeteceğini umuyordum. Yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim mesafe vardı; gözlerindeki, hedefe kilitlenmiş ışığı görebiliyordum. Sol şakağından ter süzülüyordu. Kenetlenmiş dişlerinin arasından yine o tuhaf dilde bana sövüyordu. Yumruk yaptığı diğer elini savurdu, ama acısını düşünerek dirseğimle durdurmayı başardım ve o anda kasıklarına bir arabanın kaportasını göçertmeye yetecek güçte bir tekme indirdim. Gerileyerek iki büklüm oldu.

Hançer şangırtıyla yere düştü.

Tam zamanı.

İçgüdülerimle davranmaya başladım. Ok gibi fırlayıp bıçağı yerden kaptım, saçlarım dağılmış, gözlerimin önüne dökülmüştü. Otelin ön kısmına çıkan yan sokağa doğru hamle ettim ama tam köşeyi dönmüştüm ki arımdan bana yetişen adamın bileğimi kavradığını fark ettim. Neye uğradığımı şaşırarak bir çılgılık attım. Beni çekip döndürdü, kollarımı kıvırdı. *Hayır!* Kendimi darbeye hazırladım.

Yere ilk önce dirseklerim çarptı, bir saniye sonra da alnım çatırdayarak asfalta kapaklandı. Tabanca bir yana hançer bir yana uçtu.

Her yanım sızlıyordu, gözlerimi kör eden ağrıyı kafatasımın içinde hissediyordum.

Bu da ne böyle! Her yeri göz kamaştıran beyaz bir ışık kapladı.

Her tarafım uyuşmuştu, nabzım deli gibi atıyordu. Kendimi bir an önce toplamazsam telaşa kapılıp karşı koyma gücümü hepten yitirecektim. *Eğer yere düştüysen, karşı koymaya devam et! Çaresiz kalmamak için elinden ne geliyorsa yap!* Bruce’un sesi kafamda çınlıyordu.

Panik duygusundan kurtularak ters dönüp körlemesine etrafi araştırmaya başladım. Elimle yeri yoklarken kabzaya değdiğimi fark ettim ve başucumda durduğunu anladığım hançeri kavrayarak doğruldum. Bir şeye denk gelmesini umarak var gücümle savurmaya başladım.

Hançer takılınca bütün kuvvetimle ittim.

Kalbim davul gibi gümbürdüyordu, sesinden kulaklarım neredeyse sağır olmuştu. Yavaş yavaş

gözlerim görmeye başladı. Adam bacaklarımın arasına diz çökmüştü, iki eliyle hançerin kabzasının dibinde görünen küçük bir bölümünü tutuyordu; gerisi göğsüne saplanmış haldeydi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi duruyordu, bunu hiç beklemediği gibi şaşkın bir hali vardı.

Zaman geçiyordu. Gözlerimizi birbirimizden hiç ayırmadan bakışıyorduk. Birden ifadesi değişti, bakışlarında bir pişmanlık belirdi. Elini uzatarak saçıma dokundu. İngilizce, “Çok güzel,” diye fısıldadı. Kanlı parmaklarıyla tutup okşadı. Sonra, kendi tuhaf dilinde bir şeyler mırıldanarak öksürüğe boğuldu. Gözlerini sımsıkı yumarak yüzünü buruşturdu. Bedeni hançerden kurtulup geriye devrilirken saçım parmaklarının arasından kaydı.

Kurbağa ve cırcırböcekleri gece şarkılarına devam ettiler. Trafik sesi yeniden duyulmaya başladı. Ama az önce ne olduğundan habersiz bütün bu sesler, düzensiz ve yüksek perdeden nefes alışverişlerimin arasında kaybolup gitti.

Genzim şişip kurumuştü. Bakışlarımı önümdeki adama diktim, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. Yirmi beşinden büyük olamazdı. Sağlıklıydı. Yakışıklıydı. Güzel bir hayatı olabilirdi. Tatlı bir kızla tanışırdı. Evlenirdi. Çocukları olurdu.

Tanrım. Az önce bir adam öldürmüştüm -parmaklarım bıçağın kabzasını kavradı- hem de lanet olası minyatür bir kılıç kullanarak yapmıştım bu işi.

Sandersonların aile eğlencesi bunu asla kaldıramazdı.

Titreyen ellerimden birinin tersiyle ıslak gözümü sildim. Eklem yerlerim bembeyaz kesilmiş, parmaklarıma kramp girmiş olsa da diğer elimle bıçağı sıkı sıkı tutmaya devam ediyordum. Bir daha hiç kıpırdayamayacak, şokun etkisinden kurtulamayacak gibiydim. Yabancı biri tarafından saldırıya uğramanın şoku. Hayatta kalmak için mücadele etmek. Onu öldürmek... *Cep telefonunu al. 911'i ara. Kaldır kılıcını, ne yapman gerektiğini biliyorsun.* Evet, ne yapmam gerektiğini biliyordum. Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimi sakinleştirmek için bir an durup derin nefes aldım, kalkmak üzere yana döndüm, ama birden adamın bedeninin kıpırdadığını fark ettim.

Cansız beden havalandı, birkaç saniye boşlukta asılı durduktan sonra yavaş yavaş dumana dönüştü. Olduğum yerde ağzım açık donakaldım.

Hayretler içinde yeniden yere oturdum ve gözlerimi kırıştırdım. Bıçağı tutan parmaklarım gevşedi. Sokak lambasının ışığı üzerine vuruyor ve bulaşan kanı parıltıyordu.

Hâlâ açık duran ağzımdan keskin bir kahkaha patladı. “Cidden oldu mu bu?” Gecenin sessizliğinde sesim çok cılız çıkmıştı. “Cidden mi?”

Birileri benimle dalga mı geçiyordu? Rocquemore’un merdivenlerinden inerken düşmüş müydüm yoksa? Asfalta kafayı çok sert mi çarpmıştım? *Lanet olsun!* Yerde bacaklarımın arasında duran hançere bakakalan gözlerim yaşla dolunca görüntü yine bulanıklaştı.

Kan. Hançer.

Az önce her ne olduysa, bildiğim tek bir şey vardı. Tamamıyla gerçektir. Kanıtı da elimde duruyordu. İçine düştüğüm durum annemin anlattığı kadar berbattı.

Üç

Derinden gelen bir motor uğultusu ve bangır bangır müzik sesi, şokun etkisindeki hislerimi uyandırdı. Parlak ışıklar gözlerimi kamaştırıyordu. Acı fren sesi. Asfalt üzerinde yanan lastik kokusu... Hepsini çok geç algıladım.

Kolumu kaldırıp yüzümü kapattım ve yan tarafa doğru yuvarlandım; yolun ortasında, hızla gelen bir aracın önünde oturduğumu o an anladım. Az önce yaptıklarımın ve gördüklerimden dolayı dikkatim tamamen dağılmıştı, hazırlıksız yakalanmışım. Damarlarımdaki kan ışık hızıyla akıyordu, her tarafım uyuşmuş, kafam allak bullak olmuştu.

Kamyon yalpalayarak üstüme doğru gelirken sarsıntıyla durdu, sol tampon o kadar yakındı ki elimi uzatsam degecektim. Egzoz dumanı beni yalayıp geçti, kokusu midemi kaldırdı. Sürücü mahallinden minik bir karaltı dışarı çıktı. Kolumu başımın üstünden çektim. Motorun gürültüsü, vücudumdan toprağa geçen elektrik akımı gibi içimi titretiyordu.

“Hey, iyi misin?” İş önlüğü giymiş, kafasında yünlü kumaştan kasket olan bir genç kız duruyordu karşımda.

Cevap vermeye gayret ettim ama sesim çıkmıyordu.

“Sarhoş falan mısın?”

“Hayır,” diye boğuk bir sesle hırıldadım, dizüstü dönüp zayıf düşen bedenimi ayağa kaldırmak için avuç içlerimi asfalta dayadım. Dengede durmayı becerdiğimde ellerimi kot pantolonuma sildim.

“Tamam mıyız? Yoldan çekilebilecek misin? Ulaştırmam gereken postalar var.”

Üstü yağ lekeleriyle kaplı bir iş önlüğü giymiş genç kıza baktım. İçine fitilli kumaştan beyaz bir atlet giymişti, adaleli kolları vardı. İki yandan örülmüş kahverengi saçlar, capcanlı yeşil gözlerini, burun kemiğinin üstündeki çilleri ve yüzüne bulaşmış yağ lekesini çevreliyordu. Kamyonun siyaha boyalı kasasının üzerinde eskimiş bir UPS logosu göze çarpıyordu. “Sen, New 2’densin. Postacısın.”

“Ee?”

Hâlâ şokta olduğumu ve ani bir karar vermek için ruh halimin pek de uygun olmadığını bildiğimden şöyle bir yutkundum. Fakat önümde duran bu fırsattan faydalanmazsam içim içimi yerd. Tek bir gün. İhtiyacım olan tek bir gündü.

“Ben de şehre gitmenin yolunu arıyordum.”

Kız sol gözünü kısarak beni baştan aşağı iyice bir süzdü. “Şu papağanlardan biri misin yoksa?”

“Papağan mı?”

“Evet işte, anlarsın ya, şu paranormal turistlerden misin?” Dirseklerini kanat gibi çırpıtı. “Ciyk! Ciyk!”

“Kaç yaşındasın?”

“Yakında on üç olacağım.”

Kaşlarım havaya kalktı. “On iki yaşında bir çocuğa postayı mı dağıttırıyorlar?”

Kız gözlerini devirdi, kollarını dev direksiyona dayayarak, “New 2’ye daha önce hiç gitmedin, değil mi?” dedi. Omuz silktim. “Orada işler Çember’in dışındaki her şeyin tersine işler.” Şöyle bir hesap yapıyormuş gibi baktı. “Binebilirsin, ama bedelini ödersin.”

“Ne kadar?”

“Yirmi kâğıt.”

“Anlaştık. Bir saniye bekle.” Yerden silahla hançeri kapıp annemin kutusunu almak için arabaya koştum. Bıçağı sırt çantama koydum, sığması için çaprazlamasına yerleştirmem gerekti, silahı da belime soktum, arabayı kilitledim.

“Çuvalları postaneye bıraktıktan sonra işim biter,” dedi kız ben kamyona binerken. Sırt çantama şöyle bir baktı ama ne silahla ne de hançerle ilgili bir şey söyledi. Bunun yerine yağa bulanmış elini uzattı. “Adım Crank.”

Küçük elini sıktım. “Ari.”

Crank yanındaki devasa çubuğa asılarak aracı vitesine taktı ve ayağını debriyaj pedalından çekti. Koca kamyon birkaç defa ileri geri sarsılırken buz gibi metal kapı koluna tutunma ihtiyacı hissettim, sonunda araç yalpalayarak ilerlemeye başladı.

Oteldeki kimse, silah seslerini merak edip dışarı çıkmamıştı. Duymamışlar mıydı? Otel ve arkasındaki park alanı gözden kaybolurken içimde bir ürperti hissettim. Ne otel çalışanları ne de müşteriler polise haber vermişti. Ya planlanmış bir durum vardı ya da Çember bölgesinin yakınlarında gecenin bir yarısı silah sesleri duymak normal bir şeydi. Eğer öyleyse, Crank’ın silahları görünce hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemesi de anlaşılır hale geliyordu. Bu düşüncelerin hiçbiri daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Crank kamyonu postane binasının arka tarafına sürdü ve geri geri giderek boşaltma alanına yaklaştı, sonra kamyonun arkasına tırmanıp kapıyı açtı, çuvalları üç büyük kutuya boşalttı. Üzerinde New 2 yazan iki çuvalı yükleme alanından aldıktan sonra 190 numaralı yola doğru ilerlemeye başladık.

Güney çıkışı kısmen kapatılmıştı, ama rengi solmuş üç kuka kenara çekilerek araçların geçebileceği kadar bir alan açılmıştı. Çember’e resmen giriş yapmadan önce tahminimce bir on beş kilometre kadar gittik. Etrafta sıradışı bir şey göze çarpmıyordu, sadece eski püskü bir tabeladan geldiğimizi anladım: ABD SINIRI. FELAKET BÖLGESİNE GİRMEK ÜZERESİNİZ. BAŞINIZA GELEBİLECEKLERDEN KENDİNİZ SORUMLUSUNUZ. İki yüz elli metre sonra başka bir tabela daha vardı: NOVEM’E AİT ÖZEL MÜLK. LÜTFEN TOPRAKLARIMIZA SAYGI GÖSTERİN. NEW ORLEANS’A HOŞ GELDİNİZ.

Tümsekler ve motor gürültüsünün dışında yolculuk uzun ve sessizdi -gözünüzle görebildiğiniz türden bir sessizlik vardı. Dümdüz ovaları, harabeye dönmüş şehirlerin kara silüetlerini, terk edilmiş fast-food restoranlarını, benzin istasyonlarını ve araçları örten bir sessizlik. İlerledikçe yol daha da kötüleşti, çatlamış asfalt kalbura dönmüş, yarıklardan otlar fişkırmıştı.

“Artık buralarda pek bir şey kalmadı,” dedi Crank, bana dönüp gözlerimin baktığı yönü takip ederek. “İnsanlar genelde New 2 ve civarında yaşıyor.”

“Kalmaları için bir neden var mı ki?” diye kendi kendime mırıldandım. Hükümet felaketin ardından şehirden ve etrafındaki topraklardan elini eteğini tamamen çekmiş ve burayı felaket bölgesi ilan ederek gitmek isteyen herkesi tahliye etmişti. New Orleans şehri, eyalet ve federal altyapı, ekonomiyle birlikte tamamen çökmüştü. Kalan herkes, artık Amerika’da yaşamadığının bilincindeydi.

New Orleans’ın dokuz köklü ailesi bir araya gelerek Novem adını verdikleri bir ittifak oluşturmuş, harabeye dönen şehir ve etrafındaki toprakları satın alarak sınırları belirleyen bir anlaşma imzalamıştı. Herkes için kazançlı bir durum söz konusuydu. Hükümet New Orleans’la uğraşmak zorunda kalmayacaktı. ABD’nin satıştan elde ettiği 8,2 milyar doların bir kısmı, evini barkını kaybeden kişilere dağıtıldı. Novem ise her zaman istediği şeyi elde ederek bir şehre sahip oldu.

Bir süre Novem medyanın ilgi odağı oldu; grubun herhangi bir açıklama yapmaksızın bir bataklığı satın almış olmasının ardında yatan nedene dair üretilen spekülasyonların ardı arkası kesilmiyordu. Zenginlikleri ve tüm şehri yönetmekle elde ettikleri güç herkesin ilgisini çekmişti. Hatta birileri çıkıp bu aileler ve New Orleans'taki köklü tarihleri üzerine kitap bile yazdı. Bir anda bir tür şöhret kazandılar, bu şöhret zaman içinde neredeyse bir efsaneye dönüştü. Aile ağaçlarını süsleyen tuhaf tipler gizem perdesini daha da kalınlaştırıyor, cadı, vampir, vudu kraliçesi hikâyeleri ağızdan ağıza yayılıyordu.

Novem bu iddialarla ilgili doğrulayıcı ya da inkâr edici hiçbir açıklama yapmadı. Aile bireylerinden hiç kimse asla röportaj vermedi, satın alma işlemleri haricinde spot ışıklarının altında durmadı. Bütün bu olayların ardından harabeye dönmüş şehirlerine çekilerek ülkenin kalan kısmını merak içinde bıraktılar. Çok geçmeden 51. Bölge, Roswell, Loch Ness Canavarı ile diğer komplo teorileri ve paranormal spekülasyonlar arasındaki yerlerini aldılar. Gizli muhabirlerin ve gerçeğin peşine düşenlerin ellerinde net olmayan grenli fotoğraflarla, canavar ve cinayet hikâyeleriyle dönmeleri spekülasyonları daha da ateşli hale getirdi. Şimdiyse, bütün bunlardan on üç yıl sonra, çoğu insan New 2'yi paranormallerin cirit attığı bir mabet olarak görüyordu.

Crank omuz silkti, kamyonun tekerleri deliklere bata çıka dönerken sıksa kolları titriyordu. "New 2 benim evim," diye cevapladı, mırıldanarak sorduğum soruyu. Esnek sürücü koltuğu Crank'i oturduğu yerde hoplatıp zıplattıkça dikkatim ayaklarına kaydı, boyu yetişmediği için pedalların üzerine kalas parçaları tutturulmuştu. "Bazı insanların gidecek başka hiçbir yeri yoktu, bazılarıysa inatlarından bir yere kıpırdamadılar."

"Sen hangilerindensin?"

Crank kıkırdadı. "İkisinden de galiba. Babam sele kapılarak ölmüş. Askerler şehri tahliye etmek için geldiği zaman pek çok insanın yaptığı gibi, dayım da ağabeyimle annemi saklamış. Ben bu olaylar geçtikten sonra doğmuşum. Nereye gidiyorsun?"

Kutuyu daha sıkı kavradım. "Annemle babamın kim olduğunu araştırıyorum. Kasırgalar şehri vurmadan bir-iki sene önce Charity Hastanesi'nde doğmuşum."

"Hadi oradan, sahi mi söylüyorsun?"

Gülesim geldi. Crank'in büyümüş de küçülmüş bir hali vardı. "Sahi."

"O halde ağabeyim sana yardımcı olabilir. Aranacak şeyleri bulmakta üstüne yoktur. Kalacak bir yer ayarladın mı peki?" Doğru ya... Posta aracına atlayıp yola koyulmadan önce bu türden detayları pek düşünmemiştim açıkçası. "Henüz ayarlamadım." Yalnızca bir gün yeterdi. Hastaneyi bulup kayıtlarıma ulaşmak için bir günüm vardı. Şimdi vazgeçip geri dönecek değilim.

"İyi. Bizimle kalabilirsin. Fransız Mahallesi'ndeki o turist otelleri *tuzludur* zaten."

Böyle bir teklifle karşılaşmayı beklemiyordum. Ama New 2'ye on iki yaşında bir çocuğun kullandığı bir kamyonla gideceğimi de hayatta ummazdım. "Bilmiyorum ki..."

"Hiç merak etme, yüzlerce odamız var. Kırk kâğıt verdin mi biri senindir." Duraksadığımı görünce, "Ne diyorsun, tamam mı?" diye sordu.

"Tabii," dedim derin bir iç çekip gözlerimi boşluğa çevirerek. "Neden olmasın?"

Kamyon Mandeville'den geriye kalan enkazın arasından geçti, bir zamanlar Pontchartrain Otobanı'nın turnikelerinin bulunduğu yere ulaştı. Turnike kulübelerinden birinde ölgün bir ışık göze çarpıyordu, içeride gölge gibi karanlık birinin olduğunu gördüm. Cüssesinden bir adam olduğunu tahmin ettiğim kişi elini kaldırarak geçmemizi işaret etti.

Kamyon kemerli köprü'nün tek şeridi üzerinde ilerlemeye başladığında yine lanet olasıca kapı koluna yapıştım; çünkü diğer şeritteki asfaltta koca koca çukurlar oluşmuş, geriye sadece çoğunun üzeri kuş yuvalarıyla dolu beton kolonlar kalmıştı.

Crank yan gözle bana baktı, gülümseyişinden korktuğumu anladığı belli oluyordu. Endişeli halim hoşuna gitmiş gibiydi, “Kırk kilometre kaldı,” diye mırıldandı. Öne doğru eğilerek radyoya uzandı, bu şekilde yolu takip etmesi çok zordu. Kamyon tehlikeli bir biçimde bariyerlere yaklaşmaya başladı.

Kapı kolunu kavrayan elimi iyice sıkarken diğeriyle de kutuya yapışmışım. “Öhöm, Crank?”

Radyodan sesler çıkmaya başlayınca Crank doğrularak direksiyonu sola kırdı, yolun bu kısmındaki bariyerlerin yerinde yellere esiyordu. Hiç istifini bozmadan aracı yavaş yavaş ortaladı.

Köprü, tüyler ürpertici son birkaç kilometre dışında, kırk kilometre boyunca gölün çarşaf gibi sularının üzerinde dümdüz devam etti. Kırk kilometre boyunca çalan zideko müziği eşliğinde mide krampları geçirdim ve kapı kolunu kavrayan parmaklarım kaskatı kesildi. Karayoluna ulaştığımızda sanki yüz mekik çekmiş gibi hissediyordum, bir daha zideko müziği duymasam eksikliğini hissetmezdim.

Crank gecenin bu saatinde binlerce ışığın aydınlatması gerekirken sadece birkaç lambanın göze çarptığı karanlık ve sessiz Metairie banliyösünden geçti, oradan Washington Bulvarı’na açılan 61 numaralı yola saptı. Caddenin ismi Garden Mahallesi’ndeki St. Charles Bulvarı’yla kesişmeden önce birkaç defa değişti. Crank gelen trafiği kontrol etmek için yavaşlamadan kavşağa dalarak soldaki sokağa doğru kırdı. Kontrol etmek manasızdı, çünkü yolda bizden başka giden yoktu. Yalnızca birkaç sokak lambası yanıyordu, St. Charles Bulvarı boyunca ilerleyen trolleybüs raylarını seçebiliyordum.

Garden, neredeyse hayalet bir kasabaya dönmüştü. Bir zamanların bakımlı bahçeleri kendilerini çevreleyen demirleri aşmış, mahalleyi sarmaşık, yabancı ot ve yosun yumağı sarmıştı.

Crank First Caddesi’nden dönünce, zamanda yüz yıl geriye gitmişiz gibi oldu. Pul pul kalkmış boyalarına, çürümüş tahtalara, kırık dökük tırabzanlarına, üstüne tahta çakılarak kapatılmış pencerelerine rağmen, üstünden tropik keçisakalı bitkileri sarkan yaşlı meşe ağaçlarıyla çevrili evler düzgün bir sokak görünümü sunuyordu.

Kamyon Coliseum Caddesi’ne döndükten sonra aniden durdu, acı bir fren sesiyle ileri fırladım. Klik ederek kilitlenen emniyet kemeri camdan dışarı fırlamama engel oldu. Bir anda olduğum yere çakıldım, Crank vitesi boşa alıp el frenini çekti ve motoru durdurdu.

Kamyon dursa da motor vücudumun içinde gürüldemeye devam ediyordu, kulaklarıma tıkaç sokulmuş gibi hissediyordum.

“Evim güzel evim,” diye bağırarak konuştu Crank. “Hadi gel.”

Elimde kutuyla kamyonun altına atladım ve sırt çantamı omzuma attım. Ayaklarım yere basmıştı sonunda. Dizlerimin üstüne çöküp o kamyonun sağ salım indiğim için şükretmek geliyordu içimden, ama olduğum yerde durup yeniden dengemi kazanmaya çalıştım.

“Bu taraftan,” Crank’ın sesi karanlıkta yankılandı.

Bozuk kaldırıma adım atıp karşımdaki belli belirsiz gölgeyi iyice görebilmek için kafamı uzattım. First ve Coliseum caddelerinin köşesindeki siyah demirden bahçe korkuluklarıyla çevrili ev bir ağaç cangılında içinde yükseliyordu, her tarafı uzun çimlerle kaplanmıştı. İki katlı ev uzunlamasına bir dikdörtgen şeklindeydi, leylak rengi dış boyası solmuştu. Her iki katın ön tarafı boyunca uzanan verandalar, ferforje korkuluklar ve helezon desenli bezemelerle süslenmişti, geniş pencereleri ızgaralı kepenkler çerçevesiyordu. Koyu renkli perdeler, kir ve toz tabakasının ardından, ölgün bir ışık ızgaralarının arasından sızıyordu.

Bu evi görür görmez sevmişim, güzelliği akıp giden zaman ve bakımsızlıktan gölgelenmiş olsa da kişilikli duruşunu yitirmemişti. Evet, işte tam bana göre bir yerdi. New 2’ye aniden gelme kararım konusunda daha iyi hissederek bahçe kapısından içeri giren Crank’ın peşine takıldım. Mis gibi kokulu minik beyaz çiçekleri olan bir bitki, kapıyı bir sarmaşık gibi sarıyordu; evin yan cephesini de aynı türden bir bitki kaplamış, ikinci kattaki korkuluklara dolanmıştı. İkinci katın sundurmasında siyah bir

fener asılı duruyordu.

Crank evin kapısını açarken omzunun üzerinden sordu: “Süper, di mi?”

“Burada mı yaşıyorsun?”

“Evet. Yani, tabii kâğıt üzerinde bize ait değil, ama kimse çıkıp da burası benim demediğine göre artık bizim sayılır. GM’de bunun gibi bir sürü boş ev var; bu arada, Garden Mahallesi’ne kendi aramızda GM deriz. İyi olanların hepsi işgal edilmiş durumda, ama bu evin durumu da hiç fena değil. Bazı odalar diğerlerine göre daha kötü halde, bunun dışında gayet iyi bir ev.” Sonra elini uzattı ve, “Seni buraya getirdiğim için yirmi, oda için de kırk kâğıt alayım,” dedi.

“Doğru ya.” Sırt çantamı verandaya indirip içinden cüzdanımı aldım, üç yirmilik çıkararak Crank’ın açık duran elinin üzerine koydum.

Parke kaplı büyük bir antreye girdik, duvarın yanından yukarıya geniş bir merdiven çıkıyor, alt kısmı zarifçe kıvrılarak ön kapıya doğru uzanıyordu. Zemin, üstüne bal dökülmüş gibi parlıyordu. İkinci katın tavanından sarkan uzun bir dövme demir zincirin ucunda asılı avize öylesine kibar ve ince bir işçiliğin ürünüydü ki, görseniz metal işleme meziyeti olan sihirli bir örümceğin eseri sanırdınız. Antrenin iki yanındaki duvarlardaki geniş kapılar, evin diğer odalarına açılıyordu.

Sağ taraftaki devasa yemek salonunu görkemli, uzun bir masa ve sırt kısmı yüksek on adet sandalye süslüyordu. Tavanda solmuş bir duvar resmi göze çarpıyordu, duvarları kaplayan bordo ve altın rengi kâğıtların rengi atmıştı ve yer yer soyulmuştu. Salon duvarları boyunca dizili siyah duvar lambalarının ikisi hariç hepsi yanıyordu; büyük pencereler, kornişler ve eski kalın bordo perdelerle çevrelenmişti.

“İnce zevk ürünü, değil mi?” Crank tam arkamda duruyordu. “Biz buraya mahzen-mezar diyoruz, çünkü vampir filminden çıkmış gibi bir hali var.”

“Çok güzel,” diye mırıldandım.

Zemin tahtalarının bir kısmı çürümüştü. Merdivenlerin bulunduğu tarafa yürürken basmamak için dikkat etmem gerekti. Antredeki duvar kâğıdı da tıpkı salonda olduğu gibi yer yer yırtılmış ve soyulmuştu ama Crank’ın söylediği gibi, durumu hiç fena değildi. Doğrusu, evin içi de en az dışı kadar güzeldi.

“Önce sana odanı göstereyim.”

Yemek salonunun tam karşısında oturma odası vardı. Evin tüm sol cephesi boyunca uzanıyordu. Yüksek tavadan iki tozlu avize sarkıyordu. En uçtaki duvarda, üstünde varaklı ayna asılı iki şömine vardı. Tıpkı yemek salonu ve muhtemelen evin diğer bütün odaları gibi, oda kartonpiyerle çevrelenmişti. Pencerelerden biri bulup buluşturulmuş tahta parçaları ve çivilerle kapatılmıştı.

“Benim odamın karşısındaki odada kalabilirsin,” dedi Crank, merdivene adım atmak üzereyken. “Ha, bu arada on altıncı basamağa dikkat et.”

Basamakları sayarak çıktım, on altıncıyı kaçırmadığımdan emin olmak istiyordum, sonra geniş bir koridor boyunca Crank’i takip ettim. Soldan ilk kapının önünde durdu ve önden geçmem için yol verdi. “İşte odan.”

Yatak odası karanlıktı, içeriyi rutubetli ahşap kokusu kaplamıştı. Crank düğmeye basınca süslü bir kartonpiyerin ortasından sarkan avize odayı aydınlattı. Zemin geniş döşeme tahtalarıyla kaplıydı, iki yüksek pencere vardı. Adımlarımı dikkatli atarak içeri girdim. Zemin gıcırdıyordu, ama sağlamdı.

“Odan yan bahçeye bakıyor. Döşek küf bağlamaya başladığından uzun zaman önce atmıştık, istersen sana eski uyku tulumumu getirebilirim. Musluklardan su akıyor, ama yerinde olsam içmezdim. Banyo yaparken ve tuvalet için kullanırsan sorun çıkacağını zannetmiyorum. Tuvaletin şu kapının ardında, bütün odaların kendi tuvaleti var. Novem bütün parasını Fransız Mahallesi’nin tadilatı için harcadı, ama eninde sonunda burada da işlerin düzene girmesini sağlayacağız. Ağabeyime burada

olduğunu haber vereyim.”

Başımı çevirip teşekkür etmeye fırsat bulamadan Crank gitmişti bile. Eski püskü odanın ortasında öylece durarak üzerinde döşek olmayan demir somyaya, yerde duran rengi uçmuş iki oval halıya, mermer şömineye ve şömine rafının üzerinde duran kimi çok kimi az kullanılmış mumlara göz attım.

Yatağın üzerinde bir anne ve iki çocuğunu resmeden bir yağlıboya tablo vardı, tablonun iki yanında artık işe yaramadığı izlenimi veren altın yaldızlı şamdanlar asılıydı.

Köşede bir çalışma masası, onunla uyumlu uzun bir şifonyer ve aynı duvarda şömineyle ayna vardı. O tarafa doğru adımımı atmışken, rengârenk Mardi Gras boncuklarının arasında duran bir kafatası dikkatimi çekti, tepesine fötr şapka kondurulmuştu. Kafatası -yutkundum- gerçek gibi görünüyordu. Dişlerinin arasına eski bir puro sıkıştırılmıştı. Şifonyerin üzerinde başka şeyler de vardı; gümüşten bir el aynası ve saç fırçası, küçük bir mücevher kutusu, ağzına mum sokulmuş boş bir şarap şişesi.

Şifonyerin üzerindeki ayna pusluydu, sağ köşesinde çatlak vardı. Aynadaki yansımada sessiz ve yolunu kaybetmiş biri görünüyordu. Buna karşı çıkacak halim yoktu. Milyon kere düşünsem Çember'in ötesine geçeceğim aklıma gelmezdi. Evet, Mardi Gras meraklıları, turistler, paranormal hareketleri incelemek isteyen bilim insanları gibi pek çok kişi gidiyordu, ama bunlar birer istisnaydı.

Pencereye doğru yürüyerek ormana dönmüş bahçeye baktım. Hâlâ canlı, dev bir meşe ağacı sol köşeyi kaplıyordu, ama sarmaşıkların ve keçisakalı bitkisinin uzun, gri dallarının arasına gömülü haldeydi. Çimenlerin yerini ölü yapraklardan oluşan bir halı ve minik mor çiçekler almıştı. Yüzünü ve ellerini göğşe doğru uzatmış melek heykelinin tek kanadı kırık, üzerini yemyeşil yosun kaplamıştı. Bir anda ensemdeki tüyler diken diken oldu. Yaprak halısının altında kıpırdayan bir şey vardı.

“Bakın size neler getirdim!” Alt katta biri bağırdı. Koşturan adımlar ve sesler yatak odası duvarlarının ardında yankılanıyordu.

Crank'in kafası açık duran kapının eşiğinde belirdi. “Henri geldi.”

Sırt çantamla kutuyu şifonyerin yanına koyup merdivenlerden inen Crank'in peşine düştüm, ama yolun yarısında olduğum yerde durup demir korkuluktan kuvvet aldım ve eğilip aşağıda kimlerin olduğuna baktım.

Henri olduğunu tahmin ettiğim kişi koca bir torba dolusu portakal getirmişti, Crank ve başka iki çocuk da onun etrafında toplanmıştı. Henri ya benim yaşlarımda ya da biraz daha büyüktü, çünkü çenesinde ve yanaklarında kızıl renkte kirli bir sakal göze çarpıyordu. Koyu kızıl saçları uzundu, ensesinde toplanmıştı. Ama beni şaşkınlığa sürükleyen gözleriydi. Tıpkı benimkiler gibi, normal değildi. Elaya çalıyordu, ama rengi çok açıktı, normal olamayacak kadar sarıydı. Normal olamazdı, değil mi?

İçlerinden biri torbaya bıçağını saplayınca birkaç portakal patır kütür yere düştü. Herkes kahkahaya boğuldu. Crank ve diğer iki çocuk meyveleri toplamak için hamle etti.

En küçükleri eğilerek bir portakalı eline aldı ve başını geriye çevirerek bakışlarımı yakaladı. Küçük ve bir deri bir kemik denebilecek kadar zayıf bir kız çocuğuydu, kocaman kara gözlerinin altı mosmordu. Oval şeklindeki yüzü minik ve soluk pembe dudaklarını saymazsak bembeyazdı. Çene hizasında lüle lüle siyah saçları vardı. Boynuna astığı zincirin ucunda sallanan altın Mardi Gras maskesi göğsüne kadar uzanıyordu.

Kız bana bakarak yavaşça sıırttı, bir dizi küçük beyaz dişin arasında çok belirgin, minicik... iki keskin köpekdişi vardı.

Kalbim duracak gibi oldu. Bakışlarımı küçük kızdan kaçırdım.

Topla kendini, Ari.

Aşağıdakilerin sesi kesilmişti. Hepsi gözünü dikmiş bana bakıyordu. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Yavaş yavaş elim korkuluğu bıraktı, donuk bir ifadeyle merdivenleri tırmanmaya başladım.

Burada ne işim vardı benim?

New 2 tuhaf bir yerdi. Gelmeden önce böyle olduğunu biliyordum, ama yine de...

Odadan eşyayı almak üzere giderken, aralarında fısıldaşarak konuştuklarını duydum, çok geçmeden merdivenlerden ayak sesleri geldi.

“Crank bir bilginin peşinde olduğunu söyledi,” dedi Henri, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapı çerçevesine dayanarak.

Sırt çantamı aldım. “Artık değilim.”

Kafasını sallayarak odaya girdi. “Beş yıldızlı bir otel bulacağını ummamıştın herhalde? Abercrombie & Fitch’lerini kuşanmış, cep telefonları ve iPod’ları ellerinde gençler görmeyi mi bekliyordun?”

Kendimi iPod’ların tarihe karıştığını ve Abercrombie & Fitch’in çoktan iflas ettiğini söylememek için zor tuttum. Kutuyu almak için eğildim.

“O silah da ne öyle?”

Kahretsin. 9 mm.’liğin eğilince ortaya çıktığını fark ederek doğruldum. “Taşımak yasal hakkım” Ama değildi.

“Onu kastetmedim.”

Buraya neden geldiğim ve neden silah taşıdığımla ilgili açıklama yapmaya hiç hevesli değildim doğrusu. Gelmekle ne kadar büyük bir hata yaptığım her geçen dakika daha çok ortaya çıkıyordu.

Henri yolumu kesti. Omzunun üzerinden, Crank ve öteki çocukların kapının önünde gözleri fal taşı gibi açılmış halde bizi dinlediklerini görebiliyordum. Geri çekilip bakışlarımı Henri’ye diktim. “İzin verir misin?”

İnsanı daha fazla geren kısa bir sessizlik anından sonra, ellerini indirip kenara çekildi. “Pekâlâ, buyur bakalım. Ama Çember’e aracın olmadan nasıl ulaşırsın, hiçbir fikrim yok. Taksi ya da Greyhound otobüsü bulmakta sana bol şans.” Çocuklar kahkahaya boğuldu.

Ağzımı bükerek gülümsedim. “Teşekkürler.” Sonra hızla yanından geçerek kapıdan çekilen çocukların arasından fırlayıp çıktım. Galiba fazla abartıp aptalca davranıyordum, biliyorum, ama küçük kızın dişleri... Henri’nin gözleri... Bütün bu olanlar beni en zayıf yerimden yakaladı, kendi acayıplığımı düşünmeme neden oldu ve bu nedenle her zaman yaptığım gibi kaçmak istedim.

Merdivenleri inerken ayağımdaki botlar güm güm yere çarpıyordu; kırık basamağı atlamamaya özen gösterirken bunun iyi bir fikir olduğu sonucuna nasıl vardığımı düşünüyordum. Tek istediğim annemin kim olduğunu öğrenmekti; New 2’ye gelerek hastane kayıtlarına ve belki babamın ismine ulaşabilirim diye düşünmüştüm. Hepsi buydu, bir isim, o kadar. Bütün ailemin izini sürebileceğim bir bilgiye ulaşabilirsem müthiş olurdu tabii, ama bunun gökteki yıldızlar kadar uzak bir ihtimal olduğunu bilecek kadar aklım vardı.

Aynı şekilde New 2’den uzak kalmayı başaracak ve söz verdiğim gibi Bruce ve Casey gelmeden hiçbir şey yapmayacak kadar da aklım olması *gerekirdi*. Ama annemden tüylerimi diken diken edecek bir mektup alacağımı ve ardından yabancı dil konuşan bir gudubetin bana saldırıp sonra da ortadan kaybolacağını nereden bilecektim? Evin kapısı açılıp da bir başka adam içeri girdiğinde antredeki yolu yarılamaştım.

Başı öne eğikti, kuzguni siyah bir lüle yüzüne düşmüştü. Tek eli eski püskü bir sırt çantasının kayışını kavramıştı, öbür eli kapıyı kapıyordu. Uzun boyluydu. 1,85 civarı. Üstünde yırtık pırtık kot pantolon, siyah botlar ve rengi solup griye dönmüş eski bir Iron Maiden tişörtü vardı. Sol kolunda gümüş kakmalı bir deri bileklik takılıydı.

Tam bir geri zekâlı gibi olduğum yerde donakalmıştım.

Başını kaldırdığında hayatımda gördüğüm en ürkütücü gri gözlerle karşılaştım. Yan gözle, sırt çantasının yavaşça elinden kaydığını ve yere düştüğünü gördüm.

Ağzım kurudu, yutkunamıyordum. Yüzümden ve sırtımdan ateş fişkırıyordu. Çatık siyah kaşları yüzüne şeytani bir ifade veriyordu, ama upuzun kıvrık kirpiklerle çevrili gözleri tam aksine hassas biri olduğu izlenimi uyandırıyordu. Yakışıklıydı, yüzü ruh haline göre şair de olurdu kabadayı da. Gözleri kısıılırken daha sıkı kapanan dudakları, normalden daha koyu bir renkti. Çenesi gevşedi. Bir adım geriledim, tuhaf bir his kaplamıştı içimi, sanki içimi görebiliyormuş, ne olduğumu biliyormuş gibi geldi.

“Her yerde seni arıyorlar, bilmiyor musun?”

Dört

Boğazım düğümlendi, bir anda aklıma elindeki hançeri savuran manyak geldi. Yanağımı öyle kuvvetle ısırılmışım ki etimin yarıklığını ve ağzımın içine ılık, demir tadında kanın yayıldığını hissedebiliyordum.

“Kim beni arıyor?”

“Novem.”

“Tabii,” dedim ikiyle ikiyi toplayıp sonuca vararak, “zaten bir kere öldürmeye çalıştılar. Bir daha o kadar yaklaşmalarına izin vermeyeceğim.”

Kaşları havaya kalktı. “Novem seni öldürmek istemiyor.”

Crank yanımdan dolaşarak duvara dayalı uzun masanın üzerine sıçrayıp oturdu ve bacaklarını sallamaya başladı. “Doğru söylüyor.”

Hiçbir şey anlamıyordum. Başımı sallayarak, “Nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

“Çünkü Sebastian benim ağabeyim ve o New 2’de olan her şeyi bilir. Bilmek onun işi.” Tek kaşımı kaldırıp ona baktım, en azından onayladığını duymak istiyordum, ama o suskunluğunu korudu. “Bas, Novem için çalışıyor. Mesaj gönderip almak, bilgi edinmek gibi şeyler için ona para veriyorlar.” Crank kasketini arkaya doğru çevirdi. “Söyle bakalım Ari, kim var peşinde? Olayın sırt çantandaki kanlı hançerle bir ilgisi var mı?”

Yavaşça gözlerimi kapayarak beşe kadar saydım. Bir adamı öldürmüştüm. Ortadan yok oluşuna tanık olmuştum. Evde *vampir dişleri* olan minik bir gotik kız vardı. Şimdi de Novem’in peşime düşmüş olabileceğini öğrenmişim. Crank ne derse desin, ben peşimde olduklarını düşünüyordum.

Bu belayı başıma sarmayı nasıl becermişim? Hayır, belayı saran *ben* değil, annemdi aslında. Artık gerçekleri öğrenmek istediğimden de o kadar emin değildim. Belimdeki çantadan telefonumu çıkardım. Bruce’un gelip beni buradan alması gerekiyordu. Öfkeden deliye dönecekti, biliyorum, ama yine de gelirdi.

“New 2’de cep telefonları çalışmıyor,” dedi Henri arkamdan.

Telefonuma baktım. Sinyal yoktu. “Peki. Buralarda kullanabileceğim kontörlü ya da ankesörlü bir telefon var mı?”

“Ah şu çaylaklar!” Crank’le aynı yaşlarda bir çocuk basamaklara oturmuş elindeki portakalı soyuyordu. O kadar tuhaf görünüyordu ki, bakmadan edemedim. Açık kahve ten rengi, yeşil gözler ve koyu sarı kıvrır kıvrır saçlar. Kaşları bile sarıydı.

“Paran ya da nüfuzlu tanıdıkların yoksa, telefon da internet de yok. Suyunu, elektriğini ve posta hizmetini sağlıyorlar ama,” dedi Henri. “New 2’ye hoş geldin.”

“Ari, Charity Hastanesi’nde doğmuş. Kayıtlara ulaşmak istiyor. Ona yardım edemez misin, Bas?” dedi Crank.

Sebastian gözlerini gözlerimden kaçırarak sırt çantasını aldı. “Hayır. Evine geri dönse iyi olur.” Merdivenleri tırmanmaya başladı.

Crank bir şeyler geveledi, diğerleri hiçbir şey söylemiyordu. Duyulan tek şey, Sebastian’ın basamakları yavaş yavaş tırmanan ayak sesleriydi. Kapının bulunduğu yerden merdivenlere doğru

baktım ve üstünden samimiyet akan bu Konuksever Beyefendi'nin peşinden koşacağımı anlayıp buna inanamayarak pöfledim.

Basamakları hızla tırmanarak merdiven sahanlığında Sebastian'ı yakaladım. "Hey, bir saniye." Durdu, biraz döndü. "Bak, eğer bir şey biliyorsan... yani bu insanların neden benim peşimde olduğunu biliyorsan..."

1,77 cm boyumla ondan pek kısa sayılmazdım, ama fırtına bulutunu andıran gözleri karşısında kendimi ufacık hissettim. Ne düşündüğü anlaşılmayan bir tipti. Merdivenleri yarısına kadar tırmanan çocuklara göz attı. Çenesi kenetlenmiş, bakışları sertleşmişti. Öne eğilerek kısık sesle konuştu. "Novem birkaç saat önce, senin isminde ve tanımına uyan bir kişiyle ilgili telefon aldı... Bilgi Novem'in ayak işlerini yapan ve şirket için çalışan herkese ulaştırıldı. Bu da şu demek oluyor: Şehirdeki herkes peşinde."

Dr. Giroux. O aramış olmalı. Ama neden? "Sen de onlara çalışıyorsun."

"Sadece seni görmek istiyorlar. Kimse sana zarar verileceğinden söz etmedi, dolayısıyla Crank'in sözünü ettiği şu hançer meselesini ilk defa duydum. Ayrıca, evet, onlara çalışıyorum. Ama her zaman sözlerini dinlediğim anlamına gelmiyor bu." Koridorun ucuna doğru yürüyerek bir odaya girip gözden kayboldu.

Birden üstüme bir yorgunluk çöktü. Omuzlarım düştü. Aşağıdakilerin gözlerini benim üstüme diktiğini hissedebiliyordum, fakat şu an yalnız kalıp kendime gelmek ve kafamı toplamaktan başka bir şey istemiyordum, olan biteni hazmetmem gerekiyordu önce.

Bu acele kaçma kararımın ya da arzumun -artık ne dersiniz deyin- işe yaramayacağı ortadaydı. Hava karanlıktı. Kalacak bir yere ihtiyacım vardı. Ödemeyi zaten yapmıştım. Derin bir nefes verdim, sanırım başka bir çarem yoktu.

Yatak odasına döndüm, kutuyu alarak şöminenin önündeki halının üzerine oturdum. Ne var ki, koridordan gelen ayak sesleri şimdilik kafamı dinlemeye fırsat bulamayacağımın göstergesiydi.

Crank, tuhaf görünüşlü oğlan ve minik vampir dişleri olan kız (altın Mardi Gras maskesini yüzüne *takmıştı*) odaya doluştu. Halının üzerine oturarak bir çember oluşturdular. Oğlan şömineye eğilerek ellerini odunların üzerine getirip parmaklarını şıklattı. Şöminedeki odunlar alev aldı. Ellerini alevlerin üzerinde bir süre tutarak ısıttıktan sonra geri döndü. Açık kalan ağzımı fark edince, "Alt tarafı bir numara, büyütülecek bir şey yok," dedi. "Kutunun içinde ne var?"

Tabii, ne demeysin, alt tarafı tüyler ürpertici bir numara. Buna inanmak aksini düşünmekten daha kolaydı. "Annemle ilgili bir şeyler."

Koridorun ucunda bir yerlerden davul sesleri yankılanmaya başladı. Sesler çok geçmeden bir ritme dönüştü. Duvarlar ve zemin ritimle birlikte zangırdıyordu. Tempo hızlandıkça sertleşti ve şiddetini arttırdı, o kadar sıkı bir müzikti ki giderek içime işleyerek nabzıma ve kalp atışlarıma ayak uydurdu. "Sebastian," dedi Crank. "Havasında olduğunda çalar." Bunun ne anlama geldiğini sormama gerek yoktu. Havasında olmanın ne demek olduğunu ben de onun kadar iyi biliyordum. Arkadan belli belirsiz bir şarkı ve insan sesi duyuluyordu, bir radyo kanalına ya da CD'ye eşlik ettiğini fark ettim. Çalan her ne idiyse, hem dans edebileceğiniz hem de yere yatıp gözlerinizi kapatarak duygulanabileceğiniz bir şeydi.

Şöminedeki ateş harlandıkça, duvarların ve bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana sırtıttığını düşündürten kafatasının üzerinde gölgeler dans etti. Alevler, renkli boncukların ve siyah satenden silindir şapkanın üzerinde ışıldıyordu. *Bir ismi olması gerek*, dedim kendi kendime, kafatası mı yoksa altın maskesinin ardından boncuk gibi kara gözlerini üstümden ayırmadan bakan küçük kız mı daha ürkütücü bilemiyordum.

Crank oğlanı göstererek, "Bu Dub," sonra küçük kıza dönerek, "bu da Violet. Pek konuşkan

değildir,” dedi.

Violet hâlâ portakalını elinden bırakmamıştı, ara sıra minik burnuna götürüp kokluyor, ama yuvarlak gözlerini bir an olsun üstümden ayırmıyordu. Gotik Mardi Gras bebeklerini andırıyordu. Neden olduğunu bilmesem de, öteki tuhaf çocuğa kanım ısınmıştı. On yaşında ya var ya yoktu.

“Dövmeni sevdi bence,” dedi Dub, parmaklarını haki pantolonuna vurarak. “Sen de *doué* misin?”

“Ne miyim?”

“*Doué*. Novem ucubeler için bu hoş kelimeyi kullanıyor. Tuhaf tipler için... yani, işte *bizim* gibiler için,” diye açıkladı bir çırpıda. Dub’ın içinden adeta enerji fişkırdı. Bir yerleri hep kıpır kıpır oynuyordu. “Violet’in acayip dişleri var, Henri’nin gözleri tuhaf. Ben sihirli numaralar yapabiliyorum. Crank de...”

Crank atılarak, “Hiçbir özelliğim yok,” dedi, hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. “İçlerinde normal olan benim.”

“Doğru ama işleri yoluna sokmakta üstüne yok,” dedi Dub. “Ayrıca,” bir elini kalbinin üzerine koyup diğerini sanki serenat yapacakmışçasına ona doğru uzatarak, “buzdolabını onardığın için ucubeler evinin *hâkimi* sensin.”

Crank’in başı düştü, gözlerini devirdi, yine de halinden iltifatın hoşuna gittiğini anlayabiliyordum. “Peki ya ağabeyin, Sebastian,” diye sordum. “O da normal mi?” *Pisliğin teki olması ve muhteşem davul çalması dışında tabii.*

“Sebastian bu konuları konuşmayı hiç sevmez. Ama onda da insanların içini okuma yeteneği vardır. Hissettiklerini hisseder. Bazen çok ağır gelebiliyor bu durum.”

Davul çalmaya devam ediyordu, ama önceki kadar ısrarcı değildi, yavaşlamış ve sakinleşmiş, hatta duygu dolu bir ritme geçmişti. Bu müziği tarif etmek çok zordu, koridorun ilerisinden yankılanarak gelen bir tempo değildi sadece, daha fazlasıydı.

“Peki ya sen?” diye sordu Dub, bu defa daha alçak bir sesle. “Sen de gayet tuhaf bir görünüme sahipsin.”

“Sağ ol!”

“Yani demek istediğim, yüzündeki dövmeyle, saçının beyazlığıya, gözlerinin acayıplığıyla *doué* olmaman için hiçbir neden yok,” diyerek omuz silkti Dub.

“Belki o da bu konuda konuşmayı sevmiyordur,” dedi Crank, bana doğru bakıp gülümseyerek. Ben de ona gülümseyerek karşılık verdim, sonra başımı eğip ellerime baktım. Doğruydu, bu konuda konuşmayı istemiyordum. Hiç konuşmamıştım. Bir anda açılıp konuşmaya başlayacak bir tip de değildim.

Birden yine Dub’ın sesi duyuldu. “Vay canına!” Arkama dönüp baktığımda sırt çantamdan hançeri çıkarmakta olduğunu gördüm. “Her tarafı kana bulanmış bunun!”

“Onu bana geri ver!” Dizlerimin üzerinde yükselerek hançeri kabzasından kavrayıp sırt çantamı elinden aldım.

“Hey, *özür dilerim*.” Yeniden yerine oturdu, değmeyecek bir şeyi büyütüyormuşum gibi davranıyordu. Ama büyütüyordum. Eşyalarımın burnunu sokmaya hakkı yoktu. Hem de hiç.

Hançeri tekrar sırt çantama sokuştururken kanın kurumuş ve elbiselerime bulaşmamış olmasını umuyordum. *Bravo, Ari*. Bu şeyi çantaya koymadan önce düşünmem gerekirdi. “Eşyalarımın uzak dur lütfen, olur mu? Zaten sabah benden kurtulacaksınız.”

“Bas’la bir daha konuşmayı deneyebilirim,” dedi Crank. “Hastanede mutlaka sana yardımcı olur, üstelik...”

“Yanlışı anlama, Crank, ama yardımına ihtiyacım yok.” Crank, Dub’a bir dirsek attı, ikisi de

ayağa kalktı. Violet kıpırdamadan durmaya devam ediyordu, o yüzden Crank uzanıp onu kolundan çekti. “Hadi, Vi.”

Karalara bürünmüş minik kız Crank’e tısladı, ama yine de ayağa kalkıp ötekilerle çıktı.

Crank uyku tulumunu getirdikten sonra, yatak odamın kapısının ötesine de sessizlik çökmesini bekledim, sessizliği sadece evden gelen gıcırdamalar ve uğultular bozuyordu.

Şömineden iki uzun mum alarak kora dönmüş kömürle fitillerini yaktım ve yere oturarak önüme yerleştirdim. Nihayet tek başına kalmıştım. Araya girerek dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yoktu. Ne çocuklar, ne davul sesleri, hiçbir şey. Yine de, işin aslını isterseniz, kutunun içinde başka neler olduğuna bakabilmek için bu süreye ihtiyacım vardı.

Derin bir nefes alarak, önce iki minik mücevher kutusunu açtım. Birinde üzerinde boylu boyunca Yunanca bir şeyler yazan gümüş bir yüzük vardı. Pırıl pırıl parlayan yüzük, sade ve güzeldi. Sağ elimin yüzükparmağına taktım. Tam bana göreydi. Öbür kutudaysa eski bir madalyon vardı, o kadar eskiydi ki, etrafında yazan yazıları ve üzerindeki resmi seçmek için gayret sarf etmek gerekiyordu. Sanırım güneş resmiydi, emin olamıyordum. Madalyonu kutuya geri koydum, sonra Chicago’da başı kesilen ve ardında Eleni adında küçük bir kız çocuğu bırakan bir kadınla ilgili bir haberin yer aldığı gazete kupürünü elime aldım. Kalbim gümbürdemeye başladı. Nasıl olur. Eleni, annemin adıydı, o halde bu kadın anneannem olsa gerekti.

Ardından anneme hitaben yazılmış, solgun bir mektup çıktı:

Sevgili Eleni,

Bu mektubu okuyorsan, daha önceki birçokları gibi ben de beceremedim demektir. Seni yüzüstü bıraktım.

Büyüyüp yetişkin bir kadın olduğunda, farklı olduğunu anlayacaksın. Hepimiz öyleydik. Araştırmalarımaya yöre, ailemizdeki hiçbir kadın yirmi bir yaşından fazla yaşamamış. Her birimiz ardında bir kız çocuğu bırakmış. Sanki kader gittiğimiz yolu bizim yerimize seçmiş gibi, hep aynı.

Bu lanete bir son vermenin yolunu bulamazsan, senin de sonun aynı olacak. Ben daha bir bebekken annem kendini öldürmüştü. Geriye hiçbir şey bırakmamıştı ama onun annesinin de, annesinin annesinin de aynı şekilde öldüğünü öğrendim.

Ben de gidiciyim. İçten içe bunu hissediyorum. Zamanım yaklaştı. Elimden geleni yaptım, gitmediğim kültist, şarlatan doktor ya da rahip kalmadı, ama lanet benim yakamı bırakmadığı gibi senin de kaçışın yok. Yine de deliliğe teslim almayı reddediyorum. Reddediyorum. Bu, bir şeyleri sona erdirme arzusuna boyun eğmeyeceğim. Belki de laneti yok etmenin yolu bundan geçiyordur.

Çöz bu muammayı, Eleni. İçimizdeki deliliği durdur. Birlikte daha çak zaman geçirebilmeyi öyle isterdim ki...

Daima yanında alacağım,

Annen.

Gözlerim doldu, boğazıma bir yumruk oturdu. Mektubu özenle katlayıp zarfına yerleştirdim. İnanmak istemesem de için için biliyordum. Yazanlar doğruydular. Kader hepsini istediği yola sokmuştu,

şimdi sıra bendeydi. Ilık bir gözyaşı yanağımdan kaydı, elimle silip kuruladım.

Kahretsin.

Önümüzdeki üç buçuk yıl içinde ne ölmeye ne de hamile kalmaya niyetim vardı. Bu şeyin -artık lanet mi başka bir şey mi bilemiyorum- kökünü kazıyan ben olacaktım. Büyükannemin başının kesilmiş oluşu, deliliği ve kendi hayatına son vermeyi reddettiği için başına bir şey geldiğini gösteriyordu. Her ne kadar yirmi birinci doğum gününe daha çok vakit olsa da, otelin park alanında bir şey işimi bitirmek için benim de peşime düşmüştü.

İki elimle yüzümü ovuşturdum.

Elimde yeterince bilgi yoktu. Emin olduğum tek şey, farklı olduğumdu -ama bunu zaten daha en başından beri biliyordum. Bir şey beni öldürmeye çalışmıştı; ailemdeki diğer kadınlar bir lanetten ötürü yirmi bir yaşında ölmüştü.

Yirmi bir. İçine ettiğimin yirmi biri.

Parmaklarımı birleştirip çenemi yasladım. Bir gecede içine düştüğüm bu karmaşadan kurtulup huzura kavuşmanın bir yolunu bulmaya uğraşıyordum. Park alanında peşime düşen şeyi yok etmişim. Belki bu sayede laneti kaldırmayı başarmışımdır.

Çok zayıf bir teori.

Neyse... artık buradaydım. New 2’de. Şimdi yapılabilecek tek mantıklı iş annemle, babamla ve Novem’in neden beni aradığıyla ilgili daha fazla bilgi edinmektir. Novem’in amacı bana zarar vermek de olabilirdi.

Bir gün. Bu iş için bir gün ayıracaktım.

Uyandığımda dirseklerim çürümüş, sırtım tutulmuştu ve başım ağrıyordu. Gözkapaklarımın ardındaki kırmızılıktan anladığım kadarıyla, pencereden içeri güneş ışığı süzülüyordu. Bir gölgenin ışığı kesmesiyle gözlerimi sıktım. Döşeme tahtaları gıcırdadı. Gözlerimi açtım.

Vücudumdaki her bir kasın donduğunu hissettim. Minik beyaz bir timsahın mavi gözleriyle karşı karşıya bulmuştum kendimi.

“Pascal, bu Ari,” bir kızın fısıldadığını duydum. Ses Violet’indi, dizlerinin üstünde uyku tulumuna doğru eğilmiş, tepemde minik beyaz bir timsah tutuyordu. Üstü mücevherlerle kaplı bordo renkli bir maskeyi başının üstüne kaldırmıştı. Timsah tek bir hamleyle burnumu kapabilirdi. Nefesimi incecik derisinin üstünde hissetmesin diye tuttum.

Nihayet Violet geri çekilip bağdaş kurarak oturdu, timsahı kendine çevirerek burnunu öptü. “Aferin, Pascal,” diye fısıldayarak timsahı yere bıraktı, maskeyi indirip yüzünü örttü. Maskesinin incelerek yukarı kalkan uçlarına iki tüy dikilmişti.

Pascal, paytak paytak yürüyerek kapıdan çıktı.

Nihayet nefesimi bırakarak doğrulup oturdum, gözlerini yeniden üstüme dikmiş bu acayip kıza ne diyeceğimi bilemiyordum. Minik beyaz ellerini dizlerinin üzerine yerleştirmişti. Giydiği siyah elbise, bir zamanlar yetişkin bir kadına ait olduğunu düşündürten abiye bir giysiyi andırıyordu. Elbisenin altına ya tayt giymişti ya da büyük beden dizaltı çorap, ama giydiği her neyse eteğinin altında kayboluyordu. Ayaklarındaysa dev erkek makosenleri vardı.

“O senin timsahın mıydı?” Pascal’ın geri gelip gelmediğinden emin olmak için kapıyı kontrol ettim.

“Kimsenin timsahı değil.” Violet başını kaldırdı. “Saçlarını sevdi, tıpkı kendi derisi gibi.”

Elim kendiliğinden kulağımın arkasına gidip bir tutama değince, yatağa girmeden önce saçlarımı açtığımı hatırladım. Saçlarımı omuzlarımın arkasına toplamak istiyordum, ama bir nedenden ötürü Violet’in saçlarımı önemsediyimi düşünmesini istemedim ve o yüzden yüzümün iki yanından

kucağıma dökülen saçlarımı öylece bıraktım.

“Benim de dişlerimi seviyor. Tıpkı onunkiler gibi,” dedi Violet, iri gözleri maskenin delikleri içinden parıldayarak.

Donmuş gibi kırırdamadan duruyordum. “Dişlerin neden böyle, Violet?” Sorumdan dolayı tepesi atıp o dişlerle üstüme saldırmayacağını umuyordum, yine de her şeye kendimi hazırladım.

“Yemek yiyebilmek için, tabii ki.” Kafasını eğdi. “Çok farklısın.” Sonra ayağa kalkıp ağır siyah ayakkabılarına rağmen sessiz adımlar atarak kapıdan çıktı.

Gözden kaybolana dek gözlerimi ondan ayırmadım. Kafamı biraz karıştırırsa da beni ne kadar etkilediğini fark ederek şaşırılmışım. Maskelerden ya da sivri dişlerinden fazlası vardı. Violet’te beni yumuşatan, içimde şu tuhaf abla/anne içgüdüsünü uyandıran bir şey vardı. Casey ve Bruce’un da ilk karşılaşmamızda bana karşı aynı şeyi hissettiklerini tahmin ettim. Açıklanamaz bir biçimde aramızda bir bağ olduğunu hissetmiş ve onunla ilgilenme ihtiyacı duymuştum. Başımı iki yana salladım. Ne önemi vardı ki bunun, akşama buradan gitmiş olacaktım.

Sebastian geçerken bakışlarımı kapıdan kaçırdım, kafasını çevirip odaya baktı. Bir sendeleyişinden beni burada otururken görmeyi ummadığı anlaşılıyordu. İçim bir hoş oldu, yüzüme sıcak bastı. Cıvaya benzeyen gri gözleri beni kendine çekiyordu. *Cıvanın zehir demek olduğunu bilmiyorsun sanki!*

Ama onun bana bakmadığını fark ettim, saçlarımı bakıyordu. Tıpkı diğer herkes gibi.

Sonsuz gibi gelse de aslında bir saniyelik bir bakıştı, sonrasında gözlerini indirerek yürümeye devam etti.

Uyku sersemliğimi üstümden atıp saçlarımı toplarken ayağa kalkıp peşine düştüm. “Sebastian!”

Merdivenlerin ortasında durdu; bir yandan saçlarımı topuz yaparak yanına yaklaşırken vücut dilinden benimle konuşmaya hiç de istekli olmadığını anlayabiliyordum. Elimin kolumun birbirine dolaşmasına neden oluyordu, ama bu durumu görmezden gelmeye çalışıyordum. İki basamak yukarısında durup kollarımı iki yana indirerek konuşmaya başladım. “Bak, biliyorum beni burada istemiyorsun, ama... Novem’in bana gerçekten zarar vermeyeceğini mi düşünüyorsun?”

Dudaklarının kenarı, gülümsediğini düşündürtebilecek bir biçimde yukarı kalktı. Belki de yüzünü ekşitmişti. “Öyle düşünüyorum,” diye cevap verdi.

Hızlıca bir karara varırken dudağımı ısırdım. “Eğer peşinde olduğum bilgiyi elde etmeme yardımcı olursan, seve seve seninle birlikte gelip Nov...”

Ön kapı ardına kadar açılıp duvara çarptı, kapı kolu alçının içine gömüldü.

Violet kolunun altına sıkıştırdığı Pascal’la birlikte belirerek salonun ortasında durdu. İçeri üç genç erkek girmişti. Hepsi de yirmi yaşlarındaydı. Ortadaki Violet’e bir bakış atarak başını salladı.

“Uyumsuzların Evi’ne Hoş Geldiniz.”

O, gözlerini merdivenlere doğru kaydırırken arkadaşları kahkahayla gülüyordu. “Ekibe bir kişi daha katılmış bakıyorum?” İlgisi Sebastian’dan bana kaymıştı. “Güzelim, bataklığa düşmek bu eziklerle takılmaktan iyidir.”

“Ne istiyorsun, Ray?” Sebastian’ın eli tırazanı öyle sıkı kavradı ki, eklem yerleri bembeyaz kesmişti.

Dub elinde tuttuğu portakalı soyarak yemek salonundan ayaklarını sürüye sürüye çıkarken, Ray atılarak meyveyi kaptı.

“Hey!”

Ray portakalı yere fırlattı. “Naber Dub? Seni melez pislik.”

“Bas git, Raymond.”

Ray, Dub’ın üstüne atladı.

Bundan sonraki birkaç saniye ağır çekimde gerçekte sanki.

Violet Pascal'ı yere bırakarak savaşa hazırlanmış gibi maskesini yüzüne indirdi ve minik bedeniyle Ray'e saldırdı. Kollarıyla bacaklarını gövdesine sardığı Ray'in üzerinde tıpkı bir ahtapota benziyordu. Sivri dişlerini pazısına geçirdi. Ray avazı çıktığı kadar bağırarak küçük kıızı üstünden atmaya çabalıyordu. Aralarına biraz mesafe koymayı başardı, ama Violet'in bacakları ve elleri yeniden uzanıp yapıştı.

Fransızca küfrederek Violet'i çekiştirdi ve fırlatıp odanın bir köşesine attı. Yere hızla çarpan küçük kız döşeme tahtalarının üzerine düşerek kaydı.

O an içimden bir şey koptu sanki.

Sebastian'ı geçip merdivenleri hızla indim, bu sırada Dub ve Crank de Violet'e doğru koşuyordu. Violet kendi kendine ayağa kalktı, ağzındaki ve çenesindeki kanı silerek evin arka tarafından bahçeye fırladı. Başımı Ray'e çevirmeden önce gözümün ucuyla ölü yaprakların içine daldığını görebildim. Damarlarımdan adeta adrenalin akıyordu, öfkeden patlamak üzereydim.

Bir çocuğa acı çektirildiğini görmek kadar tepemi attıran bir şey yoktu; neye benzediğini bizzat biliyordum çünkü. "Sıkıyorsa aynı şeyi bana yap!" Ama ona fırsat vermeden çenesine okkalı bir yumruk patlatıverdim.

Eklem yerlerinden bütün elime yayılan acı, kendimi iyi hissetmemi sağladı. Arkadaşları ona destek olmak için üzerime yürüdüğünde kavgaya hazırdım.

Geleceğiniz varsa göreceğiniz de var, pislikler.

Bana doğru atılan ilk gencin, kolunu omzumun üzerinden yakaladım, topuğumun üstünde döndüm ve onu yere fırlattım. O yere düşer düşmez diğerinin nefesini enseme hissettim. Bakışlarım Sebastian'inkilerle karşılaştı. Gözleri bana gülümsüyor ve meydan okuyordu, ne yapabileceğimi görmek istiyordu. Üçüncü çocuk beni belimden yakaladığında pis pis sıırttım. Kafamı arkaya savurup yüzüne indirerek kendimi gelecek çatırdama sesine hazırladım. Çocuktan bir inilti geldi. Onun canı benimkinden çok daha fazla acımış olmalıydı. Olduğum yerde dönerek kasıklarına bir tekme geçirdim. Arkadaşının yanında yere yığıldı. Bir adım geri çekildim ve kalbim gümbürdeyerek yarattığım manzaraya baktım.

Arkalarda bir yerden Dub'ın ıslık çaldığını duydum. Ama bütün dikkatim Ray'in üzerindeydi. Yere yıkmadığım bir o kalmıştı, hâlâ bir tehdit unsuruydu.

"Seni kaltak!" diye hırladı. Bir eli kanlı omzunu tutuyor, öbürü çenesini ovuyordu. Yüzü ilk geldiğinden bile daha solgundu.

Ona gülümseyerek ortaparmağımı çıkardım. Kan yüzüne hücum etti, dudakları sanki dişlerini gösterecekmişcesine hafifçe yukarı kalktı.

Sebastian arkamda belirerek sakin bir sesle, "O benim," dedi. "Onu ilk ben buldum."

"Tabii ya, her zaman harika çocuk sen olmalısın, değil mi Lamarliere?" Arkadaşları zar zor kalkmayı becerirken yere tükürdü. "Ha bu arada, kıızı bir an önce götürsen iyi olacak, yoksa *Grandmère* meraklanmaya başlar."

Çıkıp gittiklerinde, Dub kapıyı kapayabilmek için alçımın içinden kapı kolunu çıkardı. Sebastian'a dönerek, "Ben nereden *senin* oluyormuşum? Bu da ne demek oluyor böyle?" diye sordum.

"Ray de Novem için çalışanlardan. Seni ilk bulan o olmak istiyordu. Jenna'yla içeri girdiğinizi birileri görmüş olmalı."

"Jenna mı?"

"Crank yani." Duraksadı. Dört saniye sonra: "Kayıtları bulmana yardım edeceğim," dedi ve arka kapıya yürüdü.

Pekâlâ.

Derin bir nefes alıp -belli ki Bay Şahsiyet’le başa çıkmak için ihtiyacım olacaktı- arka bahçeye açılan masif çift kanatlı kapıdan geçerek onu takip ettim. Dub ve Crank yosun tutmuş taş avluda durarak yaprakların altındaki kabarıklığa bakıyordu. Kış olmasına rağmen rutubet çökmüştü, bahçeden çok bir cangılın içinde gibiydi. Toprak, çürümüş yaprak kokusu ve evi saran beyaz çiçeklerin rayihasının karıştığı nemli bir yerdi.

“Vi, gittiler. Ari’nin onları nasıl benzettiğini kaçırdın.”

Dub sözlerini havaya birkaç yumruk savurup karşısındaki hayali düşmanı yere serermiş gibi yaparak pekiştirdi. “Hadi, Vi. Benim için karşılarna çıkma cesaretini gösterdin. Saklandığın yerden çık da sana teşekkür edebileyim.”

Yaprakların arasında iki kara göz parıldadı. Crank Violet’le konuşurken Sebastian’ın yanına yaklaştım. “Violet’in hikâyesi ne bu arada? Minik vampir dişleri ne anlama geliyor?”

Neredeyse kahkaha atarak, “Violet vampir değil,” dedi. “Dub geçen sene onu bataklıkta buldu. Tek başına bir avcının tekne-evinde yaşıyordu. Buraya getirmeden önce üç ay boyunca onu besledi. Canı istediğinde gelir, canı istediğinde gider, maske ve meyve gibi acayip şeylere düşkündür. Ama hiç meyve yediğini görmedim şimdiye kadar.”

Kaşlarım kalktı, topuklarım üzerinde geriye doğru yaylandım. “Demek bir defada tek cümleden daha uzun konuşabiliyormuşsun.”

Bana doğru bakarak kaşlarını çattı. “Hadi, içeri girelim en iyisi. Violet hazır olduğunda kendi çıkar.”

Beş

Sebastian'la St. Charles Bulvarı'na yürürken, Garden bölgesinin güzelliği karşısında kendimden geçerek, "Burası çok hoş," dedim. Homurdanarak cevap verdi. Sohbet etmeye pek de hevesli olmadığı belliydi.

Alınacak halim yoktu, çünkü ben de öyle sosyalleşme meraklısı sayılmazdım.

Düşüncelerimi kendime saklamaya karar vererek rehberimin adımlarına ayak uydurdum. Asfalttaki çatlaklara ve çitlerin içinden fıskıran, ağır sarmaşıkların ve yosunların eğdiği ağaç dallarına dikkat etmem gerekiyordu.

Eğer biri ruhuma nüfuz edip bana en uygun şehri yaratacak olsa, burası kesinlikle GM'ye benzerdi. İçimi daha önce hiçbir yerde hissetmediğim bir aidiyet duygusu kaplamıştı. Belki burada doğmuş olduğumdan ve annemin bir zamanlar burada yaşadığını bildiğimden böyle hissediyordum, ama başka bir şeyler daha vardı buna neden olan. Mekânın verdiği duygu, terk edilmişlik havası, etraftaki her şeyin yavaş yavaş çürüyor olması, bitkilerin ve ağaçların yabani hali, eski malikânelerin lanetlenmiş gibi görünmesi, kayıp bahçelerin derinliklerinde, boş arazilerin gerisinde ya da tahta çakılarak kapatılmış pencerelerin ötesindeki ışığın hiç aydınlatmadığı karanlık bölgeler böyle hissetmeme neden oluyordu. Burayı evleri olarak bellemiş uyumsuz kişilerde bile benden bir parça buluyordum. Violet, Dub, Henri ve Crank'te. Gözlerimi bir an için yana çevirdim; uzun siyah saçları, düşünceli gözleri ve kıpkırmızı dudaklarıyla Sebastian'da da. Senin ne olduğunun hiç umursanmadığı bir yerde yaşamının verdiği özgürlüğü görebiliyordum onlara bakınca, çünkü burası da farklı bir yerdi.

Yine de bütünüyle göz ardı edilmiş bir yer olduğu söylenemezdi. Yirmi yaşlarında birkaç sanatçı tipin yaşadığı bir evin yanından geçtik. Verandada genç bir adam on iki telli bir gitar çalıyordu, parmaklarından akan romantik İspanyol ezgileri eşliğinde, kafasına türban sarmış bir kadın yağlıboya resim yapıyordu. Açık pencerelerden dışarı konuşmalar ve tahta üzerine inip kalkan çekiç sesleri taşıyordu. Bir başkası sütunların arasına gerilmiş hamakta uzanıyordu, gevşek parmaklarının arasına cigaralığını sıkıştırmıştı.

Gitar çalan, kafasını kaldırıp Sebastian'a selam verdi. Birkaç ev sonra St. Charles Bulvarı'nı geçerek tramvay beklemeye koyulduk.

"Charity Hastanesi, değil mi?"

"Evet. Sence kayıtlarıma erişmekte sorun yaşar mıyız?"

Sebastian omuz silkip parmaklarını saçlarının arasında dolaştırdı. Saçları darmadağın olmuştu. "Çok zor olmasa gerek."

"New 2'de yaşayan Selkirk adında birilerini tanıyor musun?"

Tramvay yaklaşıyordu, Sebastian başını sallayarak cebinde bozukluk aramaya başladı. "Bir dolar yirmi beş sent."

"Ah.. hay aksi." Sırt çantamı yere bırakıp ön cebin fermuarını açtım ve tramvay durmak üzereyken içinden iki dolar çıkardım. Sebastian basamakların yarısını çıkmıştı bile. Aceleyle ücreti ödeyerek koridorun öte yanındaki yere oturdum.

Tramvayda yalnız ikimiz vardık, hiç konuşmadan yol alırken, birden Sebastian yanıma oturarak beni şaşırttı. Pencereye yanaştım. “Evet, bakalım,” diye kısık sesle konuşmaya başladı, “seni öldürmeye çalışan şu adamı anlatacak mısın bana?”

Omuzlarımız birbirine değiyordu. Çok derin nefes almamaya çalışıyordum, çünkü müthiş kokuyordu. “Öyle bir niyetim yok.” Başımı döndürüp pencereden dışarıya baktım.

“Sence New 2’de mi yaşıyordun?”

Kaşlarımı çattım. “Hiçbir fikrim yok. Adam sanki bambaşka bir gezegenden gelmiş gibiydi.” Yeniden başımı öte yana çevirerek mırıldandım. “En azından başka bir ülkeden gelmiş gibiydi. İki kere vurmama rağmen bana mısın demedi.” Önceki gece olanlar gözümün önüne geldi. “İşin tuhafı... annemin olacakları biliyor olması. Çok önce ölmüş olsa da peşime birinin düşeceğini daha o zamandan biliyordu. Bu mektubu bana bırakmış. Okumamın hemen ardından da tıpkı sihir gibi bu adam ortaya çıkıverdi.”

“Sen de onu öldürdün,” dedi ciddi bir ses tonuyla. Gözleri üzgün bakıyordu, yapmak zorunda kaldığım şey için üzüldüğü gibiydi.

“Evet, bu hançerle onu öldürdüm. Sanırım.” Saldırganın birden ortadan kayboluşu aklıma geldi. Yine de aslında adama ne olduğunu bilemiyordum. Belki ölmüştü, belki de yaralarını yalamak için kabuğuna çekilmişti. Sebastian’a hikâyenin bu kısmını nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum. Bu kadarını bile neden anlattığımdan emin değildim.

Tramvay hafif hafif sallanarak Sebastian’a daha da yaklaşmama neden oluyordu, burnumla burnu arasında birkaç santimetrelik bir mesafe vardı. Ağızım kurumuştum. Karnımda bir sıcaklık hissettim. Kendimi güvende hissediyordum, ama rahatlatıcı bir etkisi yoktu. Hem gergin hem de heyecan verici bir durumdu. Gözleri yüzümde dolaştıktan sonra dudaklarıma kilitleti. Çenesinde bir kas kıpırdadı. Nefesim kesildi. Tam o anda tramvay durdu ve kendimi tahta bankta yana doğru kayarken buldum.

Vatman, “Canal Caddesi!” diye duyurdu.

Sebastian çoktan kalkıp yürümeye başlamıştı. Ben de kendime çekidüzen verip kafamı toplamaya gayret ettim. Burada bulunmamın bir nedeni vardı, insanı mahvedecek kadar tatlı ve acayip iyi davul çalabilen afili bir çocukla kesişmeye gelmemiştim. Onun da benim gibi tuhaf yetenekleri varsa ayvayı yediğim anlamına geliyordu.

“Bir tramvaya daha binmemiz gerek. Canal Caddesi’nden. Hastanenin yakınında inip yolun geri kalanını yürüyeceğiz. Duraktan çok uzak değil,” dedi ben aşağı inerken.

Canal Caddesi’nden tramvaya bindikten sonra yol boyunca hiç konuşmadık. Benim açımdan hiç sorun değildi. Bütün dikkatimi sol tarafta kalan şehrin eski iş merkezine yöneltmişim. Bütün o yüksek binaların ve dev yapıların içi boşaltılmış, hepsi harabeye dönmüştü, sanki şehirde kıyamet kopmuştu. Novem’in bu kısma hiç dokunmadığı belli oluyordu.

Tramvaydan indikten sonra Charity Hastanesi’ne üç blok kadar yürüdük. Sebastian caddeyi geçmek için hamle etti, ama ben olduğum yerde kalmış dev binayı inceliyordum. Annemin beni doğurduğu yer işte burasıydı. Nabzım hızlandı. Acaba doğuma babam da gelmiş miydi? Şuradaki ön kapıdan içeri elinde çiçeklerle mi girmişti? Ya balonlar? Kocaman bir oyuncak ayıcık?

“Ari!” Sebastian kaldırımında durmuş kollarını *Neler oluyor?* diye sorarcasına açmıştı.

Kendini bırakma böyle. Onun bu hareketini, sanırım gerektiğinden daha alaycı bir biçimde taklit ederek karşılık verdim, ardından soru soran bakışlara aldırmadan yanından geçerek ana kapıya yöneldim.

Girişte beni yakaladı. “Burada bekle.”

Kapı kayarak açılırken küçük bir kahkaha patlattım. “Benim hakkımda öğreneceğin çok şey var. Durup kenarda bekleyecek bir tip değilim.” İçeriye önden girdim. Cevabını şimdiden

duyabiliyordum. *Senin hakkında bir şey öğrenmeye niyetli değilim. Bir köşede oturup gelip geçene somurtmayı yeğlerim.*

Lobiye geçip ana salona girdik.

“Belgeler bilgisayarda kayıtlı.”

“Burada bilgisayar kullanmadığınızı sanıyordum...”

“Bilgisayar kullanıyoruz. Kâğıt bu iklime dayanabilecek bir malzeme değil. Novem New 2’yi aldıktan sonra kalan belgelerin hepsinin bilgisayara kaydedilmesini sağladı.”

Asansörün önünde durduk. Sebastian aşağıyı gösteren düğmeye basar basmaz kapılar yana kayarak açıldı. İçeri girdik. “Şimdi planımız nedir? Arşiv odasına elimizi kolumuzu sallayarak girip istediğimizi alacak mıyız?”

“Evet.”

“Vayy. Çok etkileyici.” Gözlerimi devirdim. Asansör bir kat aşağı indi ve çın sesiyle birlikte kapılar tam açılmadan dışarı hamle ettim.

Bizi buz gibi bir sessizlik karşıladı. Adımlarımız boş mekânın içinde yankılanıyordu. Genelde hastanelerin bodrum katında ne olduğunu aklıma getirmemeye çalışsam da içimdeki ürpertiye engel olamıyordum.

Sebastian sol tarafa yönelerek üzerinde “arşiv” yazan kapıyı açtı. Sanki kendi odasıymışçasına büyük bir rahatlıkla içeri daldı. Bu durum beni işkillendirdi. Bu kadar kolay olmaması gerekiyordu.

Odada dört masa vardı; ikisi boştu, öteki ikisinde de monitörlerinin üzerinden bakışlarını bize dikmiş iki kadın oturuyordu.

Hastane görevlileri değil de iki genç olduğumuzu anlamaları en az üç saniyelerini aldı. Kot pantolonlarını geçirip siyahlara bürünmüş iki gencin içeri dalması hayra alamet değildi.

Doğruluk payı da yok değildi hani. Bu düşünce yüzümde bir gülümseme belirmesine neden oldu.

Yaşça daha büyük olan ayağa kalktı ve ağzını açtı. Sebastian göz açıp kapayıncaya kadar kadının önünde belirmişti, nasıl oraya gittiğini anlayamadım bile. Elini uzatıp kadının yanağına koydu. Kadın çenesini kaldırdı, büyülenmiş gibi gözlerini Sebastian’a dikti. Sebastian eğildi, kadının kulağına bir şeyler fısıldadı, konuşurken dudakları kadının kulaklarına değiyordu. Kadının gözkapakları titredi.

Masasında oturmakta olan öteki kadın, Sebastian’la meslektaşının böylesine samimi bir biçimde yakınlaşması karşısında afallamıştı, yerinden kıınılayamıyordu. Sebastian’ın eli kadının yanağı üzerinde kaydı. Kadın sandalyesinin üzerine yığıldı, gözleri kendi zihnindeki hayali bir görüntüde kaybolmuş, etrafı görmez olmuştu. Sebastian öteki kadına döndü. Kalbim özel ve mahrem bir şeye tanklık ediyor olma düşüncesiyle gümbürdüydü. Benimle ilgisi olmayan bir an. Ama olduğum yerde çakılıp kalmış gibiydim. Ne kadar istesem de ne yerimden kıpırdayıp odadan çıkabiliyor ne de bakışlarımı onlardan alabiliyordum.

Daha genç olan kadın, Sebastian yaklaşırken ayağa fırladı. Sebastian ondan bir baş daha uzundu ve çok sakin, çok konsantre olmuş bir hali vardı. Elini uzatıp parmağını çenesinden aşağı doğru gezdirdiğinde, bütün hayatı boyunca bu dokunuşu hayal ediyormuş gibi inledi. Sebastian onun kulağına da bir şeyler fısıldadı, çok geçmeden o da tıpkı iş arkadaşı gibi kendinden geçmiş bir halde koltuğuna yığılıp kaldı.

Sebastian bana baktı. Dudaklarım açıldı. Gövdemden bir sıcaklık dalga dalga dışarı yayılıyordu. Kendimi sıkışmış, boğulacak gibi hissediyordum. Boğazımı temizledim. “Sıkı numaraymış. Manyetizmacı falan mısın yoksa?”

Gözlerini gerektiğinden bir saniye kadar daha uzun bir süre gözlerime dikti, içimdeki sıcaklığın yeniden yükseldiğini hissettim. Sonra gidip daha genç olan kadını bilgisayarın önünden çekti ve monitörünün karşısına geçip yazmaya başladı. “Annenin adı?”

Masaya gittim. “Eleni Selkirk.”

“Doğum tarihin?”

“21 Haziran 2009.”

“Herhangi bir kusur ya da doğum lekesi var mı? Sezaryen mi yoksa normal doğum mu?”

Evet, kusurun ta kendisi karşında, diyecektim ama kendimi tuttum. “Hayır, bir kusur yok. Diğeri de bildiğim kadarıyla yok.”

Klavyeye birkaç defa daha vurdu, sonra kenara çekildi. “İşte burada. Bebek Selkirk. Kız. Babanın adı yazılmamış.” Monitöre göz gezdirdim, inkâr şimdiden başlamıştı. Olamazdı. Adının burada yazması *gerekiyordu*. Dikkatlice incelerken, zaten bildiklerim dışında faydalı bir şey olmadığını gördüm. “Hiçbir şey.”

Sebastian sayfayı aşağı kaydırarak faturalama sekmesini seçti. “Bakalım ödemeyi kim yapmış. Sigorta bilgisi ve kayıta başka birileri varsa onların isimleri de görünecektir.”

Evet, bunu benim de düşünmüş olmam gerekirdi. Bir saniye daha vakit olsa muhtemelen düşünürdüm de... Fatura bilgisi ekrana geldi. Sigorta bilgisi. Eleni’den başka bir ad yoktu. Ama ödemeyi birlikte yaptığı biri vardı: “Josephine Arnaud. Bu da kim böyle?”

Sebastian dikleşti. Çenesi kasıldı, yüzü tatsız bir ifade aldı. Ellerini saçlarının arasında dolaştırdı ve bana dönerek inanmaz gözlerle baktı. “Josephine Arnaud benim büyükannem.”

Kadınlar sandalyelerinde kıpırdanmaya başladı, belli ki Sebastian’ın yarattığı transtan çıkmak üzereydiler. Yeniden ana sayfaya döndü, kolumdan tutarak beni peşinden dışarı sürükledi. “Hadi, yolda konuşuruz.”

Hâlâ bana az önce söylediği şeyin şokunu üzerimden atamamıştım, o ise daha eşyayı bile toplamaya fırsat vermeden beni kapıdan çıkarmaya çalışıyordu. “Bir dakika, bekle, nereye gidiyoruz?” Kapıdan çıkıp koridora girmiştik. Kolumu elinden kurtardım. “Kahretsin, Sebastian! Neler oluyor?”

Sesimi fazla yükselttiğimin farkındaydım, ama o anda birilerinin beni duymasını takacak halde değildim. Sebastian beni en yakındaki odaya soktu. Morg.

Kapıdan bir adım geriledim. “Eee?”

“Novem dokuz aileden oluşuyor...”

“Peki, bak, senden tarih dersi falan almaya niyetim yok, anladın mı? Dokuz aile olduğunu biliyorum. Herkes bilir.”

Sebastian başını salladı, gri gözlerinden öfke fişkırıyordu. “Dışarıdakiler her şeyi bildiğini sanıyor. Josephine, büyükannem, Arnaud ailesinin başındaki kişi. Arnaud Ailesi de on üç yıl önce New Orleans’ı satın alan bu dokuz aileden biri.”

Ağzımdan küçük bir kahkaha kaçtı. Ama o gülmüyordu. Çok ciddi bir hali vardı. “Senin ailen. New 2’nin bir kısmı senin ailene ait.” Birkaç adım atıp geri geldim, inanmaz bakışlarla bir kahkaha daha patlattım. “Demek *büyükannen* benim annemi tanıyordu ve doktor faturasını o ödedi. Bu kesinlikle inanılmaz.” Ona arkamı dönerek ellerimi belime yerleştirdim. Damarlarımda öfke dolaşırken gözlerim yavaş yavaş odanın içinde gezindi. Muayene masası, üzerinde mavi brandaya sarılı iki ceset duran iki sedye, sedyelerin arkasında muhtemelen içi başka cesetlerle dolu küçük kare kapılar vardı.

Gerçekten inanılmaz. Geri döndüm, burada kalabilmek için adeta kendimi zorluyordum. Sırtımı iki cesede dönmek kesinlikle kendimi rahat hissetmemi sağlamıyordu.

Başımı sallayıp kısık sesle sayıp sövdüm, olan bitenden hiçbir şey anlamıyordum. Annemin uyarısı, saldırı, adamın ortadan kaybolan cesedi... Anlaşılan lanet beni de bulmuştu, üstüne bir de Novem’in başındakilerden birinin annemin hastane masrafını karşıladığını öğreniyordum. O halde

beni biliyorlar mıydı? Bu yüzden mi görmek istiyorlardı? Bütün bu zaman boyunca beni mi arıyorlardı?

“Peki, şimdi ne olacak? Sevgili yaşlı büyükanneyle konuşup neden beni *öldürtmek* istediğini mi sormalı?” Ellerimi yüzümden çekip başımı salladım, bütün bu olanlara hâlâ inanmak gelmiyordu içimden.

“Evet, benim planım da buydu. En iyisi gidip onunla konuşmak.”

“Tabii ki planın buydu. İşin bu senin, değil mi? Ne söylerlerse yerine getirmek.”

Geri geri yürüdüm, içime düşen paranoya korkumu daha da körüklüyordu. “Teşekkür ederim, ama hayır. Galiba burada yollarımız ayrılıyor.”

Muayene masasının öbür tarafına geçtim, kendimle Sebastian arasına biraz mesafe koydum. Ellerim masanın soğuk kenarlarını kavradı, bana doğru gelecek olursa masayı üstüne itecektim.

Dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı, hüzünlü bir gülümseyiş belirdi sanki. “Sana zarar vermek isteseydim, masa beni engelleyemezdi.”

Omzumun üzerinden arka tarafa bir bakış atarak başka çıkış olup olmadığını kontrol ettim. Yoktu. Sebastian odadaki tek kapının önünde duruyordu. Sanki çocuğunun kendine gelmesini bekleyen bir ebeveyn gibi sabırla beni gözlüyordu. Bu haliyle öyle sinir bozucuydu ki, yüzüne bir tane patlatasım geldi.

“Ari,” dedi sonunda, “Josephine Arnaud hem kaltağın teki hem de insanları yönetmeyi çok iyi bilen bir kadın, ama katil değil. Novem bünyesinde hançer dövüşçüsü yabancıları çalıştırmıyor, buna ben kefilim. Eğer anneni tanıyorduydu, muhtemelen aradığın her sorunun cevabı onda gizli. Ne onun ne de bir başkasının sana zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

“Beni tanımıyorsun, tanımayı *istemiyorsun* bile! Neden beni koruyacakmışsın ki?”

Uzun bir süre sessiz kaldı, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gözleri kararırıp çelik grisine döndü. Çenesindeki kas konuşmaya başlamadan önce birkaç kez attı. “İkimiz de aynıyız. Ne demek olduğunu çok iyi...”

“Lütfen başlama, ne demek olduğu hakkında hiçbir şey *bilmiyorsun*, tamam mı? Bu konuda hiçbir fikrin yok...”

“Farklı olmayı mı kastediyorsun? Ucubelerin arasında ucube olmayı mı? Bir de bana sor bakalım. Şu an New 2’desin, Ari. Burada çocukların yarısı okula gitmeyip çalışıyor. *İşleri var*. Öteki yarısıysa Novem ve hayal edemeyeceğin kadar boka batmış durumdadalar.”

Bu meydan okumaya karşılık verebilmeyi, aslında ne kadar acayip olduğumu ona açık açık anlatmayı isterdim, ama dilimi tuttum. Buna değmezdi. Hem zaten o da şu tuhaf hipnoz yeteneğinden bana bahsetmemişti. Ben neden onunla kendiminkini paylaşacaktım ki?

“Her neyse,” dedi nihayet ve kapıyı açtı. “Nasıl istersen öyle yap.”

Canı cehenneme. İsterse bırakıp gidebilirdi. Kendi başıma hallederdim. *Bugüne kadar* tek başıma gayet iyi idare etmiştim. Burası New 2’ydi, doğaüstü şeylerin mekânı. Üzerimdeki lanet hakkında bir şeyler öğrenmenin bir yolu varsa, o da buradaydı. Sebastian’a ihtiyacım yoktu. *Annen burada yaşıyordu, ama laneti kaldırmayı o da başaramadı*. Yavaşça yanağımın içini çiğnedim. Daha önce ısırduğum yerin yarası hâlâ kapanmamıştı.

İçinde bulunduğum durumu iyice anlıyordum, hayal kırıklığıyla iç geçirdim. “Lanetler hakkında bilgin var mı?”

Sebastian durgunlaştı. Ne düşündüğünü biliyordum, bir an önce çıkıp benden de kötü tavırlarımdan da kurtulmak istiyordu. Belki en iyisi de buydu.

Geriye dönerek kapıyı kapadı, yüzünü bana döndü. Burnundan soluduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Neredeyse benim kadar öfke doluydu.

“Biraz,” dedi. “Neden?”

Mektuplar gözümün önüne geldi. Ailemdeki herkes yirmi bir yaşında ölmeye lanetlenmişti. Ne kadar istesem de bu gerçeği inkâr edemiyordum. Gerçek olduğunu biliyordum, içimde hissediyordum. Ölen adam, saçlarım, mektuplar... Hepsi gerçektir. “Ailemin üzerinde bir lanet var çünkü. Ben de lanetliyim. Hayatım berbat ya da herkesten farklıyım anlamında gelişigüzel kullanmıyorum bu kelimeyi, cidden lanetliyim.” Evet, gerçektir, ama kulağa deli saçması gibi geldiğini de biliyordum. “Bak, tek ihtiyacım olan doğru yolu bulmak. Bu ‘şey’in üstümden kalkmasını istiyorum, yapmam gereken her neyse onu bulmam lazım.”

Az önceki öfke yerini yenilgiye ve kötümserliğe bırakmıştı. Omuzlarım düştü, içim morgdaki cesetler kadar katılaştı.

“Bir önerim var o halde,” dedi Sebastian, “lanetleri kaldırabilen birini biliyorum... Sana New 2’nin en güçlü vudu rahibine giden yolu gösterebilirim. Sonrasında sana Vieux Carré’yi gezdirmeme izin verirsin, ardından birlikte Josephine’i annen hakkında sorguya çekmeye gideriz.”

Spot ışıkları altında kalmış minik bir fare gibi şaşkın görüldüğümde emindim. Bunları söyleyeceğini hiç beklemezdim, özellikle de onun kötülerden biri olduğunu ima etmişken. “Eee...” Ne söylemem gerekiyordu? “Olur...”

Sebastian’ın yüzünde beliren gülümseme iki derin gamzeyi ortaya çıkardı.

Aman Tanrım. Bir anlığına cidden nefesim kesildi.

“Güzel,” dedi, gülümsemeye devam ederek. “Çıkalım buradan. İçerisi buz gibi.”

Altı

Crank haklıydı. Novem bütün çabayı ve parayı Fransız Mahallesi'ni, ya da Sebastian'ın tabiriyle Vieux Carré'yi yeniden inşa etmek için harcamıştı. Bourbon Caddesi boyunca yürürken gördüğüm binaların hepsi restore edilmiş, bütün kepenkler, pencereler ve demir tırabzanlar onarılmıştı. Sebastian'dan burada "banket" olarak adlandırıldığını öğrendiğim kaldırımlar bile yeniden yapılmıştı. Fransız Mahallesi'ni gösteren kartpostallardan aklımda yer eden görüntülerin hepsi yerli yerindeydi. Böyle olunca gelişmişti de. Burası Novem'in para fabrikası gibiydi. Turistlerin geldiği yer burasıydı, Mardi Gras hâlâ kalabalıklar için bir çekim kaynağıydı.

6 Ocak'ta başlayan Mardi Gras, hızını almıştı. Birkaç hafta sonra, şubat ayındaki Şişman Salı'dan bir gece önce, dev gösteri ve balolarla sona erecekti. Bu arada, her hafta sonu balolar veriliyor, gösteriler düzenleniyordu ve her yer maske ve kostüm satıcılarıyla doluydu.

Mahallenin her köşesinde bir şeyler oluyordu, sokaklardaki kapılar barlara, antikacılara, restoranlara, kulüplere, pansiyonlara açılıyordu. Katırlar ağır ağır arabalarını çekiyordu. Müzisyenler kalabalıkların toplandığı köşelerde çalıyordu. Tek tük geçen dağıtım kamyonlarından başka trafik yoktu; özel araçların mahalleye girmesine izin yoktu çünkü. "Şehrin tarihi dokusunu bozmamak için," diye açıkladı nedenini Sebastian.

Dumaine Caddesi'ne dönerken, "Vudu Sokağı," dedi.

Cadde rengârenk evler ve dükkânlarla doluydu, çoğu vuduyla alakalıydı. Önü keseler, muskalar, eski eserler, heykeller, şallar ve el yapımı bebeklerle dolu zemin katındaki bir dükkânı işaret ederek, "Bu tip yerler turist tuzağı," dedi.

Yanından geçerken küçük bir tur grubu dükkâna doluştu, yürüyüş rehberi eski Vudu Kraliçesi Marie Levau gibi giyinmişti.

"Gerçek dükkânlar nerede?" Kaldırımından inip turistlerin etrafından dolaşmak için caddeden yürüdüm.

Sebastian ellerini ceplerine soktu. "Arka odalarda, avlularda, insanların evlerinde, bataklıklarda..."

Caddenin iki yanında sıra sıra dizili evleri geçerek yeniden kaldırıma çıktık. Etraf sessizleşti, ama renklilik devam ediyordu. Evler canlı Karayip tonlarıyla boyanmıştı. Uzun ahşap kepenklerin çerçevelediği açık pencereler nehirden esen meltemi içeri alıyordu.

Mesken bölgesi olmasına rağmen, vudu burada da her yerdedi. Bütün kapılar, korkuluklar ve bahçe girişleri boncuklar, çiçekler, dilek mumları, tılsımlar, el yapımı bebekler, güzel şallar, biblolar ve azizlerin heykelcikleriyle süslenmişti.

Sebastian bu kapılardan birinin önünde durdu. İttirerek açtığı dövme demir kapıdan bir gıcırta yükseldi. Karanlık bir tünele girdik, ayak seslerimiz tuğlayla örülmüş kemerli duvarlarda yankılanıyordu. İç bahçeye açılan geçidin iki yanında Karayip stili evler vardı.

Tünelin karanlığından geniş duvarlı avlunun aydınlığına çıktığımızda gözlerim kamaştı. Avlunun ortasındaki fiskiyeden su akıyordu, etraf cıvıldaayan, kanatlarını çırpıp, ağaçlarda oynaşan kuşlarla doluydu. Arka tarafta sol köşede büyük bir muz ağacından şallar ve boncuklar sarkıyordu.

Sebastian usulca, “Bu taraftan,” dedi.

Peşinden izlediğim tuğla döşeli patika, evin birinci katıyla bitişen taş bir avluya açıldı. Zemin kat boyunca yan yana üç sıra çift kanatlı kapı diziliydi. Ortadaki kapının önüne saksı çiçekleri ve ham ahşaptan oyulmuş gerçek boyutta bir Meryem Ana heykeli yerleştirilmişti. Meryem Ana'nın boynuna boncuklar takılmıştı. Odanın içini tütsülerden çıkan duman kaplamıştı. İçeri huzmeler halinde düşen güneş ışığı havada uçuşan ince toz parçalarını ve kıvrılarak yükselen dumanları aydınlatıyordu. Odanın içi tıka basa eşyayla doluydu. Tuhaf şeyler. Eski şeyler. Süslü püslü şeyler. O kadar fazla şey vardı ki neye bakacağımı şaşırılmıştım.

Ağır Cajun aksanlı, derinden gelen bir ses inişli çıkışlı melodik bir tonla, “Sebastian Lamarliere,” dedi. Köşeden ince, üzerindeki yarasa kollu cübbe yerleri süpüren bir adam çıktı. Gözleri de teni de karaydı. Kısacık kesilmiş kıvrıcık saçları vardı. Kulaklarında iki halka takılıydı. Bir elinin bütün parmakları yüzükle doluydu, diğer elindeyse papatyaya buketi tutuyordu.

Afallamış haldeydim.

Hayatımda ilk defa birinin cinsiyetinden emin olamıyordum. Gözlerim hemen boyun kısmına kayarak âdemelmasını aradı, ne var ki boynuna rengârenk bir şal dolamıştı, iki ucunu da cübbesinin arkasına atmıştı.

Sebastian saygıyla, “Jean Solomon,” dedi.

Fransız stili söylemişti. Fransızcada “Jean” erkek ismiydi. *Demek ki cinsiyeti erkek.*

Jean uzun bir tezgâhın ardına yürüyerek çiçekler için vazo çıkardı. “Çiçekler Legba için,” dedi, vazoya yerleştirmeden önce papatyalardan birini koklayarak.

Jean yaklaşmamızı işaret etti; sıcak, anlayışlı bakışları ve sesindeki nazik ton beni biraz olsun rahatlatmıştı. Ne söyleyeceğimi bilemediğimden ona bakıp gülümsedim. Vazoyu kenara çekip tezgâha kollarını dayayana kadar rahatsız edici birkaç dakika daha geçti. “Dükkânıma ne gibi ilginç bir şey getirdin, Bastian?” Keyifle parıldayan, ama derin, bilge ve gizemli gözleri beni süzüyordu.

“Sebastian beni buraya üzerimdeki laneti yok edebileceğinizi düşündüğü için getirdi... çok eski bir laneti.”

Sözlerimi duyunca bir kaşı havaya kalktı, belki de Sebastian yerine benim cevap vermiş olmama şaşırılmıştı. “Çok eski bir lanet demek.” Çenesini eline dayadı. “Ay dövme bayıldım. Adın ne, *chère?*”

“Ari.”

“Peki Bayan Ar-iii, laneti kaldırmanın karşılığı olarak, ‘loa’lara ne sunmayı düşünüyorsun?”

Loaların vudu rahibinin yardımına çağırdığı “bedensiz” varlıklar olduğunu biliyordum. Legba adındaki varlık, rahiplerle bedensiz varlıklar âlemi arasında rehber işlevi görüyordu. En azından işlerin böyle yürüdüğünü zannediyordum. Ödeme konusu hiç aklıma gelmemişti, üstelik param suyunu çekmeye başlamıştı.

“Sana bir önerim var,” dedi Jean, “önce üzerindeki şu laneti anlayalım, loa da ona göre karşılığında ne istediğini söylesin, *c'est bon?*”

Nihayet rahat bir nefes aldım. “Teşekkür ederim.” Göz kırpmasıyla kendimde gülümseyecek gücü buldum, omzumdan büyük bir yük kalkmış gibiydi. *İşte şimdi çözüme yaklaşıyoruz.*

Tezgâhın etrafından dolaşarak Sebastian'la beni geniş, kare biçiminde bir odaya aldı. Odanın etrafı türlü eşya ve sandalyeyle çevriliydi, ama ortası boştu. Kapının karşısındaki duvarda üstü erimiş mumlar, vudu ve Hıristiyanlık dinlerine ait biblolar, yiyecekler ve kurumuş kanla kaplanmış geniş bir sunak duruyordu. Başına türban sarılı bir kadın fotoğrafı ve çarmıha gerilmiş İsa heykeli vardı. Heykelin kaidesine sarı bir piton sarılmıştı. Küçük bir pitondu, ama yılanlar söz konusu olduğunda boyutun hiç önemi olmadığını bilincindeydim.

Korkudan bütün kanım çekilerek yüzüm bembeyaz kesildi. Kollarım ve bacaklarım uyuşmuş gibiydi, kalbim Sebastian'ın davullarından biri gibi gümbürdeyerek atıyordu. Donakalmıştım, bir adım daha atacak halde değildim. Mesafe. *Evet, mesafeyi koru.*

“Korkma,” dedi Sebastian gerildiğimi hissederek. “Rahipler yılanları bedensiz varlıklara odaklanmak ve iletişim kurmak için kullanır.”

“Gel, gel.” Jean çift kanatlı kapıyı kapatarak sunağa gitti ve nazikçe yılanı kaldırıp omuzlarının üzerine yerleştirdi. O sunağın mumlarını yakarken, yılan da kuyruğunu boynuna doladı. Ensemdeki bütün tüyler diken dikendi. Jean bize dönüp iki adım yaklaştı. Bir adım daha atarsa kaçacaktım. Kendime hâkim olamayacağımı biliyordum. Yılan gözlerini bana dikmiş bakıyordu.

Ama Jean ikinci adımda olduğu yerde kaldı, derin bir nefes alıp gözlerini kapadı. Yılanı okşamak için ellerini yukarı kaldırarak saygıyla, “Legba,” diye fısıldadı. “Baba Legba, benim için kapıyı aç ki girebileyim. Döndüğümde karşılığımı vererek loa'yı onurlandıracağım. *Papa Legba ouvri baye-a pou mwen, pou mwen pase. Le ma tounen, ma salyie lwa yo. Papa Legba ouvri baye-a pou mwen, pou mwen pase. Le ma tounen, ma salyie lwa yo.*”

Jean tılsımlı sözlerini bir şarkıyı andırırçasına defalarca tekrar etti. Giderek hızlandı. Sözleri mırıldanırken bir yandan sallanıyor, derin bir trans haline geçmiş gibi görünüyordu. Yılan da Jean'la birlikte öne arkaya sallanıyor, sürüngenlerin o tuhaf becerisiyle dengesini korurken gözlerini üstümden bir an olsun ayırmıyordu. Sebastian'la ben de ileri geri sallandığımızı fark ettik.

Jean birden durdu, ölümcül bir hareketsizlik indi üzerine. Korkudan ödüm patladı.

Altı saniye geçti. Deli gibi çarpan kalbimi yavaşlatmak için sayıyordum, ama işe yaramıyordu. Yavaşça gözleri açıldı, öncesinden farklı bakıyordu. Pusluydu. Gülümsedi, anlaşılmaz birkaç sözcük mırıldandı. Bize mi yoksa ötede bir yerlere mi bakıyor, emin olamıyordum.

“Ne arıyorsun?”

Zorla yutkundum, Sebastian'a yan gözle baktım. O da benim kadar endişeli görünüyordu, rengi biraz solmuştu. Jean'ın gözlerinin normale döndüğünü ve tavandaki pervaneye sabitlendiğini fark ederek düzgün nefes alıp vermeye başladım.

“Eee.” Boğazımı temizledim. “Üzerimdeki laneti kaldırmanın bir yolunu arıyorum.”

O kadar hızlıydı ki, yüzünün aşağı inip gözlerinin hareket ettiğini görmedim bile. Tavana bakarken birden üzerimde hissettim. İnsan olamayacak kadar hızlı hareket ediyordu. Dondum kaldım. Yılan başını kaldırıp uzattı ve Jean'ın omzundan bana doğru yaklaştı.

İşte bundan sonra kıyamet koptu.

Jean ya da Baba Legba -artık kim olduğunu kestirmeye imkân yoktu- bağırmağa, sanki ateş almış gibi çırpınmaya başladı. Yılan yere düşerek sunağın altına kaçtı, başını çevirip bana tıslamaya başladı. Baba Legba ve Jean Solomon arasında öfkeli bir tartışma çıkmıştı. Aynı kişi. İki farklı ses.

Usul usul geri çekildim. Karman çorman İngilizce, Fransızca ve başka bilmediğim dillerdeki cümlecikler arasından bazısını seçebiliyordum.

Sebastian uzanıp elimi tutarken Jean'ın kendi kendine, “Zarar veremez...” dediği duyuluyordu.

“Peh! Legba korkmuyor!” Başını döndürüp yanıma doğru hamle etti, boynunu uzatıp yüzünü yüzüme yapıştırdı. Ne kıpırdayabiliyor ne de nefes alabiliyordum. “SEN BENİ KORKUTAMAZSIN!”

Jean Solomon'un başındaki damarlar şişmişti. Yüzü öfkeden titriyordu. Dikleşip sunağın yanına döndü, hareketlerine hâkim olamıyordu. “Rezalet, rezalet, rezalet!”

Sonra Jean'ın sakin sesini duyduk, “Şşş. Şşş. Şşş...” Ardından Jean öfkeli ruhu yatıştırmak için belli belirsiz bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Karşılığında yeniden öfke dolu sözler işitiliyordu.

Sonunda Jean Solomon iki büküm olduğu yerde kaldı, kan basıncından kulaklarımın çınlaması ve dışarıda ötüşen kuşlar dışında odada tamamen bir sessizlik hâkimdi. Bütün tüylerim diken diken olmuştu. Sebastian'ın elini var gücümle sıkıyor olmama rağmen beni bırakmamıştı. Aslında, o da benim sıkıtiğim kadar sıkı tutuyordu elimi.

Jean doğruldu; kafası karışmış, mahcup olmuş gibiydi, yanımıza yaklaşırken biraz da korktuğu anlaşılıyordu. "Gitmeniz gerek," dedi. Sesi daha kadınsı ve yorgundu.

"Ama..."

"Özür dilerim, Bayan Ari, ama loa size yardımcı olmayacak."

Büyük bir ümitsizlik çöktü üzerime. "Bakın, ödeyebilirim. Daha fazla para bulabilirim. Lütfen, bir şeyler öğrenmem gerek, en küçük bilgi bile işime yarayacak. Ne söyledi?"

Jean bizi çift kanatlı kapıya doğru yönlendirdi, tokmağı çevirerek açtı ve elini uzattı. "Lütfen, gidin."

Ben bir an duraksadım, ama Sebastian elimden çekti. Biz kapıdan geçip çıkarken Jean'ın gözleri hep yere bakıyordu, ama avluya adım attığımız anda beni şaşırtarak yanımıza geldi ve kapıyı sessizce örttü.

Kısık sesle konuşmaya başladı, belli ki duyulmasını istemiyordu. "Varlığınla loa'mın şerefini lekelemiş oldum. Ama bu benim suçum, çünkü Legba'yla bir olana dek gerçek yüzünü göremedim. Buraya bir daha asla gelme."

"Neden? Ne demek istiyorsunuz?" İki yanımda yumruklarımı sıkıyordum. Uğradığım hayal kırıklığı yüzünden içimden çığlık atmak geliyordu. "Neyim var benim?"

Bir an bakışları hüznle gölgelendi. "Umarım hiçbir zaman öğrenmezsin." Sonra başını sallayarak arkasını döndü.

"Lütfen, Jean," dedim, artık yalvaracak haldeydim. Üstümdeki laneti görmüştü. Ne olduğunu biliyordu ve bunu bilen tek kişi de oydu. "Yardıma ihtiyacım var." Tanrım, *yalvarmaktan* nasıl da nefret ediyordum. Öyle rahatsızlık verici bir durumdu ki benim için, göğsümün sıkıştığını hissediyordum.

Jean iç geçirdi, sonra yapmaması gereken bir şeyi yapmak üzereymiş gibi başını salladı. Kapıdan uzaklaştı. "Geçmişini öğrenmek istiyorsun, üstündeki lanetin ne olduğunu bilmek istiyorsun, öyle mi? O halde Alice Cromley'in bir kemiğini toz haline getir, o zaman göreceksin. O kemikler sana hikâyeyi anlatacak. Bastian, sen ne yapılacağını biliyorsun, değil mi?" Sebastian kafasını salladı, Jean bu cevapla tatmin olmuş gibiydi. "İyi şanslar, *chère*."

Yeniden içeri girerek kapıyı kapattı.

Sebastian'a döndüm. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Sebastian koluma girerek beni evden uzaklaştırıp geçide doğru yürüttü. "Ne yazık ki çok ciddi."

Olamaz.

Kolumu çekerek avludaki geçitten geçip Dumaine Caddesi'ne geri döndüm. Bahçe kapısından hışımla çıktuktan sonra Sebastian'ı beklemekle uğraşmadan kapıyı kilidinin üzerine çarparak güney yönünde yoluma devam ettim.

Tek istediğim, hayatımın birazcık normal olmasıydı. Hepsi buydu! Neden gerçekleşmesi bu kadar zordu ki? *Neden?*

Gözlerim doldu, yüzümü yakan aptal gözyaşlarını elimin tersiyle sildim. Göğsümün içinde büyüyen bir çığlık dışarı çıkmak için kalbimi ve kaburgalarımı zorluyordu, içim acıyordu. Burnumu çektim ve...

Parlak bir ışık gözlerimi kör etti.

Beynime bıçak gibi saplanan acı yüzünden çığlık attım, yolun ortasında dizlerimin üzerine

düşerken ellerim başıma gitti. İki büklüm olmuştum, ağrı kafatasıma ilerlerken parmaklarımla saçlarımı köklerinden çekiştirdim, ama ağrı bu defa katlanarak yeniden beynime hücum etti. Acı dalgaları kafamın içinde yayılırken yeniden çılgılık atmaya başladım.

Dayanılmayacak bir ağrıydı... dayanılmayacak kadar çok.

Omzumdan birinin tutup beni ayağa kaldırdığını hissettim. Gözlerim açılsa da göremiyordum, ağrıdan körleşmişim. Islak yanağım kumaşa değdi. Sebastian'ın tişörtüydü. Onun kokusuuydu. Söylediklerini anlayamasam da onun sesiydi. Dudaklarını ve sıcak nefesimi şakaklarımda hissediyordum, yumuşak bir tonda konuşuyordu. Teselli olmak, biraz rahatlayıp kurtulmak için ona döndüm, ağrı hâlâ devam ediyordu. Her adım atışında beynime yenden ağrı saplanıyordu.

Sonra, şükürler olsun ki, ağrı bitti. Sebastian beni sıkı sıkı tutarak kollarını sardı ve duvara yaslandı. Ben de ona sarıldım ve gözlerimi sımsıkı yumarak kendimden geçtim. Ama yalnız değildim. Neyse ki bu defa yalnız değildim.

Yedi

Sebastian'ın düzenli kalp atışlarına tatlı bir caz melodisi eşlik ediyordu, piyano tuşları kendine gelmekte olan zihnimde huzur verici bir meltem gibi dolaşıyordu. Kafatasımın içinde hâlâ ağrıdan izler vardı, Dumaine Caddesi'nde kendimden geçişimi ve beni saran, *hâlâ* da sarmakta olan kolları hatırlatıyordu.

Yüzümün sağ tarafı Sebastian'ın yumuşak pamuklu tişörtüne dayalıydı, kulağım tam kalbinin üzerindeydi. Bir eli belimde duruyordu, uzun saçlarım parmaklarına dolanmıştı. Öteki eliyse biraz daha aşağıdaydı, tişörtümün sıyrıldığı yerde tenime değiyordu. İçimi bir sıcaklık kapladı. Onun sıcaklığı, kokusu, kolları. Bacaklarının arasında duran kalçam kasıklarına dayanıyordu.

Kendime geldikçe nabzım hızlanarak Sebastian'ın kalp atışlarını geride bıraktı. Midemde hoş bir kıpırtı. Bu kadar yakın olmak vücudumdaki her bir sinir ucunu uyandırmıştı... Bir yandan da bu kadar uzun bir süre ona sarılarak durduğum için utançtan yerin dibine girmiştım.

Aş bunları artık.

Hafifçe nefes alıp altdudağımı ısırarak başımı kaldırdım ve gözlerimi açtım. Biri Sebastian'ın göğsünde, diğeri omzuna yakın duran iki elimi kullanarak bacaklarının arasında oturma pozisyonuna geçtim. Saçlarım yüzümün önüne düştü. Daha önce hiç bir erkeğe bu şekilde dokunmamıştım. Bu sıcaklığı, kasları, avuç içlerimde hissettiğim yumuşak teni bilmiyordum.

Doğrulunca gözlerimi Sebastian'a çevirdim. Hayatımda ilk defa saçlarımın açık olması ve yüzümü kapatmasından memnun olmuşum. En azından, şimdi ardına gizlenebiliyordum.

Sebastian başını koyu yeşil koltuğa yasladı, L şeklindeki koltuğun tam birleşme noktasında oturuyordu. Piyanist müzik çalarken barmenlerden biri bar masasını siliyordu, bir garson karanlık odadaki diğer tek çifte içki servisi yaptı. Ön taraftaki kapı caddeye açılıyordu.

Bakışlarımı tekrar Sebastian'a döndürdüğümde, yarı açık duran gözlerinin sakince ve anlaşılmaz bir biçimde bana kenetlendiğini fark ettim. Gözleri duman rengine dönmüştü, gri ve gümüş renkleri puslandırıyordu. Tamamen gevşemiş bir haldeydi, dudakları kıpkırmızı kesilmişti. Başını hâlâ koltuğa dayalı duruyordu, soluk renkli boğazı hafif bir yutkunmayla kalkıp indi. Yerimden kıpırdamadım. Kıpırdıyamadım.

İlk kez saçlarımın açık olmasından utanmıyordum. Zihnim tamamen açıldı ve rahatladı, ama vücudum için aynı şeyi söylemek pek mümkün değildi. Damarlarımdaki kan ışık hızıyla akıyordu. Midemde heyecan verici bir karıncalanma hissi dolaşıyordu.

Sebastian elini kaldırıp parmaklarını nazikçe saçlarımın arasından geçirdi. Parmakları yavaşça yanağıma doğru kayarak başımı arkadan kavrayıp beni kendine doğru çektiğinde kalbim yerinden çıkacakmışçasına çarpıyordu.

Hâlâ uykudaymışım, hayal âlemindeymişim gibiydi. O da aynı şekilde hissediyordu sanki, çünkü kendini tamamen serbest bırakmıştı. Duraksamadan, çekinmeksizin, dudaklarına doğru ilerlemeye devam ettim.

Dudaklarım dudaklarına değmeden önce teninden yayılan sıcaklığını hissettim, o an sanki midem takla attı. Öyle yaklaşmıştık ki nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Sonra dudaklarım onunkilere

dokundu.

Vücudumda adrenalin patlaması vardı. Dudaklarımızın dokunuşu şiddetleniyordu. Sebastian'ın kiler aralandı, benimkiler de onu takip etti. Dilinin dudaklarımın arasından kayışı midemde kelekler uçuşmasına neden oldu.

Kelebekler. Şimdi ne anlama geldiğini anlıyordum bu sözün.

Beni daha çok kendine çekerek sıktı, sanki büyük bir açlığı bastırıyormuşçasına öpüyor, ama geçen her saniyenin de tadına varıyordu. Öpüşmeyi biliyordum, ama ilk defa kendimi kaybetmişim, ilk defa nefes almayı unutturcasına öpüşüyor ve orada öylece kalıp dünyanın sonuna kadar devam etmek istiyordum.

Yaşadığımı hissettim. Var olmakla kalmıyor, gerçek anlamda yaşadığımı hissediyordum.

“Ay, pardon!” Masanın öbür tarafından şaşkınlık içinde bir ses geldi. Nefes nefese geri çekildiğimde garsonun sırtıttığını gördüm. “Sizi rahatsız etmek istemedim. Daha sonra tekrar gelebilirim..”

Sebastian doğruldu, eliyle yüzünü ovuşturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Ben boğazımı temizledim, az önce eser kalmamış olan utanç duygusu yeniden belirmeye başlasa da öpüşmenin sıcaklığını bastıramamıştı. Aklımı başımdan alacak kadar hoşuma giden ve heyecan veren sıcaklığın sanki büyüleyici bir etkisi vardı. “Sorun değil,” demeyi başardım nefes nefese olduğum halde. “Ben biraz su alırım, varsa tabii.”

Tabii ki su vardır. Ne kadar aptalca bir soru.

“Sen bir şey ister misin, Sebastian?”

“Ben de su alayım, Pam. Sağ ol.”

Pam'in masadan ayrılmasıyla Sebastian ellerini kalçalarımaya yerleştirdi. “Nasıl hissediyorsun?” Bir anlığına yanakları kızardı. “Başın nasıl yani.” Kendi kendine güldü. “Hâlâ ağrıyor mu?”

“Hayır, ağrımıyor. Yine de sağ ol... yardım ettiğin için. Neredeyiz?”

“Gabonna'nın Yeri'ndeyiz. Bayıldığın yerden bir blok ötede. Buraya hep gelirim.. Sık sık başına gelir mi bu durum?”

“Hangi durum?”

Dudağının köşesi hafifçe yukarı kalktı. “Sokakta çığlıklar atmak. Dizlerinin üzerine çöküp ağlamak..”

Dürüst olmam gerekirse ne demem gerektiğini bilmiyordum. Son zamanlarda migrenim azmıştı, ama *bu* büyüklükte bir ağrı daha önce hiç olmamıştı. Garson elinde su bardaklarıyla döndü. Bardağın yarısını tepeme diktim. Soğuk sıvı beni kendime getirip zihnimi uyandırmıştı. Bardağı masaya koyup saçlarımı topuz yapmaya koyuldum.

“Bence saçlarını açık bırak.”

Yanaklarımda hâlâ sıcaklık hissediyordum, ama saçlarımı toplarken gülümsemeye devam ettim. “Bu bir iltifat mı?”

“Evet. Saçların hoşuma gidiyor. Çok..”

“Tuhaf? Garip? Farklı? Evet, bu yorumları hep duyuyorum.” Cümlemi bitirirken gözlerimi devirdim.

“Hayır, ben çok güzel olduğunu söyleyecektim.”

“Ya.” Müthiş. *Aferin, moron.* Erkeklerle ilgili konularda çaktığımı kabul etmem gerekirdi. Flört ya da gönül meselelerinde çok tecrübeli değildim. Zamanımın çoğunu erkeklerden uzak durmakla ve kendinden uzak durmama *izin veren* erkeklerle mücadele etmekle geçirmiştim.

“Kusura bakma,” dedim, dürüst davranmaya karar vererek. “Aslını istersen erkeklerle pek bir alakam yok. Öpüşme gibi şeylerle de...”

“Yani geldiğin yerde erkek arkadaşların yok mu?”

Bu durumu komik mi bulduğunu yoksa gerçekten öğrenmek mi istediğini anlayamamıştım. Sanki ikisi de vardı. “Hayır.”

“Neden?”

“Galiba spordan, hormonlardan ya da partilerden başka şeyler düşünebilen pek erkek karşıma çıkmadı.”

“Sen bu konularda hiç düşünmez misin?”

Omuz silktim. “Belki başka bir hayatım olsa düşünürdüm. Akranım olan çocuklar için önem taşıyan şeyler benim için ya çok uzun zaman önce değerini yitirdi ya da zaten hiç önemli olmadı.” Hafifçe başımı eğdim: “Karşınızda finansal açıdan yeterince desteklenmeyen, kimsenin iplemediği sosyal hizmetler kurumunun bir eseri duruyor.”

Sebastian güldü. “Öğle yemeği vakti geliyor. Buradaki yemeklerin lezzetini de göz önünde bulundurunca, aklıma başka bir fikir geldi. Buradan çıkmaya ne dersin?”

“Ne fikri geldi aklına?”

“Benye.”

Bunu duyan midem guruldadı. “İşte *o zaman* çıkalım derim.” Sebastian gülümsememe gülümseyerek karşılık verdi. O an fark ettim ki birbirine gülümseyip duran iki aptal gibiydik. Bakışlarımı indirip bank şeklindeki koltukta yana kaydım ve Sebastian cebinde Pam’e bırakmak üzere birkaç dolar ararken sırt çantamı kavradım.

Hava bulutlanmıştı, ama fırtına çıkacak gibi görünmüyordu. Bulutların gölgesi benim için bulunmaz bir nimetti, çünkü o migren nöbetinden sonra kafamın parlak ışığı daha bir süre kaldırmayacağını biliyordum.

Gabonna’nın Yeri’nden çıktığımızda Sebastian ağır ağır St. Ann Caddesi yönüne giden at arabalarından birine ıslık çaldı. Sürücü elini sallayarak bir U dönüşü yaptı ve önümüzde durdu. “*Bonjour, mes amis.* Bayan Praline ve bendeniz sizi bu güzel günde nereye götürelim?”

Adamın bembeyaz gülümsemesi sanki bulaşıcıydı, gıcırdayan arabaya tırmanırken ben de ona gülümseyerek karşılık verdim. New 2’ye turistik at arabalarından biriyle giriş yapacağım hiç aklıma gelmemişti, ama planların değişmiş olması hoşuma gidiyordu.. hem de yanımda Sebastian vardı. “Jackson Meydanı,” dedi Sebastian yanıma tırmanırken.

“Duydun mu Bayan Praline? Jackson Meydanı’na gidiyoruz.” Sürücü iri atın dizginlerini saldı ve at aheste ilerlemeye başladı.

Rekor bir zamanda orada olmayacağımız ortadaydı, ama asıl amaç da zaten yavaş yavaş gidip Fransız Mahallesi’ndeki güzelliklerin tadına varmaktı. Sebastian’ın omzu benimkine yaslandı, mesajı aldım ve ben de kendimi serbest bıraktım. Tuhaftı, ama hoşuma gitmişti.

Böyle bir molaya nasıl da ihtiyacım vardı, bütün o karanlık meseleleri bir süre de olsa unutmak çok iyi gelecekti. Bu nedenle sürücüye kulak kabartıp önemli yerlerle ilgili verdiği bilgileri dinledim, arada Sebastian da parmağıyla beğeneceğimi düşündüğü yerleri gösteriyordu.

“Ve burası,” dedi sürücü, bir sokağın köşesindeki çifte verandası dövme demirden korkuluklarla çevrili üç katlı ev göstererek, “söylentiye göre bir zamanlar Alice Cromley’in eviymiş.”

Jean Solomon’un söylediği isimdi bu, aynı isimdi! Sebastian’a bir bakış atıp sürücüye doğru eğildim ve, “Alice Cromley kimdi?” diye sordum.

Sürücü kırmızı kapitone oturağında yan döndü, hikâyeyi anlatma fırsatı eline geçtiği için gözleri parıldıyordu. “Alice Cromley kimdi, ha? İşte soru diye *buna* denir! Alice Cromley dörtte bir siyah bir genç kızmış. Vieux Carré’nin o güne kadar görüp göreceği en güzel Kreol oymuş. Pek tabii talipleri de bolmuş. Ama Alice Cromley talipleriyle ilgili şeyler biliyormuş, anlarsın ya. Bir

hanımefendinin *bilmemesi* gereken şeyler, tahmin edeceğin üzere.” Kıkırdadı. “Alice Cromley, şu kâhin dedikleri kişilerdenmiş. İnsanlara bilmek istediklerini söyleyerek servet elde etmiş. *İstemediği* sürece asla yanıldığı olmazmış. Günlerden bir gün ortadan kayboluvermiş. Öylece yok olmuş. Birkaç hafta sonra Mississippi Nehri’nde iki ceset bulmuşlar. Kimliklerini teyit etmek çok zormuş, çünkü uzun süredir suyun içindelermiş. Ama bu iki cansız bedenden birinin üzerinde Alice’in en güzel giysisinin olduğu söylenir.” Kendi kendine güldü ve aheste giden ata dilini şaklattı. “Âşıklarından biri mezarlıklardan birine onun için mezar yaptırmış. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Anlatılanlara göre adam hangisinin sevgili Alice olduğunu bilmediği için iki cesedi de aynı mezara koydurmuş.” Omuz silkti. “Şansının yarı yarıya olduğunu düşündü herhalde.”

Jean Solomon’a göre işte bu kadının kemikleri geçmişi aydınlatacaktı. *Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi.*

At arabası St. Louis Katedrali’nin yanından geçip Jackson Meydanı’na ulaştı.

Bayan Pralin bizi Pontalba Apartmanları’nın önünden geçirirken katedralin yüksek çan kulesini hayran hayran seyretmek bana bir anlığına Alice Cromley’i unutturmuştu. ABD’deki en eski apartmanlar bunlardı. Uzun, dökme demir balkonları olan, kırmızı tuğladan örülmüş yapıların alt katlarında dükkânlar vardı. Atının üzerine binmiş Andrew Jackson heykeli meydanın ortasında duruyordu. Buradaki enerjiyi hissedebiliyordum, ruhumun içine sızarak tam da ihtiyacım olan bu anda beni canlandırıyor. Rengârenkti. Hayat doluydu. Güzeldi. Her tarafta falcılar, mücevher ustaları, sanatçılar, müzisyenler vardı... her şeyden bir parça bir araya gelmişti sanki.

Riverwalk ve Decatur Caddesi’ne gelmiştik, at arabaları buraya park ediyordu.

Sürücüye bahşiş veren Sebastian aşağı inmeme yardımcı olduktan sonra Café du Monde’a girmek üzere karşıdan karşıya geçerken elimi tutmaya devam etti. Ben de elimi çekmedim, çok hoş bir duyguydu. O bırakmadığı sürece ben de bırakmayacaktım.

Fırından yeni çıkmış ekmek ve taze kahve kokusu midemin yeniden guruldamasına neden oldu. Yeşil-beyaz çizgili güneşliğin altında oturacak boş bir yer vardı.

Sebastian bir porsiyon benye ve iki kahve söyledi. Bense insanları seyretmekle ve meydandaki her şeyi tek tek incelemekle meşguldüm. Her yerin bu kadar yeşil olduğunu görmek beni şaşırtmıştı.

Sebastian araya girdi. “Eminim annen seni buraya getirmiştir.”

“Niye öyle düşündün?”

Omuz silkti, kırmızı dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Eğer gerçekten New Orleans’ta yaşadıysa mutlaka buraya gelmiştir. Başka türlüsüne imkân yok.”

Muhtemelen doğruydu. Buralı olmamama rağmen herkesin Café du Monde’a gittiğini biliyordum. “Doğru,” dedim usulca, kafeyi inceliyordum bir yandan. “Mutlaka getirmiştir beni de.” Keşke hatırlayabilseydim. Nasıl bir şey olurdu acaba? Annemle buraya gelip masalardan birine oturmak...

“Şimdi Alice Cromley’i bulmak istiyorsun, değil mi?” diye sordu Sebastian, konuyu değiştirerek. Eğlendiğini gizlemeye çalışıyordu ama çabaları pek işe yaramadı.

“Tabii. Almayayım, teşekkürler. Bir kadının mezarını soyup kemiklerini un ufak etmektense büyükannenle konuşmayı tercih ederim.” İçime bir ürperti geldi. Bu sırada garson elinde siparişlerle masaya dönmüştü.

“Korktun mu?” Kahvesine krema koyuyordu. “Mezar soymadıysan yaşamadın demektir.”

Kahve fincanıma dudaklarımı değdirecekken dayanamayıp kahkaha attım. “Öyle diyorsan...” Fransız Mahallesi’nde serin bir ocak günü sıcak bir şeyler içmek gibisi yoktu. Birkaç yudum aldıktan sonra, fincanı masaya koyarak tabaktan bir benye aldım. Koparıırken üzerinden dumanlar tüttü.

“Nasıl istersen öyle yap,” diye devam etti Sebastian. “Dub burada bulabileceğin en iyi hırsızlardan biridir. Bulduğu bazı şeyleri görmek için.”

“Dub. Dub mezar mı soyuyor? Kafa mı buluyorsun benimle?” Benye ağzımda eridi. Zevkten inledim, müthiş bir tadı vardı.

“Birçok çocuk yapıyor bu işi. Hepimizin bir şekilde para kazanması gerek. Crank posta işinde. Ben Novem’e çalışıyorum. Henri binaları fare ve böceklerden temizliyor. Dub da mezarları soyup bulduklarını turistlerle antikacılarla satıyor.”

“Hastalıklı bir şey bu.”

Kaşı bana katıldığını belli edercesine havaya kalktı. “Eh, biz de vaktimizi sporla, hormonlarla ya da partilerle geçirmiyoruz.” Daha önce benim yaptığım gibi başımı eğerek selam verdi. “Karşınızda, New 2’nin bir eseri duruyor.” Güldü. Sesi derinlerden geliyor gibiydi, beni de etkisi altına aldı. Ve yine o inanılmaz gamzeler...

“O zaman bana dokuzluyu, yani Novem’i anlat.” Bir ısırık daha aldım. Konuyu cesetlerden ve mezarlıklardan uzaklaştırmaya çalışıyordum, ayrıca rehberime fena vurduğum için konuşmasını istiyordum. “Neden hâlâ dış dünyaya kendilerini tamamen kapatmış durumdalar?”

“Dış dünyaya kendilerini kapatmadılar. Sadece dış dünyayı sizler gibi önemsemiyorlar.”

“O halde neyi önemsiyorlar?”

“Şehri muhafaza etmeyi” -bir yandan benyeyi ısırıp çiğnerken konuşuyordu- “insanlarımızın ve bizim gibi olanların tarihini korumayı, zihnen bize yakın olanlara yargılanmayacakları ya da laboratuvar deneyine dönüştürülmeyecekleri bir sığınak sunmayı.”

“Laboratuvar deneyi mi?”

İki dirseğini de masaya dayadı. “New 2, Novem’in ‘yetenekli’ insanlar adını verdiği pek çok insanın yuvası. Violet ya da Dub veya ben, Çember dışında bir yerde yaşasak ne olur sence?”

Kolaydı. “Eğer kabiliyetlerini gizleyemezlerse, hayat kendilerine karşı pek anlayışlı olmazdı,” diye cevap verdim sesimi yükseltmeden, bir yandan kendi deneyimlerimi düşünüyordum.

“Aynen. New 2 kaçıp saklanmak zorunda kalmayacağı bir yer, tabii öyle olmasını istiyorsan ayrı. Kimse seni farklı olduğun için yargılamaz. Novem’in en başından beri istediği de buydu.”

Kalbim duracak gibi oldu. “Çünkü kendileri de farklılar.” Sadece varlıklı aileler değillerdi, farklıydılar. Dub’ın söylediği gibi *doué*ydiler. Sebastian başını salladı. “Peki Arnaud Ailesi’nin geri kalanı da senin gibi mi? İnsanları hipnotize etme yeteneğine mi sahipler?”

Çiğneyişi yavaşladı, soruma bir cevap aradığı belli oluyordu. “Yapabiliyorlar, evet.”

Ona inanmak istiyordum, Novem’in Covington’da bana saldıran adamın arkasında değil benim yanımda olduğuna ve aslında dürüst insanlar olduklarına inanmak istiyordum.

Ancak geçen yıllar bana olabilecek en kötü şeyden şüphe duymayı öğretmişti. Eğer biri kalbinden bıçaklayacaksa ondan biraz olsun şüphe etmiş olmak ona tamamen güvenmiş olmaktan çok daha iyiydi.

Kahvelerimizi yudumlayıp benyeleri bitirdik. Sebastian hesabı ödedi. “Şimdi Josephine’i görmeye hazır olduğunuzu düşünüyor musun?”

Ayağa kalkıp sırt çantamı omzuma attım. “Bence onu görmek için en iyi zaman şimdi.”

Sekiz

Meydanı geçerken Sebastian bana bilgi vermeye devam ediyordu. St. Louis Katedrali'nin iki yanından büyük tarihi binalar yükseliyordu. Sağdakini, yani Presbytère'i Novem fiyakalı bir özel okula/üniversiteye çevirmişti. Sebastian da burada okuyordu ama genelde dersleri asıyordu. Soldaki bina ise Cabildo'ydu, New 2 kurulmadan önce olduğu gibi müze işlevi görüyordu, ancak ikinci ve üçüncü katlar Novem tarafından ofis olarak kullanılıyordu. Aile reislerinin bir araya geldiği Dokuzlar Konseyi toplantıları da burada yapılıyordu.

Meydanın iki tarafı boyunca uzanan Pontalba Apartmanlarında da bu dokuz ailenin daireleri ve işyerleri vardı.

Görünüşe bakılırsa, Jackson Meydanı Novem'in merkeziydi.

Meydanı geçip ana binaya doğru her adım atışımızda vücudumdaki kaslar daha da geriliyordu. Boynumu uzatıp St. Louis Katedrali'nin çan kulesine bir kez daha baktım. "Ailenin kökü tam olarak ne kadar eskiye dayanıyor şimdi?"

"New Orleans'a ilk Arnaud 1777'de gelmiş. Fransa'daki Narbonne bölgesinde yaşayan soylu bir ailenin üçüncü çocuğuymuş."

Katedralin önündeki bankların yakınında üç müzisyen çalışıyordu. Rüzgâr esmeye başladı, güneş alçak bulutların ardında kaldı. Hava rutubetlendi ve yağmurun yaklaşmasıyla soğudu. Cabildo binasının kemerlerinden birinin altına girer girmez yağmur da çiselemeye başladı.

Binanın içinde bizi bomboş ve sessiz bir atmosfer karşıladı. Birkaç kalıcı sergi vardı, ama Sebastian beni merdivenlere doğru yönelttiğinden bakmaya pek vaktim olmadı.

İkinci katın koridoru şık bir iş merkezine benzeyecek şekilde tadilatın geçmişti, ortada danışma masası dahi vardı. Masanın ardında duran adam Sebastian'a bakıp onu tanıdığını belli edecek biçimde kafasını hafifçe sallayarak selam verince, Sebastian elimi bıraktı.

Binanın ön cephesi boyunca ilerleyen koridorun cilalı zemininde adımlarımız yankılanıyordu. Kemerli pencerelerden içeri dolan şimşek ışıkları, mekânı tekinsiz bir biçimde aydınlatıyordu. Yolun yarısında başka bir koridor karşımıza çıktı.

Sebastian döndü. Ben de takip ettim. Hiç pencere yoktu. Aydınlatma da. Giderek karanlıklaşan bir koridor...

Sağ koldaki son kapının önünde durduk. Kalbimin vuruşunu kulaklarımda hissedebiliyordum. Josephine Arnaud annemin faturasını ödeyen kişiydi. Demek ki birbirlerini tanıyorlardı. Belki babamın kim olduğunu da biliyordu. Çok fazla ümitlenmemeye gayret ederek boğazıma oturan yumruğu yutkunarak bastırdım. Ama bu işi aydınlatmaya çok yakındım.

Girdiğimiz bekleme odası da binanın geri kalanı gibi eski ve saygıdeğer bir görünümdeydi. Mobilyalar üstüne oturmaya kıyamayacağınız kadar pahalı olduğunu düşündürüyordu, duvarlarda asılı tablolarla birkaç milyon dolar ederinde olmalıydı. Şu uğursuz sessizliği bastırmak için keşke müzik yayını falan yapsaydılar, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Resepsiyon masasında oturan adam biz yaklaşırken başını kaldırdı. Muhtemelen otuzlarında, yakışıklı ve sekreter denince aklıma *hiç gelmeyecek* tipte biriydi. Koyu kahve saçlarını atkuyruğu

yapmıştı. Saç dipleri alınının tepesinde V biçimini alıyordu. Klasik yüz hatları vardı.

Ağzını büzüp gözlerini kısarak Sebastian'a döndü. "Aklın başına geldi demek, Bastian."

Sebastian kasıldı. "Aklım zaten başımdaydı, hâlâ da öyle, Daniel."

"Dersleri asıp Garden'da kokuşmuş bir evde yaşamaya..."

"Josephine'e geldiğimizi haber ver, yeter."

Daniel karanlık gözlerini uzun ve gerilimli bir saniye boyunca Sebastian'ın kılere dikti, sonra bana döndü. "Demek onu buldun," dedi baştan aşağı süzerek. Muhtemelen yaşlı bayanın beni neden aradığını anlamaya çalışıyordu. "Madam çok sevinecek. İçeri girebilirsiniz." Biz odayı aşır iki sıra kapıdan geçerken o da ahizeyi kaldırırp kısık sesle bir şeyler mırıldandı.

Sebastian bana dönerek gözleriyle *çok eğlenceli olacak* anlamına gelen bir işaret yaptı ve iterek kapıyı açtı. Derin bir nefes alıp bana bütün sorularımın cevaplarını vereceğini tahmin ettiğim kişiyle karşılaşmaya hazırlandım.

Kuzguni siyah saçlı kadın yavaşça ahizeyi yerine yerleştirerek ağır ağır ayağa kalktı, beyaz gömlek üzerine giydiği gül rengi döpiyesinin blazer ceketini etek kısmından çekiştirerek düzeltti. Siyah saçları topuz yapılmıştı, kulağında inci küpeler, boynundaysa işlemeli akikten bir kolye vardı. New 2'nin varlıklı ve köklü ailelerinden idi. Ama görünüşe bakılırsa büyükanne olmasına imkân yoktu.

"*Bonjour, Grandmère,*" Sebastian eğilip iki yanağından öptü.

Bir anlığına gözlerim kapandı, sonra gülme isteğiyle başımı salladım. Cidden... Bu işin sonu nereye varacaktı böyle? Bu kadın olsa olsa yirmilerinin başındaydı. Sebastian'ın büyükannesi olması mümkün değildi. Zekâsı kıt biri bile bunu hemen anlayabilirdi.

Sebastian geri çekildi. Josephine bakışlarını üzerime çevirdi.

Yalan söylemişti. Ona inanmışım ve bana anlattığı bütün o zırvaları bir güzel yemişim. Ne aptalmışım! Böylesine ahmak bir çocuğa inandığım için kendimi geri zekâlının daniskası gibi hissediyordum. Neden? Çok tatlı olduğu, bana birazcık ilgi gösterdiği için mi kaptırmışım kendimi? "Neyse," diye mırıldanıp topuklarım üzerinde dönerek kapıya yöneldim, fazla incinmemeye uğraşıyordum.

Ne gibi oyunlar çeviriyordu, bilmiyordum, ama benden bu kadardı.

"Ari."

Durmadım. Sebastian eliyle kolumu kavradı. Ona döndüm, kolunu kıvrırma isteğiyle yumruğumu sıkıyordum. "Senin için bir tür oyun mu bu, Sebastian? Yapacak işin yoktu, neden yeni gelen kızla gönül eğlendirmeyeyim diye mi düşündün? Beni daha ne kadar aptal yerine koyabileceğini mi görmek istedin? Bırak beni." Kolumu çektim, sahtekâr gri gözlerine bakmak istemiyordum. "Unut gitsin." Kapıya doğru ilerledim.

Kapının önüne geçip yolunu kesti.

Neye uğradığımı şaşırđım, yüzüm bembeyaz kesildi. Ne kadar hızlı hareket etmişti!

Beynim alttan alta kaçır gitmemi, kafasına bir tane geçirip merdivenlere koşmamı salık veriyordu, ama kıpırdayamadım bile.

Gözlerinde endişe ve pişmanlık okunuyordu, biraz da yalvarırcasına bir bakış vardı. Çenesi hüsrân duygusuyla kasılmıştı. "Özür dilerim, Ari," dedi fısıldayarak. "Sanmışım ki," -eliyle yüzünü ovuşturdu- "sanmışım ki garipseyecek bir şey görmezsin. Şimdiye kadar karşılaştığın şeyleri bir düşünsene. Kafede sana ne söylediğimi hatırlamıyor musun? *Doué*'lerle, farklı olmakla ilgili söylediklerimi? *Biz* farklıyız." Gözlerini tavana çevirdi. İki eliyle kollarımdan tuttu. "Sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Yemin ederim, o benim büyükanne." "

Bir adım geriledim, aklım öyle karışmıştı ki gözlerimi kırpıştırarak kendime gelmeye çalıştım.

Evet, Şu ana dek gördüğüm acayipliklerle gayet iyi başa çıkmıştı. Suç bendeydi. Şimdi her Şey bir karabasan gibi üstüme kyordu, kaamıyordum, olan biteni ayrı bir köşeye koyup görmezden gelmeme imkân yoktu. "Tam olarak nesiniz siz?"

Bir tutam siyah sa gözünün önüne düştü, i çekerek geriye çekti. Ağzı aralandı, ama tek bir sözcük çıkmadı. Çenesi kaskatı kesilmişti, belli ki sorumu nasıl cevaplayacağını o da bilmiyordu.

"O bir Arnaud," Fransız aksanlı, baştan çıkarıcı bir ses duyuldu.

Sebastian'ın dudakları gerilerek bir gülümsemeye dönüştü; Arnaud *dışında* herhangi bir Şey olmayı tercih edermiŐ gibi bir hali vardı.

"Gelin, oturun. İkiniz de," dedi.

Sebastian'a uzun uzun baktıktan sonra döndüm ve Josephine'in masasının önündeki iki boş sandalyeden birine gittim. Güzel. Burada ne işlerin döndüğü umurumda değildi. Annemle ilgili soruların cevaplarının peŐindeydim. Bu işi hallettikten sonra kimse beni tutamazdı.

"Evet," dedi, beni baştan aşağı inceleyerek, "yanağının üzerindeki leke haricinde annene çok benziyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir elim sandalyenin arkasını kavradı, diğer elim mideme gitti. Duyduklarım bende dalga dalga bir Şok etkisi yarattı. Bölük pörçük anlarım vardı tabii ki, ama her zaman doğruluklarından Şüphe etmiştim. Hep merak etmiştim.

Nihayet kafamdaki sorulardan biri cevaplanmıŐtı. İçimde tuhaf bir mutluluk ve acı duydum.

"Lütfen otur." Josephine yeniden masasına oturdu ve beni tartan bakışlarla süzmeye devam etti.

Nefes al. Göz ucuyla Sebastian'ın da oturduğunu gördüm. Nabzım hızlanıyordu, kollarım tutmaz olmuştu. Belki de oturmak iyi bir fikirdi.

"Rocquemoire Hastanesi'nden aradıklarında, inanmamıştı, ama..." Josephine ellerini iki yana açıp gülümsedi -belli ki pek güler yüzlü bir kadın değildi, çünkü teni bu harekete yabancıymıŐ gibi kaskatıydı- "işte geldin, buradasın."

"Rocquemoire'u biliyordunuz demek. Annemin orada olduğunu biliyordunuz."

"Annen benim sözümü dinlemediği için New Orleans'tan ayrıldı. Birkaç ay sürdü ama onu bulmak zor olmadı..."

"Ve sonra da onu orada bıraktınız."

"Sen ne yapmamızı nerirdin, evladım? Düzgün düşünemez hale gelmişti, birilerinin onu gözlem altında tutması gerekiyordu. Hastane de onun için en uygun yerdı. Ne yazık ki biz onu bulamadan sen ortadan kaybolmuŐtun, yoksa burada bizimle, evinde byyecektin."

Sebastian küçük bir kahkaha attı.

"Annemi nereden tanıyordunuz?"

"Eleni kasırgalardan birkaç ay önce yardım istemek için bana gelmişti. Annen çok özel bir kadındı, Ari. Bunu sen de zaten biliyorsundur, *oui*?"

"Eğer özelden kastınız 'lanetli'yse, evet, biliyorum."

Josephine sanki ikisi de aynı kapıya çıkıyormuŐ gibi omuz silkti.

"Peki ya babam?"

"Baban, Eleni'nin kendine sakladığı bir sırdı."

Kaltak yalan söylüyordu. Bunu da gizlemeye çalıŐır gibi hali yoktu. Kollarımı göğsümde kavuŐturdum. "Peki, sen kimsin?"

"Adım Isabella Josephine Arnaud. Jacques Arnaud'nun kızıyım. Ailemizi kuran ve New Orleans'a ilk ayak basan Arnaud'nun kızı."

Keskin ve yüksek sesle, aklımı yitirecekmiŐ gibi bir kahkaha attım. "Yani 1777'de buraya gelen adamın kızı olduğunu mu söylüyorsun? Şimdi kaç yaşında oluyorsun o halde?  yüz ksurlu bir

şeyler? Asıl Rocquemore'a kapatılması gereken sen olmayasın?"

Josephine'in gırtlığında bir kahkaha guruldadı. "Annenden daha yüreklisin. Daha... *çalımlısın.*"

Her geçen saniyeyle hayal kırıklığının ağırlığı daha da artıyordu. "Anneme neden yardım ettin?"

"Korkmuştu. Yalnız başınaydı. Kendi türündeki tek kişi olduğunu söylemişti. Farklı olduğunu ben de sezmiştim, ama gücünün ne kadar fazla olduğunu anlamam için biraz daha zaman geçmesi gerekti."

"Gücü neydi?"

"Sana yardımcı olmak istiyorum, Ari. İçindeki ele geçirmek için seni öldürebilecek insanlar var dışarıda. Annenin ona öğütlediğim gibi New Orleans'tan hiç çıkmamış olması gerekirdi, ama kasırgalar vurduğunda panikledi. Onu koruyabileceğime inanmadı, hepimizin bir araya gelmesiyle şehrin kurtarılabilceğine inanmadı. Ama başardık. Ve şimdi şehrin sahibi biziz. Eğer kalsaydı hâlâ hayatta olabilirdi." Bir anlığına masasının üzerinde duran kalemle oynadı. "Şehrimizde bulunduğun sürece korumayı istediğim için seni arıyordum. Birlikte geçmişini araştırıp sahip olduğun yeteneğin gün ışığına çıkmasını sağlayabiliriz. Ancak karşılığında bana sadık kalacağına dair söz vermelisin, yalnızca Arnaud ailesine bağlı kalacağına dair yemin etmen gerek."

"Annenden de istediğin bu muydu? Sadece iyi kalpli olduğun için yardım etmeyi teklif etmedin herhalde?"

Josephine güldü. "Benim kalbim yok, sevgili yavrum. Torunuma sorabilirsin." Sebastian zoraki bir gülümsemeye karşılık verdi. "Anlaştık mı?"

"Üzerimdeki laneti kaldıracağına söz veriyor musun?"

"Dokuz ailenin gücü bir araya geldi mi alt edemeyeceği hiçbir şey yoktur. *Oui*, söz veriyorum."

Bu şeyden sonra New 2'de çok uzun süre kalmayı düşünmüyordum. Annemi öldüren lanet tamamen hayatımdan çıkmış olacaktı. Josephine'le geçmişimi araştırmaya hiç niyetim yoktu, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. O mükemmel dudaklarının arasından çıkan hiçbir söze güvenim yoktu. Ancak, Josephine'in adının hastane kayıtlarında var olduğu gerçeğini de inkâr edemezdim. Annemi *tanımişti*. Beni öldürmeye çalıştıktan sonra ortadan yok olan ölü bir adam *vardı*. Josephine'in bu laneti silebileceğine inanıyor muydum? Şüphe götürür. Ama o anda oradaydım. Buna kalkışabilecek başka biri yoktu ve yardımını almak için düpedüz yalan söylemekte bir sakınca görmüyordum. "Pekâlâ. Üzerimdeki laneti kaldırırsan ben de yemin ederim."

"Ritüeli ayarlamak için iki güne ihtiyacım var. Arnaud ailesinin gözetimi altında kalacaksın. Koruyucun Etienne olacak. Ve kalabileceğin..."

Sebastian ayağa fırladı. "Seninle kalamaz."

"Sebastian, senin düşünce ya da arzularının benim kararlarım üzerinde neredeyse hiçbir etki taşımadığının farkındasın umarım."

"Etienne dallamanın teki."

Josephine bu öfke patlamasını görmezden gelerek kollarını masaya dayadı ve düşünceli gözlerle Sebastian'a baktı. "Ne yapmamı önerirsiniz beyefendi o halde?"

"İlk olarak, Etienne'i kızın başına sarmamanı."

Nihayet ayağa kalktım. Ne yapıyorlarsa yapsınlardı. Bütün gün burada kalıp kavga edebilirler, diye düşündüm. "Öneri için teşekkürler, ama ben kendi başımın çaresine bakarım. Burada daha uzun kalacağımı haber vermek için bakıcı ailemi aramam gerek."

Odada duyulan tek ses, uzaktan belli belirsiz gelen gök gürültüsüydü. "Peki," dedi Josephine sonunda. "Gidin. Yapacak işim var. Sebastian seni koruyacak. Daniel telefon etmen için yardımcı olacak." Dikkatini masasının üzerinde bulunan dosyalara yöneltti, sonra bir anlığına duraksayarak "Sizi iki gün sonra bekliyorum," dedi.

Daniel Memphis'i ararken heyecandan titriyordu. Novem'in çalışan telefon hatları vardı, muhtemelen internet de bulunurdu.

Daniel ahizeyi uzattı. Dördüncü çalışta telefonu Casey açtı. "Sanderson Kefalet & Senet, Casey sizi dinliyor."

En uzaktaki duvara yürüdüm. Sebastian sırtını kapıya dayayıp kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde bekliyordu. Bir an önce buradan ayrılmak için sabırsızlandığı belliydi.

"Casey, benim."

"Ari, sen misin? Neredesin? Bruce durmadan cep telefonundan sana ulaşmaya çalışıyor, ama hep telesekreter çıkıyor. Şimdiye dek dönmüş olmanı bekliyorduk." Duraksadı, bu halini çok iyi gözümün önüne getirebiliyordum: Kaşlarının ortasındaki iki çizgi endişeyle daha da derinleşmişti, omuzlarına dökülen kızıl saçlarını tek kulağının arkasına almıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Bir aksilik yok. Annemi tanıyan biriyle tanıştım. Birkaç gün onunla kalmamı istiyor. Birkaç gün burada kalmak *istiyorum...*"

"Anlıyorum..." Duraksamasından onu şaşırttığımı anlamıştım. "Biliyorsun, sonuna kadar seni destekliyorum, Ari. Eğer istediğin buysa engelleyemem. Ama sorumluluğun üstümde. Annenin arkadaşı yanında mı? Konuşmamız mümkün mü?"

Bir an ne yapacağımı şaşırdım. "Tabii. Ama öfkeden deliye dönmeden önce söylemem gereken bir şey var..." *Derin bir nefes al.* "Şu an New 2'deyim. Özür dilerim. Buraya tek başıma gelmemi istemediğinizi biliyorum, ama elime bir ipucu geçmişti ve kısa süreliğine gelmeye karar verdim ama sonra Josephine ile tanıştım ve..." Nefes almak için durdum, daha ne söyleyebilirim bilmiyordum. Benimle gerçekten ilgilenen ilk bakıcı aileme yalan söyleyip bir çuval inciri mahvetmişim.

Hattın öbür ucunda sessizlik vardı.

Sonunda Casey'nin nefesini duydum. "Hastanede bulduklarının peşinden gideceğini içten içe anlamıştım zaten. Bak, seni anlıyorum, gerçekten. Ama nerede olduğunu söylemeden bir daha uzaklaşmanı istemiyorum. Henüz on sekizine basmadın. Bruce da ben de seni önemsiyoruz. Biliyorum, belki sana inanması zor geliyor ama..."

"Hayır," diye araya girdim. "Beni önemsediyiğini biliyorum. Her şeyi mahvettim. Özür dilerim."

"Bruce her ne kadar ofis tuvaletini sana temizletip idman yapman için zorlasa da, sanıyorum aramızda bir sorun yok. Çok çalışmanın insanı düşünmeye teşvik ettiğini savunduğunu biliyorsun. Demek istediğim.. bizi aradan çıkarma, olur mu? Hiçbir şeyi çözmez, hiçbir şeye yardımı dokunmaz bunun."

"Tamam." *Özür dilerim. Çok özür dilerim.* Bunu ne ona ne de kendime ne kadar söylesem yetmezdi, çünkü ne kadar kötü hissettiğimi anlatmama imkân yoktu.

"Saat beşte bir randevum var. Ondan önce şu Josephine'le konuşmak istiyorum."

Merdivenleri inerken Sebastian tam arkamdaydı, beklemem için ne kadar bağırsa da beklemedim. Canı cehennemeydi.

Aşağılandığımı hissediyordum, içim öfke kaynıyordu. Sebastian'a, Josephine'e ve yalan söylediğim için kendime öfkeliydim. Bok gibiydim. İğrenç kokan, pis bir bok gibiydim, hem zaten başka türlü bir bok mu vardı? Bruce olanları öğrendiğinde öfkeden deliye dönecekti. Ya Casey, onu uğrattığım hayal kırıklığı?.. Berbat hissediyordum. Keşke yaptıklarına göz yummak ya da anlayışlı olmak yerine bağırıp çağırıyorsa. Bunu hak etmemiştim. En kötü tarafı da güvenlerini sarsmış olmamdı.

Zemin kattaki kapıdan çıkıp ıslak sokağa fırlamadan içimde kabaran çılgılığı koy vermemek için kendimi zor tuttum.

Dışarıda inceden yağmur çiseliyordu. Müzisyenler gitmişti, sokak bomboştu. Pontalba Apartmanları'nın altındaki dükkânlardan yayılan ışık gri pusu aydınlatıyor, bölgeyi tamamen terk edilmiş gibi gösteriyordu.

Sokağın ortasına yürüdüm, havanın serin olduğunu görmek beni rahatlatmıştı, belki içimdeki Sebastian'a yönelttiğim o kızgınlığı söndürür diye umuyordum. "Nesin sen? Sakın konuyu değiştirmeye ya da yine şüphe uyandırıcı açıklamalarından birini yapmaya falan kalkma. Ciddiyim Sebastian, daha ne kadarını kaldırabilirim, bilmiyorum."

Ellerim belimde bekledim. Nihayet ağzını açıp konuşmaya başladı. "Annem Arnaud ailesindendi," dedi. "Ama kim ne derse desin, ben babama benziyorum." Çenesinde bir kas seğirdi. "Dokuz aile üç gruptan oluşuyor. Cromley, Hawthorne ve Lamarliere aileleri büyük gücün cadıları." "Cadı" kelimesini telaffuz ederken yüzünü öyle buruşturdu ki, sanki bunu yapmaktansa anestezi olmadan dişini çektirmeye razıymış gibi görünüyordu. Yüzünü yağmura çevirip derin bir nefes daha aldı. "Ramsey, Deschanel ve Sinclair aileleri yarı-tanrı ya da biçim-değiştiriciler. Arnaud, Mandevil ve Baptist aileleriyse... vampir olarak adlandırabileceğin türden."

Yavaşça gözlerimi kırpmaktan başka tepki veremedim. Diğer tepkiler içimdeydi. Midem buruldu, damarlarım buz kesti, anlattığı her şeyin doğru olduğunu anlıyordum.

Cidden. Taşlar yerine oturmuştu. Çember'in dışında yaşayanlar New 2'deki paranormal hareketlere, vampirlerin çılgınca taleplerine, hayaletlere ya da başka tuhaf durumlara dair haberlere gülüp geçerdi. Şimdi kendimi, üzerimdeki laneti düşünüyordum. First Caddesi'ndeki çocukları, Sebastian'ın o iki kadını robota döndürüşünü gözümde canlandırıyordum..

"Bir vampir misin yani?" Güldüm.

Ayrıca bir adamın dumana dönüşmesine tanık oldun, Ari.

"Yarı vampirim," diye cevap verdi, sanki arada çok büyük bir fark varmış gibi. "Babam vampir değildi, Lamarliere ailesindendi. Genç kızları öpmekten zevk alan üç yüz küsur yaşında bir sapık falan değilim ben, anladın mı? Seninle aynı yaştayım. Senin gibi doğdum."

Ellerini havaya kaldırıp gözlerini *Deli olduğumu düşündüğünün farkındayım* dercesine bana çevirdi, sonra sokağın ortasından yürüyerek uzaklaşmaya başladı. Yağmur damlaları yüzümün kenarından kayıyordu. Sebastian'ın ötesinde görünen Fransız Mahallesi, bulutlar ve sisin altında kaybolmuştu. Aniden durup döndü, geri geri birkaç adım atarak hayal kırıklığı içinde, "New 2'ye hoş geldin!" diye bağırdı.

Acı çekiyordu, ama ben nedenini bilmiyordum. Geri döndü ve yağmurdan korunmak için başını omuzlarına doğru çekti. Kalbim deli gibi atıyordu. Vücudum soğuktan ve Sebastian'ın söylediği sözlerden dolayı kontrol edilemez bir biçimde titriyordu.

Şaşıracak ne vardı ki? Ne vardı? Onca sene kendi tuhaflıklarımınla yaşayıp Novem'le ilgili varsayımları ve hikâyeleri dinledikten sonra ne lanete ne de Garden'daki çocuklara şaşırmam gerekirdi.

Ne yapacaksın şimdi, Ari? Kaçacak mısın? Normal olduğun için bu acayip olayla başa çıkamıyormuş gibi mi davranacaksın? Yoksa burada kalıp göreceksin ve kim olduğunu mu keşfedeceksin?

Sokakta kafese kapatılmış bir aslan gibi bir ileri bir geri yürüyüp duruyordum, bir yandan da sise karışmakta olan Sebastian'ı gözlerimle takip ediyordum. Yanağımın içini kan gelinceye kadar ısırırdım. Kan bana biraz insanlık, biraz *gerçeklik* duygusu verdi. Bu insanların da vücudunda kan vardı. Onlar da ölüyordu. Seviyor, inciniyor, hayatta kalmak istiyorlardı. Yetenekli olan *doué*'ler de öyleydi. Novem de.

"Sebastian!"

Caddeyi koşarak aştığ.

Arkasını dönmeden önce bir-iki adım daha attı. Yağmur sağanağa dönüşmüştü. Ne ne yaptığımı ne de neden yaptığımı biliyordum. Ama yanına koşup kollarımı boynuna doladım ve sıkıca sarıldım.

nce hareketsiz kaldı, belki şaşkınlıktan belki de öfkeden bilmiyorum, ama sonra o da bana sarılarak burnu enseme gmlnceye kadar kendine çekti.

Nihayet, iliklerimize kadar ıslandığımızda, Sebastian başını kaldırdı ve yüzümü ellerinin arasına alıp bana baktı. “Bana cehenneme kadar yolun var, diyeceğini ve terk edip gideceğini zannetmiştim. Kelimeler ağzımdan, seni son defa gryormuşum gibi çıkıyordu.”

“Lütfen. Başa ıkabilirim. Ne kadar dibe vurmuş olduğumun farkında mısın, bilmiyorum?”

arpık gülümsemesi gelince yüzü bambaşka bir görünüme bürünmüştü. “Evet, biraz farkındayım galiba.”

Midemde yeniden kelebekler uçuşmaya başladı. Sebastian yağmurdan ıslanmış dudaklarıyla eğilip beni öptü.

Dokuz

“En başından bu yana bu bölgeyi evimiz olarak benimsedik. Kasırgalar şehri vurduğunda, aileler farklılıklarını bir kenara bırakarak güçlerini birleştirdi ve şehri korumaya çalıştı. Vieux Carré. Garden Mahallesi. İş merkezi en çok etkilenen bölgeydi, o nedenle büyük kısmı hâlâ harabe. Her şey sona erdikten sonra, aile reisleri bir araya gelerek konseyi oluşturdu ve bütün kını geride bırakıp konuşmaya başladılar. Hükümetin şehri yeniden inşa etmeye gücünün yetmeyeceği anlaşılınca, bütün kaynaklarını bir araya getirerek toprağı satın aldılar. O günden beri burası onların. Her şey onların hâkimiyetinde. Bankacılık, emlak, turizm, ticaret... her şey.”

Sebastian konuşurken ben de kâğıt bardakta çayımı yudumluyordum. Yağmur şiddetini artırınca kaldırıma koşturmuş ve küçük bir kitapçının kafe bölümüne oturmuştuk.

Sebastian'ın sesi kısık çıkıyordu, yüzü solgundu. Gümüşü gri gözleri, ıslak siyah saçları ve koyu kırmızı dudaklarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Sonsuza dek ona bakabilirdim. Ne var ki o bunu *asla* bilmeyecekti.

“Şehir ve etrafında yaşayan başka şeyler de var,” diye devam etti. “Novem, yasalarına uymayı kabul eden ve kendilerine dikkat çekmeyen herkese ve her şeye kucak açmış durumda. Burada yaşayan herkes bizim gibi farklı değil. Normal insanlar da yaşıyor.”

Parmaklarım sıcak bardağı kavradı, midem buruldu. “Şimdi annen...”

“Vampir mi?” Öyle bir kahkahayla cevap verdi ki, sanki çıkardığı sese kendi de inanmamıştı. “Evet. Josephine'in tek kızı.”

“Hep vampirlerin yapıldığını düşünürdüm, vampir doğulduğunu hiç düşünmemiştim. Çocukları olabileceğini de bilmiyordum.”

“Pek çok insan böyle olduğunu sanıyor.” Gülümseyerek omuz silkti. “Dışarıdaki dünyayı bu konuda aydınlatma ihtiyacı duymuyoruz. Her şey çok basit. Tamamen başka bir tür filan değiliz; sadece çok uzun yıllar önce insanların evrim ağacında ayrı bir dal olarak geliştik ve farklı bir biçimde evrildik. Bizim gibi daha kaç farklı dal olduğunu bilsen şaşardın. Ayrıca, evet, sonradan yapılan vampirler de var, doğuştan da olunabiliyor. Sonradan yapılanlara ‘Dönme’ adı veriliyor; insandan vampire döndüğü için.”

“Ya çocuklar?”

“Pek fazla çocuk yoktur. Vampirlerin çocuk sahibi olması çok zordur çünkü, ama bazen oluyor. Büyüme çağındayken normal oluyorlar, yetişkinliğe eriştiklerindeyse bedenleri yaşlanmıyor. Doğuştan vampir olanların çoğunun yirmili yaşlarının başında gibi görünmesinin nedeni bu.” Daha fazla anlatacaktı, ama duraksayarak başını salladı. “Bütün bunları bilmek istiyor musun gerçekten?”

“Evet, çok ilginç geliyor.” Küçük bir kahkaha attım. “İnsanın aklını başından alıyor da diyebilirim!”

“Bay Fry'ın moleküler biyoloji dersi almadığına şükret sen. İnsan ve *doué*'lerle ilgili her şeyi açıklamak için ta genoma kadar iniyor.”

“Amma bayık konular.”

“Evet.” Suskunlaştı.

Bir anlığına Sebastian'ın söylediklerini düşünerek dudagımı ısırdım. "Ama sen yarı vampirsin?"

Dirseklerini masaya dayayarak bana yaklaştı. "Sana kısa yoldan açıklamaya çalışayım. Bir yanda doğuştan vampir olan çocuklar var, onlara 'Kandoğdu' adı veriliyor. Çok soylu kabul ediliyorlar, en çok güç sahibi olan ve en sinir bozucu olanlar da onlardır, çünkü egoları Everest'le yarışacak kadar büyük olur. Diğer yanda, insan ve vampirden olma çocuklar var, onlara da 'Gündoğdu' deniyor. Bu çocukların her birinin farklı özelliği vardır, güçlü ve zayıf oldukları yönler farklıdır. Gündoğduların Kandoğdular gibi hayatta kalmak için kana gereksinimi olmaz. Ancak yetişkinliğe adım attıkları zaman durum değişir ve arzu duyarlar. Ve eğer kan içerlerse," bir an durdu ve omuz silkerek, "bundan sonra da tıpkı Kandoğdular gibi kana ihtiyaç duyarlar."

"Peki genelde nasıl olur? Yani içerler mi?"

Sebastian başını salladı, bakışlarındaki parıltı söndü, sesini iyice alçalttı. "Nasıl doğmuş olursa olsun, hiçbir vampir kan için duyduğu arzuyu kolayca bastıramaz."

Söylediklerinin ağırlığı bir süre öylece durmamıza neden oldu. Boğazımı temizledim. "Sen de Gündoğdu'sun o zaman, değil mi?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. Âdemelması kısa bir yutkunuşla hareket etti. "Hayır. Öteki yarım Lamarliere. Yani tam olarak insan değil. Cadıların DNA'sı daha farklı olur. Vampirlerle değişenler gibi, ama güçlerini yalnızca anne tarafından çocuklarına aktarabilirler."

"O halde... sen ne oluyorsun?"

"Doğanın yarattığı bir ucube diyebilirim."

"Hah!" diye karşılık verdim gülerek. "O unvan bana ait."

Başını eğerek unvanı sahibine iade ettiğini işaret etti. "Ama cidden... Küçük bir çocukken babam beni Presbytere'de gizli bir kütüphaneye götürmüştü. Öğrencilerin hiç bilmediği bir kütüphaneye. İçinde acayip eski ıvır zıvırların olduğu bir yerdi. Oradaki taş tabletlerden birini çıkarıp tıpkı benim gibi başka bir çocuğun hikâyesini anlattığını söylemişti. Bu kız çocuğunun adına da Sisdoğdu demişti."

"Sisdoğdu," diye tekrar ettim.

"Evet. Çünkü sis içindeki şeyleri gizler. Ben de öleyim. Kocaman bir soru işaretiyim. Ne gibi özelliklerim olduğunu, lanetlerimi ya da ihtiyaçlarımı kendi kendilerine ortaya çıkıncaya kadar kimse bilemez. Bazılarının hayatta kalmak için kana ihtiyacı olur, bazıları hiç gereksinim duymaz, bazıları da kendini kontrol edebilir."

"Ya..." Ensemde bir sıcaklık yükseldi. Sandalyenin üzerinde oturuşumu değiştirdim. "Hmm, şimdi sen hangi tip oluyorsun?"

Başını sallayarak omzumun ötesinde bir yerlere baktı, ne düşündüğü anlaşılıyordu. "Bilmiyorum. Gereksinim duyup duymayacağımı ya da ne zaman duyacağımı bilmenin imkânı yok." İşte bu içimi çok rahatlattı! Bardağı daha da sıkı kavradım. "Senin gibi daha kaç kişi var?"

İki elini kaldırıp arkasına yaslandı. "Ta kendisine bakıyorsun."

"Bir kişi mi? Bir tek sen misin?"

"Kuzey Amerika'da bir tek ben varım, evet. Dünyada bir-iki kişi daha vardır herhalde. Söylediğim gibi, o kadar sık görülen bir durum *değiliz*."

"Peki ya Crank? O da kardeşin."

"Jenna benim kardeşim değil, Ari. Kan bağımız yok."

"Ama..." Kaşlarım çatıldı.

Durdu, doğru sözcükleri arıyor gibiydi. "Burası seni bir şekilde başkalarıyla bir araya getiriyor. Kendin gibi olanları buluyorsun, sonuna dek güvenebileceğini bildiğin bu insanlarla da aile oluyorsun. Şu an Violet de bunu öğreniyor. O nedenle şu an eskisinden daha fazla bizimle kalıyor."

Omuz silkti. Sanki bu kadar çok şey paylaşmak ve bir kalbi olduğunu açığa vurmak onu rahatsız etmişti. “Jenna önce anne babasını sonra da kardeşini kaybetti. Olanlar onu çok etkiledi. Onu bulduğumda hâlâ kardeşinin cesedinin yanında oturuyordu. O olduğumu düşündüğü için benimle geldi. Hiçbir zaman aklını başına getirmeye uğraşmadım. Onu daha fazla incitmeye gerek yok diye düşündüm. Bu şekilde, bir şeyler uydurarak başa çıkabiliyor.”

Duyduklarım göğsümü sıkıştırmıştı. “Nasıl ölmüş?”

“Bilmiyorum. İkisini şehrin iş merkezinde buldum, harabeler arasında. Oraya asla gece ya da günün hangi saati olursa olsun gündüz yalnız gitmemeli. Avcı tiplerin cirit attığı bir yer. Sanırım bu nedenle Novem de o tarafa fazla ilişmiyor. Aramızdaki kötülerin bu harabelere sahip çıkması, Fransız Mahallesi ya da Garden Mahallesi’ne bulaşmasından daha iyidir.”

Yağmur damlalarının ıslattığı pencereden dışarı baktı. “Görünüşe bakılırsa yağmur durmuş.” Daha fazlası için onu zorlamadım, sanırım zamanı geldiğinde onun bana soracağı sorulardan kaçmak istediğim için devam etmedim. Belki o da bana karşı aynı inceliği gösterirdi o zaman. “Pazara gitmek ister misin? Çocuklara yiyecek bir şeyler getireceğimi söylemişim.”

“Tabii.”

Kafeden çıkıp meydanı geçtikten sonra nehrin kıyısındaki Fransız Pazarı kısa bir yürüyüş mesafesindeydi. Üzeri kapalı pazaryerine girerken güneş açtı. Yağmurdan korunmak için turistler de yerli halk da içeri doluştuğundan, içeride bir alışveriş çılgınlığı yaşanıyordu. Pazarı sebze ve meyvelerin, etlerin, peynirlerin, bitkilerin ve bahçe süslerinin canlı renkleri doldurmuştu. Sebastian ne alacağını biliyor gibiydi, ama ben yavaş yavaş ilerleyip her şeye dikkatle bakıyor, inceliyor, etraftakilerin gerçek insan olup olmadıklarını ve kendim de *doué* olduğum için bir şekilde farkı anlayıp anlayamayacağımı merak ediyordum.

Ancak kimse değişik görünmüyordu. New 2 aynı zamanda putperestlerin, Vikanların, alternatif hayat biçimlerinin de sığınağı olduğundan, bir kimsenin giysisinden ya da vücutlarındaki pirsinglerden bir sonuca varmak pek mümkün değildi.

Tespit çalışmalarımın vazgeçip kahve, ekme, taze kesilmiş çiçek ve hatta pazarın içinde nehirden esen meltemin ara ara insanın burnuna çarpan kokularını içime çekerek tezgâhları incelemeye koyuldum.

Boncuk, maske ve kostüm satan Mardi Gras stantları kurulmuştu. Kendimi bir renk cümbüşü içinde, daracık alanlarda buldum, Sebastian bu sırada bir torba patates için sıkı bir pazarlık yapmakla meşguldü. Mardi Gras boncukları buz gibi soğuktu, elimden su gibi akıyordu. Maskeler çok güzel olsa da rahatsız edici ve baştan çıkarıcı bir tarafları vardı.

Altın astarlı, üzerinde kısa siyah tüyler olan siyah kadifeden bir maske ilgimi çekti, aklıma Violet’i getirmişti. Seveceğini biliyordum ve maskenin kafasında nasıl duracağını şimdiden hayal edebiliyordum. Sırt çantamı yere indirdim ve biraz para çıkardım.

Bir başka tezgâhtan Dub ve Henri için benye, Crank için de metalden bir yapboz aldım. Daha sonra Sebastian’ın neyi seveceğini düşündüm ve hediye almış olmam acaba herkese tuhaf mı gelecek diye merak ettim.

Pazaryerinin sonlarına doğru, meltemin dalgalandırdığı şallara gözüm takıldı. Sebastian’a bakmak için geri döndüğümde, esintinin bir anlığına şiddetlenmesiyle şalların bir kısmı yüzüme ve boynuma dolandı. İpeksi dokunuşlarının içinden kayarak çıktığımda kendimi beton gibi bir gövdeyle karşı karşıya buldum.

“Ah, pardon...”

Cevap yoktu. Ne yerinden kıpırdıyor ne de çekiliyordu. Uğursuz bir şeyler olduğu hissiyle midem buruldu. Başımı kaldırıp baktım.

Yine siyah bir tişört. Yine sarı kafalı bir dev. Yine insanın ödünü kopartan hançer ve kalkan ikilisi.

Elim belimdeki silaha gitti, ama etrafta insanlar vardı. Bir an tereddüt etmem hazırlıksız yakalanmama neden oldu.

Tereddüt etmemeliydim.

Kolumu yakalayıp ters çevirerek pazarın çıkışına doğru çekiştirmeye başladı.

“Hey!” Adrenalin patlamasıyla kolumu kurtarmaya çalışıyordum. “Sebastian!” Topuklarıma kuvvet verip diğer elimle parmaklarımı gevşetmeye çalışarak kendimi geri çekiyordum. “Bırak beni!” Bırakmıyordu, hatta daha da şiddetle çekince bir an sendeleyip düşecek gibi oldum. Tek avucuna iki bileğimi birden sıkıştırmıştı, beni nehre doğru sürüklüyordu.

Şal satan tezgâhtaki satıcıyla göz göze geldim. Gözlerini indirip standın arka tarafındaki karanlıkta kayboluşu, ve bunun normal bir şey olup olmadığını düşündürdü bana. Normal olamazdı. Bir daha bağırdım, turistlerin ilgisini çekmeye çalışıyordum ama şimdiden birkaç metre uzaklaşmıştık; pazaryerindeki sesler ve tekne gürültüsü çığlıklarımı yutuyor olmalıydı.

Suyu görünce içimde aniden dehşetengiz bir düşünce belirdi: Beni boğacaktı. Hızla ellerimi çekip ısırma üzere eğildim. Bir elimi kaçırabileceğim kadar aralanmıştı parmakları, ben de o elimle sol yanağının üzerine bir yumruk indirdim.

Belimden silahı çıkardım, ama görür görmez boşta kalan eli bileğimden yakaladı ve kolumu ters çevirerek silahı kendinden uzaklaştırdı. Karşı koymaya çabalıyordum, ama bu boyutta ve güçte biriyle boy ölçüşmem imkânsızdı. Stratejimi yeniden gözden geçirme vaktiydi. Bakışlarımız kilitlenmişti. Ağzım yukarı doğru kıvrılıp yüzümde bir gülümseme belirince yarım saniye kadar dikkati dağıldı, bu sırada ben de dizimi kaldırıp kasıklarına geçirdim. Bileklerimi daha da sıktı, ama inleyerek iki büklüm olmuştu. Yüzüne bir diz geçirmek için mükemmel bir pozisyondu ve fırsatı kaçırmadım.

Bir çığlık atarak öteki adamın konuştuğu tuhaf dilde küfretti. Sonra doğruldu; yüzü kıpkırmızı kesilmişti, burnundan kan damlıyordu, şakaklarındaki damarlar şişmişti. Bana doğru kafa atacağını hissettim ama durduracak şansım olmadı.

Görüşüm dalgalandı ve sonra tamamen karardı.

Derinden bir motor uğultusu. Beni yavaş yavaş gerçekliğe döndüren teknenin fiberglas kaplaması ritmik bir biçimde çarpıp su sıçratıyordu.

Teknenin güvertesini kaplayan mavi sentetik çim, elmacık kemiğimi çiziyordu. Soğuk ve beni kendime getiren su üzerime ince sprej halinde yağdıka daha da ayılıyordum ve zihnim açılıyordu. Kıpırdamadığım halde, tekne Mississippi'ye ait olduğunu tahmin ettiğim dalgaları aşarken dümenin önünde duran bacakları görebiliyordum.

Silahım gitmişti. Tenimin üzerindeki metalik baskının olmadığını hissetmek için kıpırdamama gerek yoktu, ama en azından sırt çantam yanımdaydı. Dümenin yakınındaki bir bankın üzerinde duruyordu. Hançer hâlâ içindeydi. Madem silahım yoktu, hançerden medet ummaktan başka şansım kalmamıştı.

Doğrulup sentetik kaplamanın üzerinde denge bulmak için ellerimden güç alırken başıma bir ağrı saplandı. *Nefes al. Nefes alıp rahatla.* Teknenin mide bulantısına yol açan hareketleri de ayağa kalkma çabama pek katkı sağlamıyordu. *Kahretsin.* Sırt çantama baktım, hançer saldırısına nasıl karşı koyup, beni kaçırma kişiyi şaşırtıp vücudumun ağırlığını kullanarak teknedeki aşığı nasıl atabileceğime dair bir plan yaptım.

Ancak başında kurşun başlık takılı yüz kiloluk bir herif tarafından yere serildikten sonra hareket

halindeki bir teknede ayağa kalkmaya çalışmak, tıpkı on beş santim çamurla kaplı yolda gözleri kapalı bisiklete binmeye benziyordu.

Tekne dalgaları geride bırakarak kıyıya yanaşmak için yavaşladı. Bana doğru dönüp bakmasından önce sadece bir saniyem olacağının farkındaydım. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve döner dönmez atıldım.

Teknenin motoru durunca ön tarafı aşağı indi. Bu hareketle tam adamın kollarına uçtum, küçük bir iskeleye yaklaşırken adam gövdemi sararak beni sıkıca tuttu. Nehrin iki yanını kaplayan bataklık ve parıldayan sulardan müteşekkil kara ufkun ardında batmakta olan güneş, omzunun üzerinden gözümü alarak beni bir anlığına kör etti.

Sebastian ve çocuklarla akşam yemeği yiyemeyeceğim. Ne komik, en zor anlarda insanın aklından tuhaf düşünceler geçebiliyordu. Kötü giden vudu ritüeli, migren ve Josephine'le tanışmak dışında bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi, çünkü Sebastian'la tanışmıştım. Ve gerzek herifin biri çıkagelip her şeyi mahvetmişti.

Adam, bu kadar yakınında tutmak dayanılmaz bir sıkıntıymış gibi beni ittirdi. Sentetik kaplamanın üzerine düştüm, dirseklerim çizildi, başımın arkası küpeşteye çarptı.

“Hayvan herif,” diye tısladım kenetlenen dişlerimin arasından, bir yandan başımı ovuyordum.

Kaşlarını çatarak muhtemelen aynı derecede etkileyici bir şeyler mırıldandıktan sonra çantamı iskeleye fırlattı, tekneyi bağladı ve bana uzandı.

Ayağımızı iskeleye bastığımız an derin bir oh çektim, vücudum duruma alışana kadar bir süre *kıpırdamadan* durmaktan başka bir isteğim yoktu, ama Kurşunkafa beni çekiştirerek iskeleden indirdi ve böylece gideceğimiz yeri bir anlığına görmüş oldum.

Ayağım tökezledi.

Nehrin kıyısından içeride, üzerinden yitmiş hayaletlerin yırtık pırtık giysilerine benzeyen tropik keçisakalı bitkileri sarkan yaşlı meşe ağaçlarının ortasına kurulmuş dev bir çiftlik evi vardı. Bir başına. Bataklığın ortasında, çamura batmaya direnen inatçı bir adayı akla getiren bakımlı bir bahçenin içinde. Nehrin ve kıyıda birikmiş çamurun ağır bir kokusu olsa da, kıyıya doğru esen meltem ve güneşin batmasıyla inen serinlik bu kokuyu hafifletiyordu. Şimdiden kurbağalar vıraklamaya, çekirgeler ötmeye başlamıştı.

Evin ikinci katında uzun bir balkon vardı, kalın beyaz sütunlar etraftaki meşe ağaçlarının gövdeleri kadar sağlam görünüyordu.

Kepenlerin çevrelediği uzun pencerelerin içinde solgun ışıklar göze çarpıyordu.

Bahçeye girdiğimizde, ayaklarım yumuşak çimlere bata çıka ilerledim, tıpkı kumda yürümek gibiydi. Aklımdan binbir türlü kaçış planı ve soru geçse de bu soruları beni zorla kaçırın adama sormamın anlamı yoktu, çünkü tek kelime İngilizce bildiğini sanmıyordum. Eve yaklaştıkça, fırsat olsa bile konuşabileceğimden emin değildim. Ev nefes kesiciydi. Devasa ve zarifti evet, ama bir yandan tuhaf duygular yaydığını hissediyordum. Hüzün. Yalnızlık. Gri, yeşil ve siyah renklerden bir denizin ortasında, iskeletten şallar sarınmış meşe muhafızlarca korumaya alınmış, güzel bir kadın gibiydi.

İlk katın verandasını geçerek ön kapıya geldik. İçerisi, antrenin tavanından sarkan büyük bir avizeyle aydınlatılmıştı.

Terk edilmiş, loş bir mekân. İç mimarların rüyası olabilecek türden bir yer. Islak, çamurlu adımlarımız, döşeme tahtasının üzerinden tok bir gürültü çıkararak geçti, büyük bir döner merdivenin yanından evin arkasına ilerledi. Adam beni sağ tarafa çekerek, merdivenin altındaki bir başka merdivene açılan kapıdan içeri soktu.

Eski demir fenerlerle aydınlatılmış pis kokulu merdivenleri inmeme için beni sürüklerken,

fısıltıyla birkaç kelime söylediğini duydum. Tuhaf bir şeyler oluyordu. Aşağı iniyorduk. Bu bataklık yerde imkânsız bir şeydi. Evin temelini sağlam bir yere atılmış olduğunu varsaysam bile, New 2 ve civarındaki her şey gibi buranın da batıyor olması gerekirdi.

Birbirinin üzerine sıkı sıkı yerleştirilmiş taş bloklardan örülü duvarları görünce nabzım hızlandı. Birleşme noktalarından kara kara çamurlar sızıyor, sanki taşlar siyah gözyaşı döküyormuş gibi görünüyordu. Her an taşlar yerlerinden çıkacakmış ve kopkoyu sularla birlikte bataklık yaratıkları içeri dolarak kendilerine ait olan mekânı geri alacaklarmış gibi geliyordu.

Uzun bir koridora vardığımızda güçlkle yutkundum. Zeminin iki kat aşağısına inmiş olmalıydık. Üzerimizdeki ağırlığı ve etrafımızdaki her şeyin cıvık çamur ve bataklık üzerinde durduğunu düşündükçe kan basıncım deli gibi artıp avuçlarım terlemeye başladı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Hemen şimdi. Klostrofobi yüzünden paniğe kapılıp aptalca bir şey yapmadan önce.

Adam beni koridorda çekmeye başladı. Fenerler biz ilerledikçe kendi kendine yanıyor, büyülü gibiydiler. Bir anda dehşetle hücrelerin yanından geçmekte olduğumuzu fark ettim. *Hücreler*. Önlerindeki kalın demir parmaklıklar pas ve örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. İçleri zifiri karanlıktı. İçerideki koku boğucu hale gelmişti. İnsan pisliği kokusundan da öte, dayanılmaz bir kokuydu.

Midem kalkmıştı, tam tökezlediğim an adam da ilerlemem için arkadan ittirdi. Dizlerimin üzerine kapaklanıp öğürmeye başladım, üçüncü öğürüşten sonra tutup beni tekrar ayağa kaldırdı. Bütün vücudumu soğuk bir ter bastı, safra genzimi yakıyordu.

Dört hücre sonra durup birini açtı.

“Hayır,” diye başladım kısık bir sesle, ona dönüp çocuk gibi kollarına yapışmış, bırakmıyordum. “Hayır, lütfen.” Parmaklarımı indirdi. Ben can havliyle, oysa beni üstünden atmak için var gücüyle boğuşurken yanaklarımdan yaşlar akıyordu. Paniklemenin çok ötesindeydim, sürekli bir şeyler mırıldanıp umutsuzluk içinde titriyordum.

Oraya girmemin imkânı yoktu. İmkânı yoktu. *Lütfen, tanrım, hayır!*

Nihayet gücüm tükendiğinde beni hücreye attı. Arka üstü düştüm. Kapı hızla kapandı. Avuçlarım balçık olmuştu, arkasından bağırarak için kapıya emekleyip parmaklıklara tutunurken dizlerim bir şeyin üzerinde kaydı.

“Beni bırakma! Lütfen!”

Çıkıp giderken ardından fenerler de tek tek söniyordu.

Burnum tıkanı. Gözyaşlarını ışığı kaybetmemek, gözden yitirmemek için parmaklıklara bastırduğım yüzümden aşağı sıcak sıcak akıyordu. “Lütfen.”

Sonrasında zifiri bir karanlık ve sessizlikle baş başa kaldım.

Uzun uzun ağladım, artık gözlerimde yaş kalmamıştı. Parmaklıkları kavrayan ellerim gevşedi, olduğum yerde çöküp kalsam da hâlâ tutunuyor, beni bekleyen tehlikeden, daha doğrusu daha önce bu hücredekilerin karşılaştıkları tehlikeden korkarak çıkışa olabildiğince yakın olmaya çalışıyordum.

Zaman geçtikçe ben de içinde bulunduğum mekân gibi sessiz oldum. Toparlanıp yeniden düşünmeye başladım. Beni buraya getiren adamın Covington’da bana saldıran adamla aynı tip olduğu su götürmezdi. Belli ki onu öldürmekle laneti sona erdirememiştim. İçimde hafif bir bulantı hissettim. Bu nedenle mi buraya getirilmiştim, anneannem gibi boynumu mu vurduracaklardı? Hayır. Hayır, bunun olmasına izin vermeyecektim. Gözlerimi sımsıkı yumdum, belli belirsiz gelen şıprtı ve düzenli nefes alıp verme seslerine yoğunlaştım. Belki yandaki hücreden belki de karşıdakinden geliyordu.

Hafif bir sürtünme sesi geldi. Bir homurtu. Doğrudum. İçime bir ürperti geldi, kol ve bacaklarımdaki bütün tüyler diken diken oldu. Hücrede başkaları da vardı. Yalnız değildim. Aynı anda hem bir rahatlama hissettim hem de endişelenecek bir neden daha belirmiş oldu. Dost muydu, düşman mı? Benim gibi kaçırılmış mıydı yoksa tehlikeli miydi? Parmaklıkların önünde bana

saatlermiş gibi gelen bir süre boyunca oturup First Caddesi'ndeki evi, Sebastian ve çocukları düşündüm. Beni arıyorlar mıydı acaba? Boş mu vermişlerdi? Gece olduğu için eve mi dönüyorlardı?

Karşı çapraz köşede minik bir ışık yanarak güçlenmeye başladı. Kuru gözlerimi ellerimin tersiyle sildim. Işık tamamen yandığında bile sadece soluk bir parıltı gibiydi, sönmek üzere olan bir mum ışığından farksızdı.

Hücrenin içindeki duvarda bir gölge belirdi, gölgenin sahibi göremediğim duvara karşı oturuyormuş gibi görünüyordu. "Merhaba?" Bağılmaktan kısılan sesim duyulamayacak kadar az çıkmıştı. Bir daha denedim. "Merhaba?"

"Merhaba, diyor," koridorun sonundan cırlak bir ses gülerək beni taklit ediyordu. "Zavallı bebek. Zavallı, zavallı bebek." Sinsi sinsi gülüşü içime dehşet saldı; bir kuş dile gelmiş de konuşuyor gibiydi. Kötü bir kuş. "Alış buna, kızım. Alış. Merhaba diyor. Merhaba, merhaba, merhaba..." Hiç bitmeyecekmiş gibi gülmeye devam ederken nihayet araya yine koridorun ucundan başka bir ses girdi ve, "Kapa çeneni," dedi.

Diğer hücrelerden bazılarında da ışık belirmeye başladı. İçindekiler benim elimde olmayan bir kaynağa sahipti anlaşılan.

Çapraz hücredeki gölge kıpırdadı ve ışık arkasından vurduğu için karaltı şeklinde görünen biri parmaklıklarda belirdi. "Sen ne yaptın?" dedi kaba, erkeksi bir ses. Derin bir sesteki ama usulca konuşuyordu.

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmadım."

Gülme sesleri geldi. Gözlerim yine yaşla doldu, ama ağlamamayı başardım.

"Sen yapmadığını düşünebilirsin, ama O'nun açısından yapmışsın."

"O kim?"

Sesi duvarlarda yankılanarak kıkırdadı. "O halde bir Güzel'sin demek ki."

"Neyim?"

"Bir tek Güzeller neden burada olduklarını bilmez. Olmaması gereken şekilde ilgi çeken tipler, ilgiyi O'nun üstünden kendine çeken tipler." İç geçirdi. "Güzeller çabuk ölür ama..."

"Ben Güzel değilim." Hiçbir zaman olduğumu da düşünmemiştim. Aynaya baktığımda tek gördüğüm güzel olma ihtimalimdi, eğer şu ucube saçlarım ve açık buz mavisi gözlerim olmasaydı tabii. Güzel olamayacak kadar acayıptım. "Ayrıca burada ölmeyeceğimden de adım gibi eminim."

Parmaklıkların yanında oturan adam kıpırdandı. "O zaman neden buradasın?" dedi.

"Keşke bilseydim. Fransız Pazarı'nda kendi işime bakıyordum, birden hançer ve kalkan taşıyan tuhaf, yabancı bir adamın saldırısına uğradım."

Bir tıslama geldi. "Fransız Pazarı mı? Şehirde mi? New 2'de mi?"

"Evet," diye cevapladım yavaşça. "New 2'de olması ne anlama geliyor?"

"Perseus'un oğulları," dedi adam, "τέρας^[1] avcıları. Şehre girmeleri yasaktır. Kahretsin," bıyık altından küfretti, "anlaşmayı bozmuş."

"Affedersiniz ama ben bir şey anlamıyorum bu söylediklerinizden, τέρας avcısı ne demek? Anlaşmadan neyi kastediyorsunuz?"

"Anlaşma Novem ve O'nun arasında varılmış bir karar -ya da karardı demek daha doğru herhalde. Ona ihanet eden bir τέρας avcısını yakalayıp teslim etmemiz karşılığında bir daha şehrin güvenliğini tehdit etmeyeceğine dair söz almıştık. τέρας Yunancada 'canavar' demek. İnsan olmayan herhangi bir yaratık. Perseus'un oğulları, onları avlar. Bizzat Kaltak'ın yaptığı zavallı, talihsiz canları avlarlar."

Kuş sesi bir kahkaha attı, tepine tepine gülen kişiyi zihnimde canlandırabiliyordum. "Kaltak! Kaltak, Kaltak, Kaltak!"

“Sen... çeneni kapayacak mısın?” Yine aynı öfkeli ses duyuldu.

“Sana bunu yapmış olduğuna göre çok önemli biri olmalısın. Kimsin sen?” Yanımdaki adam sanki koridorun ucundaki şamatadan habersizmiş gibi sormuştu.

“Önce sen. Şu Kaltak dediğin kişi kim?”

Fısıltılar. Üzgün, kırılğan fısıltılar koridoru kapladı. Herkes tek bir kelimeyi fısıldıyordu, sonunda ne dediklerini çıkarabildim.

Athena.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kuş sesli ve diğerleri, beni dehşete düşüren bir fısıltı tutturmuştu.

Duyduklarıma inanamıyordum, patlattığım kahkahanın koridorun duvarlarına çarparak yankılanan keskin sesinin yerini, kısa süre sonra taşın üstüne durmadan damlayan suyun şıptısı aldı. Önce vampirler, cadılar, biçim değiştirenler, şimdi de bu.

Alice de tavşan deliğinden aşağı düşerken böyle hissetmiştir herhalde.

Kimse yerinden kıpırdamıyor, konuşmuyordu. Yeni gelişimden kaynaklanan bu tepkinin yeraltı hapishanesine bir hüznü getirdiğini hissettim. Sanki herkes, bir anlığına, burada geçirdiği ilk gecenin dehşetini ve şaşkınlığını hatırlamıştı.

“Ne kadar süredir buradasın?” diye sordum karşımdaki kişiye.

“Hiçbir şey zamanı düşünmekten daha çabuk insanı çıldırtamaz,” dedi usulca. “En iyisi bu soruyu sormamak. Kimse bu konuyu düşünmek istemez.”

Hmm. Doğru. “Peki Athena... Bildiğimiz Athena’dan mı söz ediyorsunuz, hani rivayete göre Olimpos’ta takılan Yunan tanrıçası?”

“Ne yazık ki bizim için oldukça gerçek.”

Omuzlarım düştü, gözlerimi kırpıştırarak aptalca bir kahkaha koy vereceken, sesim boğazımda düğümleniverdi. Neler dönüyordu? Neden bu korkunç kâbusun içinden çıkamıyordum. *Tanrılar gerçektir.* Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden, parmaklıkları sınımsız kavrayarak patates çuvalı gibi oturdum. İşin tuhafı, artık ne yaptıysam, *tanrılardan* birini sinirlendirmiş olmamdı.

Öyle görünüyor.

Dizlerimi göğsüme çekerek sarıldım, başımı kollarıma dayayarak, “Buna inanamıyorum,” diyerek iç çektim. Çaprazımda duran adam hafifçe güldü; belli ki kulakları çok iyi duyuyordu. Başımı kaldırdım. “Hepsi gerçek o zaman, değil mi? Tanrılar yani.”

“Bazıları gerçek. Mitolojiyi hepimiz biliyoruz, okulda öğrendiğin tanrıların bir kısmı tamamen uydurmaca. Ama çoğu da gerçek ya da bir zamanlar gerçekmiş. Ayrıca insanlığın hiç kayıt altına almadığı tanrılar var, bu tanrılar şu an bile ortalıkta dolaşıyor. Panteonlar eskiden olduğu gibi değil. Tanrılar Çağı biteli çok oldu, şimdi tıpkı bizler gibi hayat mücadelesindedeler. Aileler bütünüyle yok oldu, tanrılar alaşağı edildi, mahkûm edildi... Geriye sadece savaşlardan ve mücadeleden geriye kalanların kurduğu iki panteon kaldı. Athena’nın tek amacı, düşmanlarının soyunu kurutmak. Bu arada türlü entrikalar çevirip intikam peşine düşerek gönlünü hoş tutuyor.”

“Peki, sen onu kızdıracak ne yaptın?”

Güldü. “Ben güç sahibi olarak doğdum.”

Koridorun ucundan bir fısıltı daha ulaştı. “Ben de.”

“Ben de.”

“Ben de.”

“Ben de.”

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu insanların tek suçu doğmaktı. Benim de suçum bu muydu yoksa?

Kuş sesi yine başladı. “Doğmuş ya da Dönüştürülmüş. Doğmuş ya da Dönüştürülmüş. Hepimiz

Doğmuş ya da Dönüştürülmüşüz...”

“Sen hangisisin?” diye yüksek sesle sordum, sesim koridorun ucuna ulaşsın diye yüzümü parmaklıklara bastırarak.

“Dönüştürülmüş. Dönüştürülmüş. Beni dönüştürdü, o yaptı.” Kendini tutamayarak cırıldadıkça ensemdaki tüyler diken diken oluyordu.

Karanlığın içinden bir kadın sesi daha duyuldu. “Ben de dönüştürülmüşlerdenim.”

Yedi kişi saymıştım. Yerin altında yedi kişi vardı. Ben de sekizinciydim. Güç ile doğmayı anlıyordum ama “dönüştürülmüş” neyin nesiydi acaba? “Dönüştürülmek tam olarak ne anlama geliyor?”

“İnsandan başka bir...şeye dönüştürülmüş olmak demek, τέρας’a dönüştürülüyor. Ceza olarak. Onun adına savaşmak için. Bazen geçici bir heves uğruna. Athena acımasızdır, yargılayıcıdır ve gölgede kalmayı kabullenemez. Onu sinirlendirmek için bazen güzel olmak yeterlidir,” dedi çaprazımda oturan adam.

Kuş sesi telaşlı bir heyecanla yeniden konuştu. “Ama hepimiz Doğmuş ya da Dönüştürülmüş olduğumuz için burada değiliz. İçimizden biri başka bir nedenle burada...”

“Kendi dalgana bak sen!” Yine o derin, rahatsız ses. Erkek sesiydi. Aksanı bana saldıran iki avcıyla aynıydı. Şimdi Yunan aksanı olduğunu çıkarabiliyordum. Kuş öfkeden cırıldayarak karşılık verdi, taş duvarlarda yankılanan sestem korunmak için kulaklarımı kapamak zorunda kaldım.

Sonrasında kimse konuşmadı.

Başımı koluma dayayarak gözlerimi kapadım ve vücudumu dinlendirmeye çalıştım. Ancak zihnim durmak bilmiyor, son iki günde meydana gelen ve işlerin bu noktaya gelmesine neden olan olayları düşünüyordu. New 2’den çok uzaklaşmış olamazdım. Burası da muhtemelen Nehir Yolu boyunca var olan ya da bir zamanlar var olan çiftliklerden biriydi. Tek yapmam gereken bu hücreden çıkmanın bir yolunu bulup iskeleye geri dönmektir. Ya da bir yol bulmak. Burada kalamazdım, bu karanlıkta, her an duvarları patlatarak beni boğabilecek, elinden kurtulmanın imkânsız olduğu bu bataklıkta ve çamurun ortasında duramazdım.

Bu düşünce tansiyonumu yükseltti. Parmaklarım bir şeylere zarar verme arzusuyla kasıldı. Kendime verebilirdim. Bu hücreye olabilirdi. Fark etmezdi. Bacağım bir lokomotif hızıyla sekiyordu. Vücudumda biriken adrenalini atmak için küçük bir numaraydı. Ya bacağımı sallayacaktım ya da yumruğumu kahrolası parmaklıklara geçirip elimi kıracaktım. Kolay bir seçim gibiydi, ama o an acının bana çok iyi geleceğini düşünüyordum.

Nefes al, Ari. Bundan çok daha kötü yerlerde bulundun. Yedi yaşındaydım. Üç tam gün boyunca pis bir köpek kulübesine kilitlenmiş, kapının önüne atılan köpek mamasıyla beslenmişim. Bu ceza uygun görülmişti. Bakıcı Anne Numara 2 akşam yemeği için tavukgöğsü yapmış, ama içini çiğ bırakmıştı. Kasten. Yemek istemeyince kendimi yere yapışmış bulmuştum, çiğ tavuk da boğazımdan içeri tıklıyordu. Sonra ağzımı bantla kapatmaya uğraşırken oracıkta Numara 2’nin eline kusuvermişim. Gerisi ayrı bir hikâyeye. Neyse. O küçük yerde başımın çaresine bakabildiysem burada da bakardım.

Burnumu çekip kuruladım, bir yandan gözüm koridorun ucundaki solgun ışıktaydı, geçmişimdeki başka olaylar aklıma geliyordu...

Düşünme bunları.

O olayları geçip Bruce ve Casey’i düşündüm. Uyumlu karakterlerini, sürekli gülümsemelerini; ikisi de mantıklı ve güçlü insanlardı, ama bir yandan da nazik ve sevgi dolu bir yönleri vardı. Crank ve Violet’i düşündüm, hediyelerin hâlâ sırt çantamda olduğu aklıma geldi... kim bilir neredeydi. Sonra Sebastian’ı düşündüm. Ne zaman onun görüntüsü gelse aklıma, midem buruluyordu. Café de

Monde'a giderken elini tutmak ne hoştu. Onunla öpüşürken nasıl da zihnimi meşgul eden her şey yok olmuş ve hayatımda ilk defa o anı yaşayıp kendimden geçmişim.

Karanlığın içinde bir öksürük yankılandı.

Başımı kaldırdım, bacağım sonunda durmuştu. Buradaki herkesin başına gelenleri yaşadığının farkındaydım. Panik. İnanamak. Korku.

Hafifçe dudağımı ısırardım. Onlar da muhtemelen kaçma planları yapmışlardı.

Parmaklarım parmaklıklarda gezindi, kilidin yerini bulmaya çalışıyordum. Kare şeklinde büyük bir kilitti, serçeparmağımın girebileceği bir delik vardı. Parmağım ilk boğuma kadar giriyor, daha ileri gitmiyordu. Biraz kıpırdattım, deliğin içindeki tırtıklı çıkıntılara değdirdim.

“Açılmaz,” dedi Çapraz Adam. “Güçlerimiz burada hiçbir işe yaramıyor.”

Elim olduğu yerde kaldı. “Güç mü?”

Ağzından tam bir hece daha çıkarken yukarıdaki kapı açıldı ve içeri bir ışık huzmesi düştü. O kadar parlak olmasa da, birkaç saat karanlıkta kalınca insana güneş doğmuş gibi geliyordu. Ayak sesleri basamaklardan aşağı inerken ellerimi gözlerime siper ederek bekledim.

“İyi şanslar, kızım,” kuş sesiydi konuşan.

Gerilmiştim, ayağa kalkıp parmaklıklara tutundum, yanımdaki adama bakarak biraz rahatlamak, destek almak istiyordum. Bekleyen gözlerimi ona çevirmiştim.

“Seni Athena'ya götüreceğim,” dedi adam hızla. “O buraya asla gelmez. Daha neler olduğunu anlayamadan işin bitmiş olacak.”

Ayak sesleri yaklaşırken duvarlarda asılı fenerler yine teker teker yanıyordu. Dev bir karaltı hücremin önünde durdu. Beni buraya koyan adamdı. Bir τέραç avcısı. Canavar avcısı. Sırt çantam omzunda asılıydı. Kilide anahtarı soktu, kapıyı açtı ve içeri uzandı.

İçgüdülerimle hareket ettiğim onca senenin cesareti ve oradan bir an önce kaçıp kurtulma isteğiyle düşünmeden hareket ederek, bileğinden tutup bütün gücümle ters çevirdim. Onu gafil avlayacağımı biliyordum. Olsa olsa dışarı kaçmaya çalışacağımı düşünmüş, onu içeri tıkmaya çalışacağımı aklına getirmemiş olurdu.

Savunmasız yakalanmıştı, şaşkınlıkla homurdanarak içeri doğru tökezledi, balçıkla kaplı zeminde kayıp karanlığın içine düşerken sırt çantamı omzundan çekip almayı başardım.

Kuş sesi ciyakladı. Bir sürtünme sesi geldi. Avcı yüksek sesle küfretti.

Hızla çantamın ağzını açıp hançeri çektim, sonra havada ters çevirerek kabzasını avucuma oturttum. Beklemeye koyuldum. Kalbim gümbürdüyor, adrenalinin etkisiyle elim kolum titriyordu.

Gözlerim karanlığa onunkinden daha alışık olduğundan avantaj bendeydi. Parmaklarımı esnettim. Hareket etti. Karanlığın içinden bana doğru fırlarken adamı sadece bir saniyelikliğine görebildim. Dizlerimin üzerine çöktüm, paçaları ve ayakları altıma sıkışırken elleri az önce bulunduğum yere uzandı. Ayakları dizlerime çarpınca başım pis zemine değinceye kadar geriye eğildim, üzerimden uçtu. Bu sırada hançeri batırdım, sonra başı parmaklıklara çarparak düştü. Bir inleme geldi.

Yüzüme ılık damlalar düşüyordu. Demir kokusu yoğun ve mide bulandırıcıydı.

Kanı hançerin kabzasından aşağı akarak yol yol elime bulaştı. Burnumdan soluyarak kıpırdamadan duruyordum. Olduğum yerde kaldım. Diğer hücrelere sessizlik çöktü. Bütün ağırlığı hançerin üzerine düşünce sırtım ve karın kaslarım kasıldı. Kollarım acıdan yansa da kıpırdamadım. Birden vücudu seğirdi. Üç saniye sonra dumana dönüşerek hiçliğe karıştı. Ağırlık üstümden kalkınca yere yığıldım.

Olanlara inanamayarak yan döndüm. Hemen kanlı ellerimi kot pantolonuma silerek kuruladım ve titremeyi geçirmek için sertçe salladım. Faydası yoktu. Hançeri tekrar çantaya soktum, anahtarı çevirerek kilitten çıkardım ve hücreden çıktım.

Özgürlüğe giden yol, hücremden basamaklara doğru günışığıyla aydınlanmıştı, ama ışığa arkamı dönerek yüzümü koridorun karanlığına verdim. Bütün sinir uçlarım bir yanma hissiyle beni kaçmam için uyarsa da kalbim gümbürdeyerek olduğum yerde durup hepsinin duyabileceği bir sesle, “Ben gidiyorum,” dedim.

Hücrelerdeki ışıklar yeniden belirdi, koridoru ancak görebiliyordum. Benim hücremin karşısındakine baktım, boştu. Yanında benimle konuşan adamın hücresi vardı. Parmaklıkların önünde durmuş bekliyordu. Gri gözleri birazdan yapacağım işi sezerek parıldıyordu.

Yüzünü gördüğüm an nutkum tutuldu. “Aman tanrım.”

Kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedim, ellerim titreyerek kilidi açmaya koyuldum. “Bana birini hatırlattın da.”

Kapı açıldı. Dışarı çıkan adam tıpkı Sebastian gibi uzun boyluydu, gri gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü kaba bir kara sakalla kaplanmıştı, uzun saçları birbirine dolaşmış haldeydi, ama aklımda şüpheye yer kalmamıştı. Sanki Sebastian’ın otuz sene sonraki haline bakıyordum. Peşinden koridorda ilerledim.

Bütün hücrelere tek tek gidip kilitleri açtım, içeridekilere pek yakından bakmıyordum. Hepsi aynı görünüyordu. Birbirine girmiş pis saçlar ve yırtık pırtık kıyafetler. Fakat hepsinin de gözlerinde bir parıltı vardı. Korkudan. Dehşetten. Özgürlüğü bir parça tatmış olsalar da henüz umutlanmaya çekindiklerinden.

Bir sonraki hücreye geldiğimde ödüm patlayarak geriye sıçradım.

“Çabuk ol!” diye tısladı kuş sesi.

Yutkunarak kilide uzandım, ellerim öncesinden daha çok titriyordu. Pençeleri parmaklıklara sarılmış, keskin, kıvrık gagası burnumun ucunda kilidi açmamı bekliyordu. Kilidin dili pat diye attı. Bir anlığına sarı halkanın içindeki yuvarlak kara gözlere baktım, insani bir ifade vardı. Hüzünlüydü. Gözlerini kırptı. “Dönüştürülmüş,” dedi usulca, neredeyse mahcup bir tavırla.

Kapıyı çekerek açtım, iki metrelik Harpia’yı karşımda görünce neye uğradığımı şaşırarak geriledim. Gördüğüm şeyi tarif edecek başka kelime bulamıyordum. Yarı insan yarı kuş, korkunç bir şeydi.

İki hücre daha kalmıştı.

Başka birini daha açtım, içerisi kapkaranlıktı. Belden aşağısı siyah örümcek olan bir kadın hızla yanımdan seğirterek geçti. Yüzüm bembeyaz kesildi. Yaratık, “Teşekkürler,” dedi, başını sallayışı söylenebilecek her şeyi tek bir harekete indirgemişti sanki.

Vay canına.

Son hücre. Yürümeye devam ettim. Histeriyi engelleyen tek şey buydu. *Devam et. Histeriyi sonra düşünürsün.* Ellerim öyle fena titriyordu ki neredeyse anahtarları düşürecektim. Sebastian’a benzeyen adam koca elini elimin üstüne koydu. “Hayır. O kalıyor.”

Anlayamadım. “Ne?” İçeride her kim varsa parmaklıklara bile yaklaşmamıştı. Karaltıdan çıkardığım kadarıyla sırtını duvara dayamış, bir bacağını kendine çekmişti.

“O bir tēpaç avcısı. Az önce öldürdüğün gibi. Bazılarımızı içeri o tıktı. Hiçbir yere gitmiyor.”

Buz gibi bir his yavaş yavaş karın boşluğumu kapladı. Karaltıdan gözlerimi alıp sakallı adama baktım, açıklaması zor bir dehşet ve hüzne benzer bir şeyler iç içe geçmişti. O bir tēpaç avcısıydı. Athena’nın adamlarından biri. Onun hoşuna gitmeyecek ne yapmıştı bilmiyordum, ama onu orada bırakmak bana doğru gelmiyordu. Doğru değil, değil, değil. Başımı salladım.

“Çabuk olun!” Harpia aceleyle merdivenlerin bulunduğu taraftan bağırdı.

Yaşlı Sebastian anahtarları elimden kaptığı gibi yürümeye başladı. Ayaklarım sanki kök salmış gibiydi, kıpırdamıyordum. Hücredeki karaltıya baktım, içim onu burada bırakmaya elvermiyordu.

“Ben..”

“Git,” dedi kaba sesiyle. Harpia’ya çenesini kapatmasını söyleyen sestti. “Benim yerim burası.”

“Hadi evlat! Gidelim!” yine Yaşlı Sebastian’ın sesiydi. Yüzümü kaplayan pislik ve balçığın arasından süzölen yaşları yutarak konuştum: “Kimsenin yeri burası olamaz.”

“Katiller buraya aittir. Şimdi git. Eski köle kulübelerinin arkasındaki yolu takip edin. New 2’ye giden yola çıkacaksınız. Saklanmak için yeterli zamanınız olabilir. Ama O’nu durduramazsınız. Novem’le arasındaki anlaşmayı avcılarından birini şehre göndermekle zaten bozdu. Daha fazla avcı gönderecek. Elindeki hançeri sakın bırakma. Özgürlüğünü onun sayesinde kazandın. Avcıları öldürebilecek tek şey bu hançerler. Gözün gibi sakın ve kimseye gösterme.”

Anahtarları geri vermesi için içimden gelen çığlık atma isteğini bastırarak parmaklıklara geçirdim.

“Çabuk olun. Çok az vaktiniz kaldı.”

“Teşekkür ederim.” Çok cılız bir karşılıktı, biliyorum, ama yine de sesimi zorlayarak söyledim.

Çok yanlış, hayat boyu pişman olacağımı bildiğim bir şey yapmışım gibi hissediyordum. Koşar adımlarla Yaşlı Sebastian’ın yanından geçtim, basamakları ikişer ikişer tırmandım.

Biz ön kapıya doğru koştururken evin içinde kimse yoktu.

Başa geçerek büyük bahçeye doğru yöneldim, meşe ağaçlarından sarkan dalların altından geçip son dördündeki ay ışığının aydınlattığı yoldan evin arka tarafındaki kulübelere ilerlemeye başladık.

Köşeyi dönünce karşımıza çıkan yapılar tadilattan geçmişti. Durdum, ciğerlerim patlayacak gibiydi, göğsüm hızla inip kalkıyordu. Gözlerim takip edeceğimiz yolu aradı ve karmakarışık çalılıarın, palmiye ve selvi ağaçlarının arasından bataklığa doğru ilerleyen bir patika seçti.

Kısık sesli, acı bir çığlık dikkatimi yanımdakilere çekti.

Örümcek kadın dizlerinin üzerindeydi, şimdi tamamen kadına dönüşmüştü ve çırılçıplaktı. Yüzü ay ışığına bakıyor, kolları iki yanından sarkıyordu. Ötekiler ayağa kalkmasına yardım ederken, büyük bir mutluluk ve rahatlamaadan kaynaklanan gözyaşları yanaklarından süzölüyordu.

“İki yüz yıldır değişemiyordum. Teşekkür ederim.”

Kadının karanlık gözleriyle karşı karşıya geldim. Upuzun siyah saçları ve keskin, baştan çıkarıcı hatlarıyla Gecenin Kraliçesi denebilecek türden bir güzelliği vardı. “Önemli değil,” dedim normal konuşmaya gayret ederek, ama sesim kesik kesik ve yüksek tonda çıktı.

Beyaz saçlarımı ve buz mavisi gözlerimi inceleyerek “τέραç mısın?” diye sordu.

Hayır demek için ağzımı açmışken duraksadım. Cevabı bilmiyordum, bu hiçbir yerin ortasındaki kahrolası yerde ne yaptığımı da. Nihayet “Ne olduğumu bilmiyorum,” diye cevapladım.

Yaşlı Sebastian elini hafifçe omzuma koydu. “Eğer Dönüştürölmüş olsan bilirdin. Dönüştürölmüşlerden bazıları, mesela Arakne, yeniden insana dönüşme gücüne sahip.”

“Sizden burada ayrılıyorum.” Arakne bana doğru döndü. “Bana ihtiyacın olursa, sadece ismimi söyle. Ben duyarım.”

Ötekilere baş sallayıp bataklığın karanlığında gözden kayboldu.

“Ben de burada ayrılıyorum,” konuşan Harpia’ydı.

Büyük kafasını yaklaştırdı, kocaman gözleri vardı, gagası neredeyse burnuma değiyordu. Pençesiyle uzanarak elmacikkemiğimin üzerindeki hilal dövmesine değdi, sonra saçlarıma dokundu. Gülerek, “Bir Güzel sayesinde özgürlüğe kavuştum. Mantıklı. Ben de bir zamanlar senin gibiydim. O’nun seni ele geçirmesine izin verme, kızım. Ben bataklığa sığınyorum.” Daha da yaklaştı, gagası yanağıma sürtününce içim ürperdi. Sadece benim duyabileceğim bir sesle, “İsmimi yüksek sesle söylersen, ne kadar uzakta olursam olayım duyarım,” diye fısıldadı. Bir an duraksadıktan sonra da bir isim söyledi.

İsimdeki tılsım tüylerimi diken diken yapmaya yetmişti.

Harpia devasa, derimsi kanatlarını çırparak havalandı. Oluşan basınçla ayaklarımın etrafındaki yapraklar ve saçlarım uçtu.

Gitmişti.

“Hadi devam ediyoruz,” dedi Yaşlı Sebastian, hızlı adımlarla patikaya doğru ilerlemeye başladı.

Birbirimizden ayrılmadan bataklığın içinde hızla yol alıyorduk. Kimse konuşmuyordu, ama kesik kesik nefes alış verişlerimizi ve etrafımızı çevreleyen çalılardan gelen sesleri kulaklarımda olağandışı bir netlikte duyuyordum.

Bir toprak yola çıktığımızda, saatlerdir yürüyormuşuz gibi hissettim. Nihayet yüzüme sürtünen yapraklardan, adım atarken takıldığım köklerden ve dizlerime kadar balçığa bata çıka ilerlemekten kurtulmuşum. Yolun iki tarafındaki tekerlek izlerine düşmemeye gayret ederek ortadan yürüyorduk.

Hiçbiri benim gibi yorulmamıştı, sanki giderek hızlanıyor, ilerledikçe açılıyor gibiydiler. Yaşlı Sebastian’ın güçten söz ettiğini hatırladım. *Güçlerimiz burada işe yaramıyor*, demişti. Güçleri -her neyse- geri geliyor gibi görünüyordu ve ben pes edip toz toprak içine yığılarak kendimden geçecekken onlardaki fazladan enerji patlaması bu yüzden mi acaba, diye düşünmekten kendimi alamadım.

Yine de kendimi bırakmadım, bütün vücudum hissizleşip ateş basıncaya, kuruyan burun deliklerim acıyınca kadar bir ayağımı diğerinin önüne atmaktan başka bir şey düşünmeden ilerledim.

Henüz şafak sökmemişken şehrin ilk ışıkları belirdi. Leake Bulvarı’ndan Charles Caddesi ve Audubon Hayvanat Bahçesi’ne doğru gittik.

Eski mahkûmlardan birkaçı durdu. *Şükürler olsun!* Kararı sorgulamadım, sadece dizlerim ve ellerimin üzerine çökerek nefesimi düzene sokmaya çalıştım. Ciğerlerimdeki gerginlik ve genzimdeki kuruluk, daha önce hiç hissetmediğim kadar çoktu. Sonra ellerimi belime koyup volta atarak deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım.

Mahkûmlardan biri derin bir nefes aldı ve ıslak köpek gibi silkinerek üzerindeki pisliği kısmen attı. Elimi tutup öperek “Benim adım Avcı Deschanel. Sana hayatımı borçluyum. İhtiyacın olunca beni çağır, bu iyiliğinin karşılığını vermek isterim.”

Avcı geri çekildi. İki kadın ve bir adam öne çıkarak teşekkür ettiler. Başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyordum. Bana bir şey borçlu olduklarını düşünmüyordum. O hücreden şans eseri kurtulmuşum. Eğer hançer sırt çantamın içinde olmasaydı hâlâ yerin dibinde olacaktık.

Avcı ve Yaşlı Sebastian dışındakiler yollarını ayırarak günün ilk ışıklarında uzaklaşıp gözden kayboldular.

Sebastian’a benzeyen adama döndüm, gözü giderek küçülen bir gölgeye takılmıştı. Karanlık, bomboş sokakta sadece ikimiz kalmıştık.

Başını arkaya yatırarak gözlerini kapadı. İçine derin, temiz bir nefes çekerken göğsü kalktı. Bir esinti giysileri ve saçlarını havalandırarak etrafını kaplayıp minik bir hortuma dönüştü. Üzerindeki bütün pislik ve yırtık pırtık giysiler bir anda yok olmuş, yerini kot pantolon, temiz beyaz bir gömlek ve ince siyah bir ceket almıştı. Siyah saçları arkada düzgünce toplanmış, çenesinde belli belirsiz bir tutam sakal kalacak şekilde tıraş edilmişti. Gömleğinin sol yakasının altından boynunun yanına ve çenesine doğru siyah bir dövme belirerek kulağından şakağına doğru tırmandı.

Damarlarımdaki kan basıncını hissedebiliyordum. Yutkundum ve bir adım geri kaçmamak için kendimi zorladım, başımı bana doğru döndürürken olduğum yere çakılmış gibi duruyordum. Şaşkınlıktan sesim çıkmıyordu. İçimden bir ürperti geçti. Başımı eğerek, gördüklerimi bu son iki gün

içinde şahit olduğum doğüstü olaylar arasında bir yere yerleştirmeye çalıştım. Athena'nın hapishanesinde öğrendiklerimden ve dışarı çıkınca gördüklerimden sonra artık bunun beni şaşırtmaması gerekirdi.

“Sanırım oğlumla tanışmışsınız.”

On Bir

“Sebastian senin oğlun demek.” Sorudan çok düşüncelerimin yankılanması gibi bir şeydi. Zaten durum apaçık ortadaydı. Neredeyse aynıydılar. Aynı siyah saç, gri gözler, aynı yüz hatları. Tek fark, Sebastian’ın dudaklarının biraz daha dolgun ve koyu renkli olmasıydı. Belki de hakikati gerçeklikle örtüştürebilmek için yüksek sesle söyleme ihtiyacı duymuştum sadece.

“Michel Lamarliere.” Elini uzattı, gözlerinden samimiyet, kararlılık ve görmüş geçirmiş bir kişi olduğu okunuyordu. Gözleri yüzünden aklım karışmış ve içimdeki kaygılardan tamamıyla arınmamış olmanın verdiği şaşkınlıkla uzattığı eli hızla sıktım. Koca elinin içinde benimki minicik ve anlamsız kalmıştı. Daha zayıftı, daha gençti, doğru, ama bu duygu hiç de hoşuma gitmemişti.

“Bana Garden Mahallesi’nin ne tarafta olduğunu tarif edebilirsen...” Sesim bir tuhaf çıkıyordu.

Michel elimi serbest bıraktı, omzumun üzerinden bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışırken gözlerini kıstı. “Bu taraftan.”

Yavaşça nefes vererek adımlarımı adımlarına uydurdum, iki tarafında küçük evlerin dizili olduğu sokakta ilerlemeye başladık.

“Oğlum nasıl?”

Sebastian’ı pek tanı mıyordum. *Dudaklarına yapışmasını bildin ama.* Bu aptalca düşünceyle gözlerimi devirdim. Boğazımı temizledim, sırt çantamın kayışlarını kavrayıp omuzlarımı ve koltuk altlarımı rahatlattım, gözlerimi bozuk asfaltta diktim. “İyi görünüyor. O kadar tanı mıyorum aslında. Bana yardım ediyor. Büyükannesiyse de bize, yani bana yardım edecek.”

“Josephine?”

“Evet. O senin annen miydi?” Sorduğum an, Sebastian’ın Josephine’in annesinin annesi olduğunu söylediğini hatırladım.

“Aman tanrım, o belanın başımda olduğunu düşünemiyorum bile. Hayır, Josephine karımın annesiydi. Sana ne için yardım ediyorlar?”

Ona hemen güvenmeye karar vermiştim, “Bir lanet,” dedim. “Üzerimdeki bir lanet.”

Düşünceli bir halde başını eğdi, ellerini arkasında birleştirdi. Bomboş sokakta yürümeye devam ediyorduk. Eski evler, ağaçlar, arabalar, her şey gölgelerle kaplıydı. Solgun turuncu ışıklar, pis cam haznelerinin içinde sadece kendini aydınlatıyordu.

Maraton koşusunun ardından vücudum soğuduğundan, cildim ıslak ve soğuktu. Sırtımda hafiften bir ürperti hissettim, ama soğuktan değildi. “Sen neden...” Nasıl soracağımı bilemeden duraksadım.

“Athena’ya karşı işlediğim tek suç, kalıtım yoluyla bazı özelliklerin bana geçmiş olması ve O’nun deliliklerine karşı gelmem. Adın ne senin, evlat?”

“Ari.” Sebastian’ın söylediklerini hatırladım. Dokuz ailenin ayrılışını. Lamarliere ailesi cadıydı. Güç anneden geçiyordu. “Sadece kadınların...”

“...büyü yapabildiğini mi sanıyordun?”

Omuz silktim. Az önce yaptığı için başka hangi sözcüğü kullanabilirdim ki?

“Bazen erkeklerin de bu yeteneği aktarma özelliği oluyor,” diye açıkladı.

“O halde Sebastian da...”

“Yarı büyücü, yarı vampir. Çok özel bir karışım.” Evet ve Sebastian bu gerçeği paylaşmayı atlamıştı. “Oğlumu neredeyse on yıldır görmedim,” dedi Michel üzgün bir halde. “Sanırım onu terk ettiğimi, bırakıp gittiğimi düşünüyor. Yokluğumda Josephine onu etkisi altına almayı başarmıştır eminim. Bu etkinin onu değiştirmiş olmasından korkuyorum.”

“Bunun için endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Sebastian kendi kurallarına göre hareket eden biri.”

Michel gururla gülümsedi, gözleri yaşarmıştı. “Çok iyi.”

Başımı sallayarak Sebastian konusunu kapattım. On yıl, ayrı kalmak için çok uzun bir süreydi. Şu an Michel’in kafasının içinden geçenleri tahmin etmek bile çok zordu. “Merak ediyorum da neden Harpia, Arakne gibi insan biçimine geri dönmedi? Yani o gerçekten bir Harpia’ydı, değil mi?”

Michel küçük bir kahkaha attı. “Evet. Ve sen, Ari, o delikte geçirdiğim onca yıl boyunca doğru ismi söyleyen tek kişi sen oldun. Bu ayrıcalığın değerini bil. Harpia insan biçimine geri dönemez, çünkü Athena onu değişme becerisi vermeden dönüştürdü. Öte yandan Arakne değişebilecek şekilde dönüştürüldü ki, Athena’nın düşmanlarını güzelliğiyle etkisi altına aldıktan sonra değişip yenilgiye uğratabilsin.”

Michel durup yüzüme baktı. “Hepimizi serbest bıraktın ve Perseus’un Oğulları’ndan birini öldürdün. Şimdi eskisinin on katı bir güçle peşinden gelecek.”

“O ikinciydi aslında,” diye yüzümü buruşturdum. “İki avcı öldürdüm.”

Şaşkınlık içinde gözlerini kırpı. “O halde kimsenin bugüne dek yapmadığı bir şeyi yapmışsın.” Yeniden yürümeye devam ederek, “Şehirden asla ayrılmamalısın, Lamarliere ailesinin koruması altında kalmalısın. Biz dokuz aileden biriyiz ve Novem’in gücü sayesinde seni güvende tutabiliriz.”

“Teşekkür ederim, ama tek istediğim başımdaki lanetten kurtulmak. Josephine nasıl olacağını biliyor. Sonrasında da, yanlış anlama ama bu kâbustan kaçıp kurtulacağım.”

Çenesini kaşıdı. “Josephine’e karşı dikkatli olmalısın.”

“Biliyorum. Bu konuda daha önce de uyarıldım. Ama bir zamanlar annemi tanıyormuş, istediğim şey için bana o yardım edebilir.”

Yerinde durarak dikkatle bana bakmaya başladı, zihni çalışıyor, benimle ilgili bilgiler topluyor, işliyordu. Öyle karşısında durmak sinirlerime dokunuyordu, çünkü vardığı sonuç her neyse pek iyi olmadığını gözlerinden okuyabiliyordum. Belli belirsiz küfretti. “Eleni’nin kızısın.”

İçimi buz gibi bir his kapladı.

“Aranıyor olmana şaşırılmamalı.”

Kim tarafından aranıyor olmama şaşırılmamalı, diye sormadım. Josephine mi, Athena mı? İçimden bilmek gelmemişti. Tek istediğim düzelmektir. Belki de lanetten kurtulunca ikisi de artık benimle ilgilenmeyecekti.

Uzanarak elini omzuma koydu. “Korkma,” dedi. “Bu senin iyiliğin için.”

Gerildim. Tam o sırada yer yarıldı, gözlerim karardı.

Zihnim birbiriyle ilgisiz, gelişigüzel görüntülerle doluydu. Hapishane. Yüzünde maskeyle Violet. Pascal’ın süt beyazı burnu, ağzı açık, dişleri görünüyor, burnuma yapışmış beni izliyor. Aynanın önünde annem, yüzünden gözyaşları akıyor, kafatasının içindeki hayali yılanları titrek elleriyle çıkarmaya çalışıyor. Harpia ve dev kanatları, çırpıyor, cama çarpıyor ve cıvıldayarak diğer kuşlara eşlik ediyor. Güneş ışığı. Temiz kokan çarşaflar.

Temiz çarşaflar mı?

Bir anda gözlerim açılıverdi. Kuşlar pencerenin kenarına tırmanan çalılıkların içinde oynuyor,

kanat çırpıyor ve cıvıldıyordu. Gözlerimi ovuşturdum, uyanırken akıp kuruyan gözyaşlarımı sildim. Yüzüm çok yaşlı ve ağır gibi geliyordu, vücudum kaskatı kesilmiş ve yorgundu, ama hareket edip esnediğimde, yumuşak yatağın içinde kıvrılıp yan döndüğümde yeniden eskisi gibi hissetmeye başladım. Tavandaki pervane yavaş yavaş dönüyor, hafif bir esinti vücudumu okşuyordu.

Dumaine Caddesi'ndeki Jean Solomon'un evi gibi, iç bahçeye bakan zemin katta bir yatak odasında olduğumu anlamam çok vakit almadı. Birileri bana beyaz bir tişört ve çizgili beyaz bir pijama altı giydirmişti. Ayaklarım çıplaktı. Yataktan kalkıp yer döşemesinin üzerinde yürüyerek çift kanatlı kapıya yöneldim. Kapı Fransız Mahallesi'nde kış mevsiminin o müthiş günbatımı manzarasına açıldı. Hava serindi, ama güneş tuğlaları ısıttığından bir sıcaklık yayılıyordu.

Şafaktan günbatımına bütün gün uyumuştum. Bütün geceyi "tanrıça hapisanesi"nden kaçıp bataklığı aşarak medeniyete dönmekle geçiren bir kızın bu hale gelmesi normaldir herhalde.

Kapılar kilitli değildi. Hapishane değildi demek. Michel beni yumuşak bir yatağa yatırmıştı demek. Annemi tanıdığımı öğrendiğim Michel. Muhtemelen üzerimdeki lanetin ne olduğunu da biliyordu.

Yüksek tuğla duvarların ardındaki caddeden gelen nal sesleri ve gıcırdayan at arabaları dikkatimi çekti. Avluya açılan tünelden boğuk sesler geliyordu. Elimle kapı çerçevesini sıktım. Annemin hâlâ burada olmasını, birlikte biraz daha zaman geçirebilmeyi nasıl da isterdim. Şimdi beni görebilirdi, büyüüp nasıl bir insan olduğumu bilebilirdi.

Annemin neden burada yaşamayı seçtiğini anlamaya başlıyordum. Burası güzelliklerle doluydu, sadece gözle değil, diğer duyularla da hissedilen, duyulan, tadına varılan bir yerdi. İçime temiz bir nefes daha çektim, yatak odasına dönmeden önce göğsümdeki sıkışma hissini bastırmak istiyordum.

Düzgünce katlanmış birkaç giysi, şifonyerin üzerine bırakılmıştı. Benim giysilerim değildi. Yıkayıp temizlenemeyecek duruma geldiklerini tahmin edebiliyordum. Kot pantolon. Streç siyah tişört. Siyah botlarım temizlenmişti, yeni çorap ve iç çamaşırlar da vardı. Sırt çantam şifonyerin yanında, yerde duruyordu. Hemen kontrol ettim, açılmadığını görmek içimi rahatlattı. Silahım tabii ki gitmişti. τέρραç avcısının eline geçmişti. Ama hançer hâlâ yerindeydi ve silahtan daha ölümcül olduğu için önemli olan da buydu.

Odanın içindeki banyoda iki defa duş aldım, kirli saçlarımı iki defa yıkadım ve buraya nasıl geldiğime, şimdi ne yapacağıma ve Michel'i bildiği her şeyi bana anlatmaya nasıl ikna edeceğime kafa yordum. Saçlarımdaki suyu sıktım. Athena'nın neden benim peşimde olduğunu ve ailemi lanetleyen kişinin o olup olmadığını merak ediyordum. Niye bir tanrıça bizi yirmi bir yaşında ölmemiz için lanetlemiş olabilirdi ki? Hiçbir şekilde değiştiremediğimiz bu saç ve deniz mavisi gözleri seçmesinin nedeni neydi? Eğer Michel'in söylediği gibi Athena'nın nefret ettiği türden bir ilgi *çekiyorsa*, neden?

Kurulandım, aynanın önüne yerleştirilen kremleri kullandım ve yeni giysileri giydim. Lavabonun altında bir saç kurutma makinesi vardı.

Sıkılıp makineyi kenara koyduğumda saçlarım hâlâ nemliydi. Gür saçlarımı toplayarak daha kolay başa çıkılabilir ve daha az dikkat çekecek bir hale soktum. İşim bittiğinde yeniden enerji dolmuştum, sırt çantamı omzuma atarak yiyecek bir şeyler bulmak üzere odadan çıktım. En son ne zaman bir şeyler yediğimi hatırlamıyordum bile.

Ah, tabii ki hatırlıyordum. Sebastian'la benye yemiştik.

Ev çok büyüktü, içerisi eski eser ve antikalarla doluydu. Belli ki bir büyücüye aitti. İkinci katta bir salon salamanjeden geçtim. Uzun ahşap kapıların ardından sesler geliyordu. Bir hizmetçi elinde tepsiyle kapıdan çıkarken, büyük bir vazonun arkasına saklandım. Konuşmalarda adımın da geçtiğini fark ettim. Hizmetçi gittikten sonra vazonun arkasından dev kütüphaneye göz attım. Etrafta kimse olup

olmadığını kontrol ettikten sonra rahatlayarak ayağının ucuyla uzanıp kapıyı araladım.

“Onu burada tutmak çok tehlikeli, Michel. Bunu biliyorsun. Athena tüm gücüyle bize saldıracak.”

“Rowen haklı. Eleni’yi korumanın bize ve tüm şehre ne kadar pahalıya patladığını gördün. Kasırgalar neredeyse her şeyi yerle bir etti.”

“Ama bir araya geldiğimiz zaman kendimizi koruyacak güce sahiptik. Birlikte güçlüyüz,” dedi Michel. “Ve bir araya gelirsek bu çocuğu koruyacak gücü yine elde ederiz.”

“Lanet hâlâ üstüneyken başaramayız. Athena olmasaydı da bu çocuk bize ve şehirdeki herkese tehlike teşkil ederdi. Olgunluğa eriştiği zaman yapabileceklerini durdurmaya hiçbir güç yetmez.”

“Henüz lanet gerçekleşmedi. Şu an hiçbirimize zarar veremez. Eğer lanetten kurtulmasına yardım edersek,” diye bir öneri getirdi Michel, “ne Athena’nın işine yarar ne de bize zarar verir.”

“Lanetten kurtulmasına yardım etmek mi?” Josephine’in sesiydi bu. “Bu kızın bizim için ne kadar kıymetli olduğunun farkında mısın? Sahip olacağımız gücü bir düşün. Tanrıların gücünden bile kuvvetli. Tanrılardan sonsuza dek kurtulabiliriz.”

Bir gümbürtü koptu, biri elini ahşap yüzeye vurmuştu. Michel’in sesi öfkeliydi. “Söylediklerini kulakların duysun, Josephine. En başından başımızı belaya sokan buydu zaten. Eğer Eleni’den faydalanmaya çalışmasaydın şu an bu durumda olmayabilirdik. Şimdi de çocuğunu mu kullanacaksın? Güce bu kadar mı ihtiyacın var?”

“Korunma amacıyla,” diye tersledi Josephine. “Athena bizi yeryüzünden silmek istediği Engizisyon’dan bu yana düşmanımız. Çok güçlü olmamızdan, kendi yarattıklarının gelip onu yenmesinden başka korkusu yok. Çocuğu gözümüzün önünde tutacağız ve lanetin gerçekleşmesine izin vereceğiz. Böylece ne Athena ne de başka bir tanrı karşımıza çıkmaya cesaret edebilecek.”

“Ne öneriyorsun peki? Hapse mi atalım onu? Hayır. Buna asla izin veremem.”

Josephine güldü. “Hiçbir şey için senden izin almamıza gerek yok, Michel. Konsey toplandı. Çoğunluğun istediği olur.”

“Ben de bir çocuğun bu şekilde kullanılmasından rahatsızım, ancak şehri on üç yıl önceki gibi bir darbeden bir kez daha kurtaramayız,” dedi bir başka ses. “New 2’de çağlar boyu beklediğimiz huzura nihayet kavuşmuştuk. Onu korumak ya da bu çocuğa yardımcı olmakla Athena ile aramızda bir savaş kopmasına neden olacağız. Ben gitsin, Çember’in dışında şansını denesin, derim.”

“Hayır, gidemez,” dedi Michel. “Bir düşün, Nikolai. Athena’dan saklanması imkânsız. Neler yapabileceğinden haberi bile yok henüz. Tanrıça onu ele geçirdiği anda çocuğu bize karşı kullanabilir; kullanacak da. Burada kalmalı, ancak bir silah olarak değil, korumaya muhtaç bir çocuk olarak.”

Boğazım kurumuştu. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Duvara dayandım. Kulaklarımda kan basıncımı öyle şiddetli hissediyordum ki, artık istesem de konuşulanları duyamazdım.

Ne yapacağımı bilmiyordum, o yüzden kaçtım.

Sokağa fırladığım anda içi turistle dolu bir faytonu dörtnala çeken atların önünde buldum kendimi. O kadar yakınımdaydı ki, atlardan birinin nefesini yanağımda hissettim ve tökezleyerek kendimi sokağın öbür yanına attım.

Köşede durarak sokak lambasının direğine tutundum ve nefeslendim. Gözlerim dolmuştu, ama bastırdım. Geri dönmek istiyordum, kütüphaneye dalıp hepsinin *yanıldığını* göstermek istiyordum. Ben bir silah değildim. Bende ne Novem ne de *doué*’ler gibi bir güç vardı.

Onların yerine kahrolası kararı ben veriyordum işte. New 2’den ayrılacaktım. Novem annemi koruduğu için Athena kasırgaları yolladıysa, şimdi benim yüzümden kim bilir neler yapardı. Hem avcılarını öldürmüştüm, hem de mahkûmları özgür bırakmıştım.

Ne hissedeceğimi bilemez halde, güneş batıp lambalar yanmaya başlarken Fransız Mahallesi'nin sokaklarında yürüyerek düşüncelerimi toparlayıp ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Bir telefon bulup Bruce ve Casey'i arayabilirdim, ama onları başrolde olduğum bu doğaüstü ucubeler şovunun içine atmak son isteğimdi.

Son beş dolarımla Jackson Meydanı'nda karidesli bir "po'boy" sandviçi aldım ve bir banka oturdum. Üçlü bir müzik grubu katedralin yanında caz çalıyordu. Ateş yutma gösterisi yapan biri vardı. Pullu kostümlerden, maskelerden ve pırıl pırıl boncuklardan ışık saçılıyordu. Meydana insan sesleri, müzik ve kahkahalar hâkimdi. İnsanların arasına karışmak için çok iyi bir vakitti, çünkü tam ayın yükselmeye başlayıp şehrin canlandığı saatlerdi.

Crank'in boyanmış UPS kamyonu First Caddesi 1239 numaranın önündeki kaldırıma yanaştı, beni kalmam için Garden Mahallesi'ne getirdiği zaman durduğu nokta da tam burasıydı. Eski bir Toyota Camry evin park alanında duruyordu, markası sökülüştü, üzeri tampon etiketleriyle doluydu. Bir meşe ağacının yanında durdum, keçisakalı bitkisinin dalları bulunduğum yeri gizliyordu. Gözlerim karanlık sokakta dolaştı, demir bahçe kapısına, oradan ikinci kat pencerelerine baktım.

Novem'in kaçtığını çoktan fark etmiş olması gerektiğinin farkındaydım, ama annemin kutusu olmadan hiçbir yere gitmeyecektim.

Garden Mahallesi'ndeki sokakları kaplayan gölgelerin arasında saklanarak buraya kadar gelmeyi becermiştim. St. Charles Bulvarı'nda yanan birkaç ışığın haricinde burada sadece tek tük evlerden gelen ışıklar vardı. Gizlendiğim yerden bir yandan yanağımın içini çiğnerken evin yüksekliğini ve çevre genişliğini kestirmeye çalıştım.

Soğuk rutubet cildimin üzerinde bir katman oluşturmuştu. Hava durgunlaşmıştı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Uçarcasına adımlarla sokağın karşısındaki dövme demir bahçe kapısına doğru hamle yaptım. Sarmaşıklar tam burada demirleri sardığı için tırmanmam kolaydı.

Ayaklarım çürüyen yapraklardan oluşan yumuşak halıya bastığı anda eğilip gölgelerin altından eve koşmaya başladım. Manolya ağacının kıyısında bir an durduktan sonra verandayı hızla geçerek çift kanatlı kapıdan içeri sıvıştım ve ardından kapıyı usulca kapadım.

Işıklar yanıyordu. Ama ev sessizdi ve hiç hareket yoktu. Oturma odası boştu, "mahzen-mezar" dedikleri yemek salonu da, mutfak da. Ümidimi yitirmeden merdivenlerin başında durup dinledim. Hiç ses yoktu. Koşturarak basamakları tırmandım ve yatak odasına yöneldim. Kimseye görünmeden, hiçbir açıklama yapmak zorunda kalmadan ve veda etmek zorunda kalmadan odaya girebilmeyi umuyordum... Biliyordum, işleri halletmek için pek iyi bir yöntem değildi, ama herkes için en kolay bu olacaktı.

Yatak odasının kapısı aralık duruyordu, tek yapmam gereken ittirerek açıp içeri girmekti. Ancak içeri girdiğimde olduğum yerde kaldım.

Violet kıvrılarak benim/Crank'in uyku tulumunun üzerine yatmıştı, yüzü öbür tarafa dönüktü, Pascal da yanına uzanıp sırtındaki kıvrıma sokulmuştu.

Ağırlığımı başka tarafa verince yer döşemesi gıcırdadı. Pascal başını kaldırarak yavaşça bana doğru döndü. Küçük kız uyanıp omzunun üzerinden bakarken timsah gözlerini kırptı. Violet Pascal'ı ezmek için onu kaldırarak doğruldu, hayvanı yere koydu. Mavi bir kraliyet maskesinin ipi boynuna asılıydı, maskeyi başının üstüne kaldırmıştı. Bana ciddi gözlerle baktı, gözleri hâlâ hatırladığım kadar iri ve siyahtı. İçimde yine sıcacık bir şeyler hissetmişim, yanına gidip oturmak, onu tanımak, onu...

Hayır, gitmem gerekiyordu.

"Merhaba, Violet." Bakışlarının üzerimde olduğunu fark ederek kutuya gittim. Ellerim kutuyu

kavradı. *Hadi al şunu ve çık git. Violet sensiz de idare eder.* Ne aptalca bir düşünceydi. Violet bütün bu seneler boyunca bensiz idare etmişti, birkaç günlüğüne gelip aniden terk eden biri yüzünden üzülecek değildi.

Kutuyu göğsüme bastırdım, zor yutkunuyordum. Violet ve ben aynıydık, bunun farkındaydım. Farklıydık. Yalnızdık. Ama Violet'te benim kıskandığım, takdir ettiğim bir taraf vardı. Kim olduğunu kabullenmişti. Kendini saklamaya ya da olmadığı biri gibi göstermeye çalışmıyordu. Öte yandan ben, normal olmaktan başka hiçbir şey istemiyordum, kendim dışında ne olursam olayım hiç önemi yoktu.

“Sebastian seni arıyor. Herkes dışarıda seni arıyor,” dedi Violet kısık ve temkinli bir sesle. Pascal'ın sırtını okşarken döndüm. “Sana ne oldu Ari?”

“Hiçbir şey.” Kutuyu daha da sıkı kavradım. “Kendine iyi bak, Violet. Hiç değişme, olduğun gibi kal.”

Tam kapıdan çıkmak üzereyken sesini duydum. “Sen de değişmemelisin.”

Yürümeye devam ettim.

On İki

Antreye indiğimde, τέρας avcısının pazaryerinde peşime düştüğü gün aldığım hediyeler aklıma geldi. Hemen kutuyu holdeki masanın üzerine koyarak Crank için aldığım yapbozu ve çocuklar için aldığım ve şimdiye muhtemelen yenemez hale gelmiş benyeleri çıkardım. Violet için aldığım maskeyi tutup başparmağımı yumuşak yüzeyi üzerinde gezdirdim ve böyle bir maske takmayı her şeyden çok isteyeceğimi düşündüm, hayat boyu bir şeylerin ardına gizlenmemiş miydim zaten? Suçluluk duygusu yüzünden boğazıma bir yumruk oturdu. Az önce söylediklerimi kendim yapmaktan acizdim.

Ama Violet'in peşine düşmüş bir Yunan tanrısı ya da onu silah olarak kullanmak isteyen iktidara susamış bir vampir yoktu ki.

Birden ensemdeki tüyler dikildi, tenimde buz gibi bir ürperti hissettim.

Arkamda biri duruyordu.

Usulca, derin bir nefes çekip yumruğumu sıkarken gözkapaklarım yavaşça kapandı. Evet. Kesinlikle arkamda biri vardı. Benden daha uzun, daha iri ve bir heykel kadar sessiz biri. Hazırlanarak bütün kaslarımı gerdim.

Bir. İki. Üç.

Şimdi!

Dizlerimin üzerine çöktüm, olduğum yerde dönerken bir bacağımı ileri çıkararak beklenmeyen misafire çelme taktım. Adam havalanarak arkaya düştü.

İşin komik tarafı, düştüğünde yere çarpmamıştı.

Bacağımı tekrar altına çekerken parmak uçlarımla zemine tutunarak güç aldım, her an tekrar atılmak için hazırdım, ama havada asılı duran beden, yüzü yere bakacak şekilde ters döndü. Parmak uçları ve ayakkabıplarının burun kısmı zemine bir top gibi hafifçe çarptı, itme kuvvetiyle tekrar ayağa dikiliverdi.

Tamamen doğaüstü bir olaydı. Karşımdaki kesinlikle bir insan değildi.

Ayağa fırlayarak olduğum yerde döndüm, ama adamın eli kolumu yakalamak üzere hazır bekliyordu. Öteki elimi kaldırdım, onu da yakaladı. Sert, köşeli yüzü zafer elde etmiş olmanın kibriyle aydınlanmıştı. *Gerzek herif*. Bu numaraya hep kanarlar. Şimdi kasıklarımı, dizkapaklarını ya da kavalkemiklerini nasıl koruyacaktı?

Ama birden kafama dank etti. "Daniel?" Dizim yarı kalkmış haldeyken hem yüzünü hem de adını hatırlamıştım. Josephine'in sekreteriydi bu. "Sen burada ne arıyorsun?"

Burası değil de başka herhangi bir yerde olmayı tercih edeceği açıktı. Kızgın bir ifadeyle kaşlarını çatarak sorumu duymazdan gelip ellerimi serbest bıraktı ve şık siyah ceketinin cebinden bir zarf çıkardı. Giyinip süslendiği balo ya da Mardi Gras partisi yerine burada olmaktan rahatsız olmasına şaşmamalıydı.

Zarfi yüzümün önünde salladı. Elinden kaptım ve içindeki kartı çıkararak kalp çarpıntılarını eşliğinde bir baloya davet edildiğimi okudum. Kafa karışıklığıyla yüzüm allak bullak bir hale gelmişti, ta ki kartın altına güzel bir el yazısıyla yazılmış minik notu görene kadar:

*Arnaud ailesi bu gece saat 24:00'te
Dauphine Sokağı 716 numarada, dostların
Sebastian, Jenna, Dub ve Henri'yle bir araya gelmek üzere
hazır bulunmanı rica eder.*

“Josephine’in elindeler,” diye fısıldadım. Elimde davetiyeyi avucumun içinde sıkarken Daniel ceketini düzeltip başıyla selam verdikten sonra ön kapıdan çıkıp gitti.

Salak herif.

Ötekiler Josephine Arnaud’nun elindeydi. Novem’in beni bulmak için şehrin altını üstüne getirmesine gerek yoktu. Arkadaşlarımı alıkoyduklarında ayaklarına gidecektim. Konseyde Josephine’in beni ele geçirmek için onları alıkoyduğunu bilen başka biri olup olmadığını merak ediyordum, yoksa oybirliğiyle mi kabul edilmişti.

“Ne yazıyor?” diye sordu Violet, Pascal’la birlikte son basamakta duruyordu. Konuşamayacak kadar öfkeliydim, buruş buruş davetiyeyi ona verdim. Violet, ona tenis topu vermişim gibi bakıyordu. Kartı geri verdi. “Okuma bilmiyorum.”

Şaşkınlık geçirerek olduğum yerde kaldım. Violet okuma bilmiyor muydu? Midem acıma duygusuyla buruldu. Minicik çocuğun öğrenme şansı bile olmamıştı. Dub’ın onu bir teknede tek başına yaşarken bulduğu aklıma geldi, tabii ki bataklıkta ne okul ne de öğretmen vardı.

Violet’e davetiyede yazanları okurken sesimi kontrol etmeye çalışıyordum.

“Ne yapacağız?”

“Sanırım,” dedim, “bu gece maskeli baloya gidiyoruz.”

Violet’in yüzünde uzun ve sivri köpekdişlerini ortaya çıkaran kurnaz bir gülümseme yayıldı, bunu görünce tüylerim yine diken diken oldu. “Harika.” Merdivenlerden yukarı fırladı ve yolun yarısında durup, “Hadi. Bir kostüm ve maske seç, bende bir sürü var.”

Basamakları koşar adımlarla tırmanarak Violet’in peşinden koridorun ucunda, Sebastian’ın odasının tam karşısındaki odaya gittim. Boynunda asılı siyah ayakkabı bağının ucundan bir anahtar çıkarıp kapıyı açtı. Üzerinden boncuklar, şallar ve maskeler sarkan geniş bir sayvanlı karyolanın yanında duran, üzerine kırmızı şal örtülmüş lamba yandı. Sanki Mardi Gras Dünyası’na girmiş gibiydik. Duvar baştan başa maskelerle kaplıydı. Gece elbiseleri ve kostümler duvar diplerine yığılmıştı.

Payetlerden, boncuklardan ve kristallerden yansıyan ışık tavanı gökkuşağı renkleriyle kaplamıştı. Büyüleyici bir etkisi vardı. “Bunların hepsi senin mi?”

Violet Pascal’ı yatağın üzerine koydu. “Artık benim. Bu tür nesnelere biriktiriyorum.”

“Neden?”

Soruyu anlayamamış gibi yüzüme baktı, sanki cevabı zaten ortadaydı. Sonra muhteşem elbise ve kostümlerden oluşan yığını karıştırmaya koyuldu. “Arnaud balosu çok resmidir. Her ailenin kendi balosu olur, Mardi Gras’ın son gecesindeyse konsey balosu yapılır. İnsanların arasına rahatça karışabileceğin bir şey giymelisin... hayır, o değil... Hah, işte bu.”

Violet sanki mücevherlerden oluşan bir ringin ortasındaki minik kara bir peri gibi elbise yığınının ortasında ayağa kalktı. Askısız elbisenin üs kısmında yüzlerce inci ve yapay elmas vardı, kapkaranlık bir gökyüzündeki yıldızları akla getiriyordu. “Bu elbise dövmene yakışıyor, saçlarınla da uyumlu. Domino gibi. Siyah-beyaz.”

Elediğimiz elbiselerin üzerine basarak seçtiği kostümü bana uzattı, sonra duvarın önünde durup uygun maskeyi aramaya koyuldu. Nasıl bir şey seçtiği benim için önemli değildi. Tek istediğim Josephine’in evine girmek ve arkadaşlarımın güvende olmasını sağlamaktı. Ama bir yandan da elim yumuşak kumaşı okşuyor, kalbim merak içinde çarpıyordu. Demek her şeye rağmen içimde bir kız

vardı, çünkü elbise çok hoşuma gitmişti.

“İşte bu,” dedi Violet eliyle işaret ederek.

Violet’in minik parmağının gösterdiği yöne baktığımda uçları yukarı kıvrık, beyaz satenden göz alıcı bir maske olduğunu gördüm. Üstü minik siyah tüyler ve elmaslarla süslenmişti. Ancak gözlerimi, kaşlarımı ve burun kemiğimi kapatacak büyüklükteydi.

Boyum elimi uzatıp almaya yetiyordu, Violet kendine kostüm seçerken maskeyi indirdim. Benimle gelemeyeceğini söylemeyi düşünüyordum, ama ben kimdim ki ona bunu söyleyecektim? Violet üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Kendi başına buyruk biriydi; tek başına bataklıkta ne kadar uzun bir süre yaşadığını bir tek tanrı biliyordu. İstediklerini yapabiliirdi, muhtemelen böyle bir şey söylemekle onu sınırlendirmiş olacaktım.

“Violet?” dedim tişört ve kot pantolonumu çıkarıp elbiseyi giyerken.

“Hmm?”

“New 2’de okul var mı?”

Minik omuzlarını silkti, yığının içini araştırırken sırtı bana dönüktü. “Novem’in bir okulu var, ama sadece kendi çocukları ve parası olan çocuklar için. Bize göre değil. GM’ye haftada bir gelip isteyen çocuklara ders veren bir kadın var sadece.”

Violet yığının arasından dizlerinin altına gelen mor bir elbiseyle belirdi. Ayağına büyük gelen siyah ayakkabılar ve siyah-beyaz çizgili çoraplar ortaya çıkmıştı. Başının üstünde duran maskeyi çıkarıp üstü maskelerle dolu şifonyerde duranlardan birini seçti. Elbiseyle uyacak şekilde mor-beyazdı ve siyah saçlarıyla birlikte çok “punk” bir görünümü olmuştu. Punk peri, dedim kendi kendime.

Balo elbisesinin sırtındaki fermuarla boğuştuğumu gören Violet yardımcı olmak için beni döndürdü. Elbisenin üst kısmı bedenimi sımsıkı sarmış, göğüslerimi yukarı kaldırarak normalde hiç yokken göğüs çatalı oluşmasına neden olmuştu. Elbisenin etekleri siyah botlarımı kapayacak kadar uzundu, o yüzden ayakkabılarımı değiştirmedim, sonra da maskeyi yüzüme yerleştirdim.

Gizlenmiş olma duygusu daha o anda hoşuma gitmişti. Kimsenin kim olduğumu ya da her ne kadar saçlarım beni ele verse de bende ne tuhaflık olduğunu bilmemesi çok hoştu. Saçlarımı enseme sıkı bir topuz yaptım. Violet siyah taşlar ve kübik zirkondan yapılmış bir çift klipsli sallanan küpe verdi. Boynuma hiçbir şey takmadım, çünkü küpeler ve maske yeterli gelmişti.

Deri bir kemer taktıktan sonra, τέρραç hançerini belime taktım. Hançer bu şekilde bacağıma dokunacaktı, ama etek silahı gizleyecek kadar bol ve dalgalıydı, bana da hareket edebileceğim rahatlığı veriyordu.

“Mükemmel.”

Aceleyle merdivenlerden aşağı inerken, kendimi sanki rüyadaymış gibi hissettim. Eski bir malikânenin merdivenlerinden aşağı süzülüşüm, balonun en güzel kızı olacağım ve gecenin benim olacağı bir rüya.

Bomboş sokağa bir ses ve renk dalgası gibi çıktığımızda, dışarıdaki soğuk hava sarhoşluk hissime biraz daha artırdı sadece. Eteklerimizin hışırtısı. Violet’in mutluluk içinde kıkırdaması. Sesler etrafımızda yankılanıyordu.

Ayaklarıma dolanan kumaşın verdiği zevk ya da tüyler ürpertici, karanlık ve iki yanı harabeye dönmüş malikânelerle çevrili bir yolda koşturmaktan aldığım nefes kesici heyecanın tadını normal halimle olsam çıkaramazdım. Maskenin ardından bakıyor olmak beni bambaşka bir insana çevirmişti, kendine güvenen bir Ari’ye. Güzel, gizemli ve güçlü biriydim, sanki geceye ve yeryüzünde başka hiçbir yerde bulunmayan bu büyüye aittim. O da bana aitti.

St. Charles Bulvarı’na gelip kostümlerini kuşanmış turistlerle dolu tramvayı ucu ucuna

yakaladığımızda nefes nefese kalmıştım bile. Violet ücreti ödedi; giyinip süslenmek ve arkadaşlarımızı kurtarmak dışında bir düşünce geçmemiştir aklımdan. En azından birimiz hazırlıklıydı.

Tramvay Fransız Mahallesi'ne doğru ilerlerken insanlar konuşup eğleniyordu. İnceğimiz durakta kostümlü insanlar ve sıradan halkın akın akın Royal Caddesi'ne ilerlediğini görerek heyecanlanmış ve hemen aralarına katılmıştık. Mahallede müzik sesleri yankılanıyor, kulüp ve barlardan gelen her zamanki cümbüşle karışıyordu.

Arnaud ailesinin evi Dauphine ve Orleans sokaklarının birleştiği köşeyi kaplıyordu. Üç katlıydı, iki balkonu dantel gibi işlenmiş demirlerden korkuluklar çevreliyordu. Süs işi panellere eğreltiotları asılıydı ve içerideki aydınlığın vurduğu uzun pencerelerde gölgeler gelip geçiyordu. Evden sokağa klasik müzik sesleri yayılıyordu.

Violet'le evin karşı kaldırımında durarak bir grup maskeli kadın ve erkeğin içeri girişini izledik. Şık giysiler kuşanmış iki hizmetkâr evin kapısında bekliyordu. Elimdeki kırışık davetiyeyi evirip çeviriyordum. Erken gelmiştik ve kostümlüydük. Görünüşe bakılırsa elimizdeki tek avantaj da bunlardı. Asıl mücadele bizi içeride bekliyordu.

“Hazır mısın?”

Violet minik eliyle elimi tutup sıktı. Başını yukarı kaldırdı, maskenin delikleri içinden bile gözlerinin pırıltısı seçiliyordu. “Evettt!”

On Üç

Malikânenin üçüncü katı maskeli insanlarla doluydu, odadan odaya süzülen davetliler rengârenk, parıldayan gece giysileriyle göz alıcıydılar. Açık pencerelerden gelen tatlı bir meltem muhabbet ve kahkaha seslerini taşıyor, ikinci kattaki balo salonundaki yaylı çalgılar dörtlüsünün yumuşak melodileriyle karıştırıyordu. Müziği takip ederek yukarı çıktım. Balo nefes kesici ve gerçeküstüydü, sanki yüzlerce yıl önceye, başka bir ülkeye gitmiş gibiydim.

Kalabalık davetli topluluğunu yarararak evin arka tarafına, oradan da üzerine taze çiçek ve mum yerleştirilmiş yuvarlak masaların süslediği geniş avluya bakan balkona çıktım. Garsonlar ağaç dallarından sarkan aydınlatmaların ışığı altında gidip geliyordu.

Dövme demirden korkuluğa tutunup aşağıdaki kalabalığa baktım, gözlerim Josephine ya da Michel'i arıyordu. Ancak bu maskelerin ardında kimseyi tanımaya imkân yoktu. Hayal kırıklığımı Violet'le paylaşmak için döndüğümde yanımda olmadığını fark ettim. "Violet!" diye fısıldadım olduğum yerde dönüp evin arka kısmına doğru bakarak, ama göremedim.

Görevliler giriş kapılarını kapayarak ev ile parti kısmını ayırmıştı. Violet buralarda bir yerdeydi. Ötekiler de. Düşün. Josephine onlara zarar vermezdi, değil mi? Ne de olsa Sebastian onun torunuydu, diğerleri de torununun arkadaşları. Ama kendi kalpsiz olduğunu söylememiş miydi?

Birinci katı gizlice baştan aşağı kontrol ettikten sonra eteklerimi toplayıp ikinci kata koşturdum.

Balo salonunda dans başlamıştı. Kalabalık, parıltılı renklerden bir girdap oluşturarak dönen dansçıları izlemek üzere toplanmıştı. Yavaş yavaş dans pistinin etrafından dolaşarak ilerliyordum.

"Ah, güzeller içinde bir güzel," dedi Fransız aksanlı bir ses, bir el yavaşça koluma konup izleyicilerin arasına doğru yönlendirirken. "Bu vals bana lütfeder miydiniz?"

Ağzımı açmamla nazikçe geriye doğru itilmem bir oldu. Kalabalığın içinden çıkmıştık, kendimi dans pistinde buldum. Sıcak eli kolumdan belime kayd, beni kendine doğru çekip çevirmeye başladı.

Vücudum kaskatı kesilmişti. Kendimi geri çektim, belimdeki eli hafifçe gevşedi, ama beni serbest bırakmadı. "Dansla pek aram yoktur," diye mırıldandım, derin bir utanç duygusu içimi sarmıştı. Bu işin nasıl yapılacağını bilmiyordum. Buraya ait değildim. Bu insanlara. "Benim gerçekten..."

"Tek bir dans. Lütfen." Adımlarını diğerlerine uyum sağlamak için sıklaştırdı, hepimiz tek bir yönde, hızlı ve nefes almamacasına bir oval şeklinde dönüyorduk. Sırtımdan ter boşandı. Gözlerim kaçabileceğim bir yer bulmak için kalabalığı taradı ama... "Sakinleş, *ma chère*. Bırak dansı ben götüreyim." Hareketlerimi yönlendiriyor, döndürüyor, adımlarımızı akışa uyduruyordu, ben de bu arada olan bitene ayak uydurabilmek için kendimi zorluyordum. "Nefes al. Nefes almak iyi gelir," dedi kahkahayla.

Birden soluk verdim, nefesimi tuttuğumun farkında bile değildim. Ayaklarım basit adımları kaparken, omuzlarında duran parmaklarım gevşedi. Döne döne bir merdivenin yanından geçtik, bakışlarım maskeyle görüşümün sonlandığı yere kadar ulaşabiliyordu, partnerimi takip etmem gerekiyordu. Kaçıp gitmek istiyordum, ama içimde bir şey kalmamı söylüyordu.

Gözleri, yanakları ve burnu altın bir maskeyle örtülüydü, ama uzun boylu ve gençti. Dudakları

hafifçe gülümsüyor, gözleri ışığa tutulmuş iki zümrüt gibi parlıyordu. Saçları yer yer güneşten açılmış açık kahverengiydi, kulaklarının ve beyaz gömleğinin yakasında kıvrılacak kadar uzundu. Müthiş kokuyordu.

Maske arkasına gizlendiğimde bir defalığına olsun dans edebilecek kadar rahatlamamı sağlayan, kendimi başka biriymiş gibi hissetmemdi, eğlenmeyi seven, erkeklerle dans etmeyi, flört etmeyi ve kendini özel hissetmeyi seven genç bir kadın gibi.

Pistte döndükçe zaman algımı tamamen yitirdim.

Pek çok partner değiştirdim, dans ettiğim her maskeli adam bir diğerinden daha gizemli ve yakışıklı gibi geliyordu. Müzik bütün salonu kaplamıştı. Melodi beni sarhoş etmişti, güzelliği, kahkahayı ve sıcaklığı bedenimde hissediyordum.

Birden partnerim beni bırakınca, bir sonraki partner beni yakalayınca dek gülerек dönmeye devam ettim, hızımı alamadığım için göğüs göğse çarpıştık. “Ah, pardon!” Bir an duraksadım, nefes nefeseydim. “Yine sen!”

İlk partnerim geri dönmüştü, beni sıkıca tuttu, sıcak eli belimdeydi. Eğilerek kulağıma dudaklarıyla dokundu. İçimin pır pır ettiğini hissettim. “Üzülme gerek yok. Ben üzgün değilim.” Kulağımı öptü ve beni tutarak yeni bir dansa çekti.

“Adın ne?” diye sordu. “Nemf? Siren? Perilerin prensesi?”

Flört etmenin zevk veren bir tarafı vardı, bana verdiği güç hoşuma gitmişti. “Bunlardan hiçbiri değilim,” dedim gülümseyerek.

“Ah, daha fazlasısın, çok daha fazlası.” Beni daha fazla kendine çekti, göğüslerimiz birbirine değiyordu, yanağını şakağıma dayamıştı. “Ben sana Ay Kraliçesi diyeceğim.”

Güldüm. “Bu durumda sen ne oluyorsun?”

“Güzel soru.” Başını geri çekip bana baktı. Dudaklarında hınzır bir gülümseme belirdi. “Kral olmak çok sıkıcı bir şey olsa gerek. Ben... kraliçenin sevgilisi olmayı yeğlerim.”

Yanaklarımı sıcak bastı, nefes almakta zorlanıyordum. Ağzı şakağımda dolaşıyordu, usul usul, dudaklarını önce yanağıma, sonra kulağıma, sonra da boynuma götürürken içim hoş oldu. Daha fazlasını istiyordum, dünyadan kopup kendimi bir duygu sarmalının içinde bulmak istiyordum. Sonuçları umurumda değildi. Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi beni daha çok kendine çekti. Odanın etrafında dönerek ilerlerken ben de boynumu daha fazla sergileyerek ona izin verdim.

Yutkundum, içimden bir ses bu olanların çok hızlı ve tuhaf olduğunu söylüyordu, ama tavan resimleri ve titreşen parıldayan renklere karışan ışık dikkatimi tamamen dağıtmıştı. Boynumu hafif hafif öperken kollarıyla beni daha sıkı sarıyordu, sıcak nefesi beni benden alıyordu. Gözlerim dans edenlere doğru kaydı, müzik sesi fonda kayboluyor, insan sesleri ve kahkahalar da onunla birlikte yok oluyordu.

Balo salonunun bulunduğu katta döne döne ilerlerken, gözüme bazı görüntüler çarptı; açık saçık şeyler. Başka maskeli adam ve kadınlar da dudaklarını partnerlerinin boynuna yapıştırmıştı. Kimi duvara dayanmıştı. Öpüşenler. Zevk iniltileri. Esmer bir çift -adamin ağzı kadının boynuna yönelmiş, kadının kafası duvara dayalı, gözleri kapalı.

Odada dönmeye devam ediyorduk. Nabzımın gürültüsü müziği bastırmıştı. Tepkilerim yavaşlamış ve aylaklaşmıştı, ama içimde ateş yanıyordu. Duvara dayanmış esmer çiftin olduğu noktaya geldiğimizde dayanamayıp tekrar baktım.

Aman tanrım -adamin dudakları açıldı, dişleri uzayarak kadının boynuna saplandı. Aynı anda partnerimin dilinin boynumda gezindiğini hissettim. Kadının ağzı açılırken siyah ojeli kısa tırnaklarını onun omuzlarına geçirdim. Bir zevk inildemesi miydi yoksa hayal ürünü müydü, emin değildim. Ama kulaklarımda çınlamaya devam ediyordu.

Kalbim gümbürdeyerek atıyor, midem havalanıyordu. Nefes alamıyordum. Grm bulanıklatı ve oda dönmeye başladı.

Birden odanın ucundaki duvara sırtımın dayandığını fark ettim, partnerimin dişleri boynumu kavramı, derisini sıyırmaya balamıtı. Başka biri olmuştum, maskeli bir yabancı, arzu edilen bir kadın.

Evet.

Sonra aniden yok oldu. Sıcak basan tenimin üzerine serin bir esinti vurdu. Gözlerimi kırpıtırdım, karmakarışık hale gelen zihnimi toplamaya çalışıyordum.

“Onu rahat bırak, Gabriel!” Tanıdık bir sesteki konuşan.

Üzerimdeki sarhoşluk hissi geçmek bilmiyordu, ama yoğunlaşmak için elimden geleni yaptım ve bir Şeylerin yolunda olmadığını fark ettim. Tepkilerim normal değildi.

“Rahat bırakılmayı kendi istemiyor,” dedi partnerim. “Ona sorsana.”

Oda hâlâ benim için dönmeye devam ediyordu, ama müzik netleiyor, etrafımdaki sesler keskinleiyordu. Düz siyah maske takmı biri bana doğru yaklaştı ve maskesini çıkardı.

Buz gibi bir kova su, başımdan aşağı dklmt sanki. “Sebastian?”

On Dört

Ancak gözlerimi birkaç kez kırptırdığımda önümdeki iki çocuğu net bir biçimde görebildim. Ne yaptığının farkına vardığım an yüzüm güneşin yüzeyinden de sıcak hale geldi. *Aptal!* Eğer o an bir dilek dileme hakkım olsaydı, ortadan yok olmayı isterdim. Yer yarılısaydı da içine girseydim.

Her tarafım kan içicilerle, vampirlerle çevriliydi. Bir tür hipnoz halinde olduklarından yalnızca hislerinin ve arzularının sesini dinleyen insanların bembeyaz boyunlarını sunmaları sonucunda vampirler işlerini rahatça hallediyordu. Eğer Sebastian araya girmeseydi ben de onlardan biri olacaktım.

Gabriel'in "ihtiyacını" doyumak için hevesli olacak kadar zayıf mıydım yani?

"Ari," dedi Sebastian, "iyi misin?"

Duvardan uzaklaştım. "İyiyim." Ama bu kadar saf ve istekli oluşuma, tenimin altında ve gece elbisemin vücudumu sımsıkı saran yerlerinde hâlâ hissettiğim sıcaklık duygusuna köpürüyordum. İyi ki yüzümde maske vardı. En azından kızaran yüzümün bir kısmı maskenin altında kalıyordu. Etrafımızda neler olduğuna doğrudan bakmamaya çaba gösterdim. Dans edenler hâlâ dönüyordu, eğlenenin tadını çıkaran tipler muhabbete devam ediyordu, ama ötekiler, karanlık köşelerdeki duvar kenarlarında birbirine sarılmış olanlar... "Sen de bunlardan biri misin?"

Dudakları sımsıkı kapandı.

Gabriel güldü, altın maskenin ardındaki gözleri kırış kırış olmuştu. "Sebastian inkâr ediyor. Ama ben neysem o da o."

Sebastian'ın gözleri karardı ve sertleşti. Çenesinde bir kas oynadı. "Git işine, Baptiste. Asla senin gibi olmayacağım, hiçbiriniz gibi olmayacağım." Sesi kararlı ve haşındı, eliyle dirseğimin üstünden kavradı. "Hadi, gidelim."

"Senin için bile, Lamarliere, bir hanımefendiye karşı kaba bir davranış. Neden ona seninle gitmek isteyip istemediğini sormuyorsun?"

Oradan bir an önce ayrılma isteğiyle boğazımı temizledim, kötü bir şeyler olmadan önce ikisini birbirinden ayırmak istiyordum. "Dans için teşekkürler," dedim, birlikteliğimizin sona erdiği mesajını vererek.

Gabriel'in ifadesi ve tavırları resmileşti. Hafifçe eğilerek selam verdi. "Benim için bir zevkti, Bayan Ayışığı," ve uzaklaştı.

Sebastian beni aksi yöne çekti, sıkış tepiş mekânda zikzaklar çizerek ön balkonun yakınında تنها bir yer bulana kadar ilerlemeye devam ettik. Açık kapılardan giren temiz hava zihnimi de açmıştı. "Neler oluyor burada? Ötekiler nerede? Violet nerede?"

"Ne mi oluyor? Sana ne olduğunu söyleyeyim: Dün akşam pazaryerinde kaybolduğundan beri seni arıyoruz, olan *bu*." Burun delikleri hafifçe kabarak bana bakıyordu, öfkeli bir hareketle maskesini çekerek aşağı indirdi ve balkona çıktı.

Bir eliyle demir korkuluğa tutundu, diğer elinin parmaklarını saçlarının arasından kaydırarak iç geçirdi. Gözlerini Mardi Gras'ıyla coşanlarla dolup taşan caddeye dikti, maskesinin ucu aşağı doğru baktığından ona gaddar bir görünüm veriyordu. Akla bir av kuşunu getiriyordu, kuzguni saçları siyah

saten maskenin üzerine düşmüştü. Beyaz gömlek ve siyah kumaş pantolon giymişti, solgun benzinin üzerinde duran maske dudaklarını normalde olduğundan daha da koyu kırmızı gösteriyordu. Öfkeden de bu rengi almış olabilirdi tabii.

Hayran hayran Sebastian'ı izlerken, yüksek sesle çalan bir parti düdüğü beni kendime getirdi. Burası, bu parti ya da her neyse, beni gafil avlamıştı. Kahrolası bir kan emicinin oyuncağı haline gelmeyi bile isteye kabul etmişim. İki elimle korkuluğu öyle sıktım ki, eklem yerlerim bembeyaz kesildi.

“Violet'i görmedim,” dedi. “Sana ne oldu?”

“Uzun hikâye. Anneannen Dub, Crank ve Henri'nin elinde olduğuna dair bir mesaj gönderdi.”

Dönüp yüzüme baktı, kafası karışmıştı. “Bu akşama kadar durmadan seni aradık, anneannem bu gece buraya geleceğini haber verdiğinde ötekileri dinlenmeleri için eve gönderdim.”

“Baban hâlâ seninle konuşmadı mı?”

Maskeyi başının üzerinde kaldırdı, bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu. “Babam mı? Ben daha küçük bir çocukken evi terk etti o.”

Hay aksi. Öfkem yumuşamıştı. “Hayır, evi terk etmedi Sebastian, Athena'nın tutsağıydı. Şimdi burada, Fransız Mahallesi'nde. Daha önce onunla birlikteydim.”

Sebastian'ın yüzü ifadesizleşti, bembeyaz kesildi. Dengesini kaybedecek gibi oldu.

Kolundan tutup balkon duvarının önündeki banka götürdüm. Sanki otomatik pilota bağlanmış gibi oturdu, yüzünü ovuşturmak için elini kaldırdı, ama o kadar fena titriyordu ki elini indirip şok içinde öylece oturdu.

Bu tip işlerde, yani insanların geçmişte yaşadıkları sorunlarla başa çıkmalarına yardımcı olmakta pek başarılı değildim. Zaten kendi sorunlarımla bile başa çıkamıyordum. Sebastian öne eğildi, dirseklerini dizlerinin üzerine koyup başını eğdi. Ne yapacağımı, ne söyleyeceğimi bilemeden yanında duruyordum. Maskemi kaldırdım.

Başını çevirdi, gri gözleri donuklaşmıştı. Ümitliydi, ama emin olamıyordu. “O olduğuna emin misin?”

“Evet. Aynı ona benziyorsun.” Bir şey yapmış olmak için elimdeki maskeyle oynadım, yardım etmek istiyordum ama nasıl yapabileceğimi bilmiyordum. “Seni bırakıp gitmedi. Kaldığı hücreyi kendi gözlerimle gördüm...”

“Tabii ya,” diye mırıldandı, inanmaz bir ifadeyle. “Şimdi nerede?”

“Son gördüğümde Fransız Mahallesi'ndeki bir evdeydi. Konuşulan bazı şeyleri duyunca oradan çıkıp gittim...”

“Ne duydun?”

Yutkundum. “Anneannen New 2'den ayrılmamı istemediğini. Benim bir çeşit silah olduğumu düşünüyor ve Novem'i Athena'ya karşı korumak için beni kullanmak istiyor. Ama ben sizin gibi değilim. Hiçbir gücüm ya da bir tanrıçanın karşısına dikilecek bir yeteneğim yok.”

“Bu ismi ikinci defa söyledin. Tanrıça olan Athena'dan mı bahsediyorsun?”

“Evet, kulağa acayip geliyor, değil mi?” dedim gülümseyerek. “Anneannen annemi Athena'dan gizlemiş. Bu da Athena'yı çileden çıkardığı için on üç yıl önceki kasırgaları o göndermiş. Şimdi burada olduğumu biliyor ve beni arıyor. Konuşurlarken, tıpkı Novem gibi onun da beni kullanmak istediğini duydum.”

Başını salladı ve derin bir iç geçirdi. “Tanrım. Peki neden olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, hiçbir fikrim yok.” Ne zamandır aklımı meşgul eden soruyu nihayet sormadan önce bir süre sessiz durdum. “Dün kafede bana söylediklerini hatırlıyorum...” Ama Sebastian belki de yalan söylüyordu, gerçeği söylemekten korkuyordu belki de. Çekinerek gözlerimi kaldırdım ve gri gözlerine

baktım. “Gabriel’in söylediği doğru mu? Gerçekten onun gibi misin?”

“Gabriel Baptiste’in cehenneme kadar yolu var. Onun gibi olacağımı düşünmekten zevk alıyor.” Hayal kırıklığı içinde boğazının derinliklerinden bir inilti çıktı. “İşin aslını istersen, bütün hayatımı kana ihtiyaç duymadan da geçirebilirim, bir gün kana susayıp tıpkı onlar gibi de olabilirim, kim bilir?”

Balo salonunda gördüklerim ve hissettiklerim aklıma geldi, Sebastian’ın bir gün orada gördüğüm zevkten deliye dönmüş insanlardan biri olacağımı düşününce olanlar daha farklı gelmişti gözüme. Gabriel’in yerine Sebastian’ın kollarında olmak acaba nasıl bir duygu olurdu?

Aptalca, aptalca düşünceler bunlar, Ari.

“Senden o şekilde faydalanmaması gerekirdi.”

Dikleştim. “Benden faydalanmadı.” *Faydalanmasına gerek yoktu ki, kendini gümüş tabak içinde sundun zaten.* “Buradan çıkmam gerek. Büyükannen beni bulacak olursa gitmeme asla izin vermez.”

“Çocuklar için mi geldin?”

“Evet, ama belli ki buraya gelmem için yalan söylemiş. Tahmin etmem gerekirdi.” Violet’i görme umuduyla etrafa bakındım.

Sebastian ayağa kalkıp elimi tuttu. “Hadi, beni takip et.” Kalabalığın içinde peşine takılarak ilerledim. Gözlerimi ileriye dikmiştim, vampir balosu beni bir daha baştan çıkaramazdı. Ama elimi sıkıca saran elin cazibesine karşı koyamıyordum. Kendimi iyi ve güvende hissediyordum. Ne olduğunu, neler yapabilecek olduğunu bilmeme rağmen.

Sebastian beni merdivenlerden indirerek avluya çıkardı. Dışarısı o kadar kalabalık değildi, ama yine de bir araya toplanmış insanların, masaların ve hizmetçilerin arasından yol açarak ilerlememiz gerekti, sonra arka taraftaki küçük misafir evine ulaştık.

Tam olarak tarif etmem gerekirse, bir sanat stüdyosu ya da dairesi demek daha doğru olurdu.

İçeri girdik, avludan gelen ışık şövaleleri, kanvasları, boya malzemelerini, uzun bir tezgâh ve bir lavaboyu aydınlatıyordu. Odanın arka tarafında oturma odası, yatak odası ve mutfak vardı.

“Burada rahatça konuşabiliriz.”

Kapı girişinde durdum ve maskemi çıkardım. “Senin gibi tipler ne zamandan beri konuşmak istiyor?”

Onu takip etmediğimi fark ederek duraksadı. Geri geldi, elimi tutarak beni kanepeye götürdü. “Bak, eğer büyükannem senin New 2’de kalmanı istiyorsa, peşinde de bir tanrıça varsa, evet, konuşmak istiyorum. En başından başla.”

Kanepeye otururken eteğim kabardı. Maskemi elimde tutuyordum. Dışarıdan gelen ışık yapay elmaslardan birine vurunca parıldadı. Derin bir nefes aldım, bir bacağımı yukarı çekmek ve Sebastian’a doğru dönmek için oturuşumu değiştirdim. Sonra ona bildiğim her şeyi anlattım. Rocquemoire Hastanesi’nden başlayıp kutudaki mektuplara, üzerimdeki lanete, öldürdüğüm adamlara, Nehir Yolu’ndaki çiftlik evine ve Michel’in olduğu evde gizlice dinlediğim konuşmalara kadar her şeyi. Anlattıklarım muhtemelen inanılmaz ve gülünç gibi geliyordu kulağa ama doğruduydu. Hayatım bundan ibaretti. Konuştukça, sanki kelimeler daha da somut hale geliyordu. Artık kendim de şüphe etmiyordum. Deli olduğumu düşünmüyordum artık. Saklanma ihtiyacı duymuyordum. Ve New 2’de, Sebastian’ın önündeyken, olmadığım biriymiş gibi davranma ihtiyacı duymuyordum.

“Anlamıyorum,” dedi nihayet konuşmamı bitirdiğimde. “Athena neden ailendeki kadınları senin gibi... yani ayışığı gibi gözleri ve saçları olacak şekilde lanetlesin ki?” Enseme uzanarak topuzumu bozdu, ama elini tuttum.

“Hayır. Lütfen.”

Saçlarımı dağıtmaya devam etti. Nefesimi tutuyordum. Boğazım kurudu, kalbim daha şiddetli ve hızlı atmaya başladı. “Neden,” diye devam etti kısık bir sesle, “ailene bu güzelliği bahşettikten sonra yirmi birinci yaşlarından önce ölmelerini istiyor olabilir ki?”

“Bilmiyorum.” Kucağımda duran ellerime baktım, havanın serinliği ürpermeme neden olmuştu. Aklıma Harpia geldi. “Öğrenmek istediğimi de zannetmiyorum.”

Saçlarımı bırakıp iki elimi avuçlarına alarak ısıttı. “Geçmişini aydınlatmak için uzun bir süre dikkat çekmememiz gerek.”

“Öylece gidip Novem’e soramamamız çok kötü. Bu konuda her şeyi biliyorlar sanki.”

Duraksadım, dışarıdaki partiden gelen gürültülere kulak verdim; kahkahalar, çatal bıçak sesleri, orkestranın çaldığı müzik. Buradaki çoğu insan için bu sesler bir eğlence kaynağıydı, ama bana öyle gelmiyordu. Bana göre bu sesler aldattıcıydı, buradaki tehlikeyi daha da belirgin hale getiriyordu sadece. “Çocuklar sence nerede o zaman?” diye sordum. “Çünkü evde değillerdi, gittiğimde bir tek Violet vardı.”

“Bilmiyorum. Büyükanememin asistanı bizi nehrin kıyısında seni ararken bulduğunda, Henri GM’ye geri gideceklerini söylemişti. Ben de buraya, hazırlanıp seni beklemeye geldim.”

“Ya baban?”

“Eğer geri geldiyse bugün burada olacaktır. Ama öncelikle Josephine’in ben ayrıldıktan sonra çocukları buraya getirtmediğinden emin olmalıyız. Eğer seni kendi rızan olmadan burada tutabileceğini ya da çocukları yem olarak kullanabileceğini düşünüyorsa aklını kaçırdı demektir.” Saatine baktı ve ayağa kalktı. “Yeterince vaktimiz var.”

Ben de ayağa kalktım, eteğimin altındaki τέρραç hançerimin asılı olduğu kemeri düzelttim. “Ne için yeterince zamanımız var?”

Gözleri ileriye baktı. Birden duruşu kasılmış, beden dili tuhaflaşmıştı. “Balo gece yarısı civarı biraz çılgn bir hal alır.”

Kalbim bir an dondu. “Çılgın derken neyi kastediyorsun?” diye sordum, her ne kadar neyi kastettiğini gayet iyi bilsem de.

“Çünkü,” dedi, “şimdi haz alma ve zevk peşinde koşma zamanı. Mardi Gras bitip de Büyük Perhiz başladığında biz de oruç tutarız. Geleneğimizin bir parçasıdır. O yüzden Mardi Gras boyunca...”

Patlayana kadar kan içiyorlardı, muhtemelen seks ve daha başka kim bilir ne kokuşmuş zevklerle kendilerini tatmin ediyorlardı. Anlamıştım. Dile dökmesine gerek yoktu. Birden karşısında kendimi çok küçük hissettim. “Yani şimdi sen hiç içinde bir istek duymadın mı? Bir kez bile mi?”

“Hiç istek duymadım demedim. Hayatıma kimileri gibi kanın yön vermesini istemiyorum. Bir kez aldın mı biter, uyuşturucu gibi bir şeydir.” Pencereden zevk içinde eğlenenlere baktı. “Sıcacık, leziz, ama doymak bilmediğin bir şey.”

Maskemle oynayarak başımı salladım. “Çikolata gibi yani.” Gülmemek için kendimi zor tuttum. Casey en olmayacak zamanlarda tuhaf mizah anlayışımı dışa vurduğumu söylerdi.

Kahkahaya boğulmadan önce gözlerini kırptı. Şu ana kadar duyduğum en güzel kahkahaydı bu, gülmek ona çok yakışıyordu. Gri gözleri aydınlanıyor, yanaklarında o dayanılmaz gamzeler beliriyordu. “Evet. Çikolata gibi de diyebiliriz.”

Odadaki gerilim biraz azalmıştı.

Elimden tuttu ve ben maskemi yüzüme indirirken kapıyı açtı. “Yanımdan ayrılmazsan hiçbir sorun çıkmaz. Violet’i bulacağız ve diğerlerinin buralarda bir yerde olmadığından emin olduktan sonra seni buradan çıkaracağız.”

On Beş

Sebastian önden kalabalıkları yararak yürürken, gözlerimi sırtına dikerek yürümek benim için imkânsızdı; payetlerin ve saten kumaşların çekici parlaklığı, maskeler ve ortamdaki gizem görmezden gelemeyeceğim kadar etkileyiciydi. Kulağa yumuşak bir mırıltı gibi gelen sesler, müzik, renkler ve her yandan yansıyan ışık evi bütünüyle canlı kılmıştı.

Hızlı yürüyordu, etrafımızdaki bedenlere dokunarak geçmek zorundaydık. Bu sıkışık ortamda yalnızca bazı şeyleri göz ucuyla görebiliyordum. Görmemek için kendimi tuttuğum, ama karşı koyamadığım şeyleri. Karanlık, gizli köşelerde dans ya da sohbet etmekten başka işlerle ilgilenen çiftleri hemen seçebiliyordum. Ne zaman küçük, beyaz köpekdişleri görsem ya da gözüm gülümseyen ağzının kenarında parıldaayan kan damlasını dilini uzatarak yalayan birine takılsa kalbim fırlayacak gibi oluyordu.

Sebastian kolumu çekince, dikkatimi ona verdim. İkinci katın balkonuna yakın bir yerde durmuştuk. Hava az öncekinden daha serindi, nefes almak daha kolaydı ve kesinlikle zihnimi açıyordu.

Dışarıdaki kulak patlatan zil ve davul sesleri giderek yaklaşıyor, orkestranın sesini bastırıyordu. Evdeki davetliler balkona hücum etti. Mardi Gras geçidi köşeyi dönerken, kalabalığın gücüyle balkon tırazanlarına kadar ilerlemek zorunda kaldık. Sebastian elimi sıkıca tutmuş, bir yandan küfrediyordu.

Etrafımızdaki bütün davetliler çılgık çılgığa bağırıp eğleniyor, içkileri bardaklarından taşıyordu, gözleri alkolden ötürü fırıl fırıl açılmış, yanakları emdikleri kandan, heyecandan ve duyulara hitap eden geçidin güzelliğinden kıpkırmızı olmuştu.

Tekerlekli araçlar üzerinde süslü platformlar aheste aheste geçmeye başladı, her biri bir şekilde denizdeki yaşamla ilgiliydi. “Poseidon Geçidi,” dedi Sebastian.

Yüzyıllar öncesinden kalma bir savaş gemisini andıran platformun güvertesindeki, gözleri kanca burunlu altın maskeler altında gizlenmiş adamların yüzü balkona bakıyordu. Napolyon şapkaları, uzun işli ceketleri ve beyaz çorapları vardı. Kalabalığın içinden birileri onlara seslense de hiç kıpırdamadan gözlerini bize diktiler. Sinir bozucu bir durumdu.

Bir sonraki platformda deniz kızları vardı. Sokaktaki ve balkondaki insanlara boncuk dağıttılar. Arkamızdakiler bizi öne doğru ittirdikçe tırazana daha çok yapışıyorduk. Sebastian’ın kolları belime sarıldı, bunun içgüdüsel bir davranış olduğunu biliyordum -o kadar yakınlaşmak değildi derdi.

Bana doğru eğildi, duyabileyim diye dudaklarını kulaklarıma yaklaştırarak, “Herkesin dikkati buradayken evi araştırmalıyız,” dedi.

O konuşurken denizin ortasındaki bir kaya şeklinde hazırlanmış başka bir platform daha geçiyordu. Üzerinde yarı çıplak sirenler sere serpe uzanmış masum denizcilerin yaklaşmasını bekliyordu. Platformdan gelen müzik sirenlerin baştan çıkarıcı çağrısı şeklinde tasarlanmıştı.

Birden sokaktaki kalabalığın içinden ışıltı ışıltı parlayan bronz bedenler fırladı. Bellerine sadece birer kumaş bağlayıp bronz maskeler takmış adamlar, sirenlerin olduğu platformun üzerine atladı. Bir köşeye sinerek beklediler. Sonra sirenler ihtiraslı gülücükleriyle işaret verdiğinde adamlar yanlarına geldiler ve sürüne sürüne sirenlerin üzerine yattılar. Kalabalık sevinç çılgınlıkları atmaya başladı.

Yüzüm yanıyordu. Duyularım tamamen çığırından çıkmıştı. Daha fazlasını kaldıracak halim kalmamıştı. Aşağıdaki seslerin sanki hipnotize edici bir etkisi vardı. Acaba... gerçekten öyle miydi? Bu parti hayatımda daha önce hiç görmediğim türden bir şeydi. Gördüklerim ve duyduklarım karşısında sanki dünkü çocukmuşum gibi sarhoş olmuştum, şimdiyse her şey midemi bulandırıyor. Gözlerimi sıkıca kapayıp zihnimden bütün bu hengâmeyi uzaklaştırmaya gayret ediyordum. Buradan bir an önce kurtulmam gerekiyordu. Evi araştırarak Violet ve öteki çocukları bulup gitmeliydim.

Sebastian yer değiştirdi, kalçası benimkine yaslanıyor ve hançerin tenime değmesine neden oluyordu. Metal vücut ısımdan ötürü ısınmıştı, belimdeki kemer sıkıyordu, hatta çok sıkıydı. Ama bana neden burada olduğumu hatırlatarak dikkatimi toparlamama yardımcı oluyordu.

Başlarımızın üstünden boncuklar ve şekerler uçuşuyordu. Yer değiştirdim, Sebastian'la birlikte tirabzanın yanından ayrılarak yerimizi diğer seyircilere bıraktık. Sanki denize dönen bir dalga gibi akıntıya kapılarak gerisingeri ilerliyorduk. Josephine'in evinin içine doğru.

Tanrım, bu elbisenin içinden bir an önce çıkmam gerekiyordu! Çok sıcaklamıştım ve kendimi cenderede gibi hissediyordum. Maskemi çıkarıp parmaklarımı korsemin kenarından soktum ve çekiştirerek içeri serin hava girmesini sağlamaya çalıştım. İşe yaramadı.

"Hadi," diye seslendi Sebastian, şimdi bomboş olan odada koşar adımlarla ilerlerken.

Boş balo salonunu aceleyle geçerken çift kanatlı kapılardan biri bir gümbürtüyle kapandı.

Ardından bir başkası.

Ve bir başkası.

Boş dans pistinde kayarak durdum, kapıların her biri kendiliğinden kapanıp kilitleniyordu. Orkestra susmuştu. Kapılardaki cam panellerden gördüğüm kadarıyla davetlilerin bir kısmı içeri girmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Etraflarındaki bütün kapılar kapanmış ve kilitlenmişti.

Bir anda sessizlik çöktü.

Tek bir kapı açık kalmıştı.

Gözlerimizi ayırmadan kapanacağı anı bekledik, ama içimden bir ses onun beklediğini söylüyordu. Tuhaf bir şeyler olacağını sezerek tetikte bekliyordum.

Kapının iki yanındaki beyaz perdeler dalgalandı. Bir kıpırdanma oldu, bir parıltı belirdi.

Sonra bir anda ortaya uzun boylu biri çıktı.

Damarlarımdaki kan donmuştu.

Odaya kimin geldiğine dair en ufak bir fikrim yoktu. Nasıl olabilirdi ki?

Kapı kadının ardından hızla kapandı, bir adım geriledim.

1,80 boylarındaydı. Mükemmel bir vücudu vardı. Boynundan el ve ayak bileklerine kadar bedenini sımsıkı saran, koyu zeytin yeşili renkte deri bir giysi giymişti. Derinin üzerinde sürüngenleri andıran çizgiler vardı -sanki bir zamanlar canlı bir şeymiş izlenimi uyandırıyor.

Athena.

Porselen gibi beyaz bir teni vardı, zümrüt gözleri ışıltılı parlıyor, uzun, dalgalı siyah saçları beline uzanıyordu. Saçları tutam tutam örülmüş, örgülerin aralarına ince deri şeritler ve kemik boncuklar yerleştirilmişti. Sanki yüzyıllardır saçlarına takılıymış gibi görünüyorlardı. İki şakağına da saç diplerine uzanan minik desenler yapılmıştı.

Şarap kırmızısı dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir yere gitmeyi düşünmüyordun herhalde, değil mi?" Gırtlaktan gelen ses inkâr edilemez bir gücün tınısını taşıyordu.

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Şaşkınlık içindeydim. Konuşamıyordum.

"Yıllardır nasıl hâlâ yaşadığımı merak edip durdum."

Kuru kuru yutkundum, yüzünde kötücül, muzafferane bir sırıtış beliren tanrıça yaklaşırken sanki ayaklarımdan bulunduğum yere çivilenmiş gibiydim. Elim Sebastian'ın elini tutup sıkı.

Aman tanrım.

Athena'nın giydiği deri giysiyi daha net seçmeye başladığımda midemin burulduğunu hissettim. Giysisi *kımıldıyordu*. Gerçekten kımıldıyordu. Sanki vücuduna yaşayan bir şeyi sarmış gibiydi, sanki üzerindeki şeyin yassı ve devasa yüzünü belli belirsiz seçebiliyordum. Kemiklerinden ayrılıp dümdüz edilmiş ve dikilerek bu... şey yapılmıştı.

“Beğendin mi?” diye sordu, gözlerinden bu durumun ne kadar hoşuna gittiği okunabiliyordu. “Bunu Tifon’un derisinden yaptım. Küçük bir et parçasıydı. Ne de olsa bir titandı.”

Athena'nın bu giysiyi seçtiği belliydi. Korkutma taktiği idi. Gözdağı veriyordu.

Bakışlarıyla beni baştan ayağa süzdü, ifadesi giderek kayıtsızlaşıyor, ama gerginliğinden bir şey kaybetmiyordu. Umursamadığını göstermeye çalışıyor gibi bir hali vardı. “Ailenizdeki ilk kadın kadar güzel değilsin, ama bakıyorum da saçlarını ve gözlerini almışsın.”

“O saçları da gözleri de *istemiyorum*,” dilimin ucuna kadar gelen sözcükleri yüzüne haykırdım. “İstersen alabilirsin.”

Athena'nın göz kenarları kırıştı, sonra güldü. “Söylediklerine dikkat et, çocuğum, bakarsın gerçekten öyle istediğini düşünürüm. O saçlarla gözleri sana ben vermedim. Doğal halin bu.”

“Ama...” *O halde bana ne verdi ki?*

“Athena, burada olmaya hakkın yok!” Josephine’in öfkeli sesi yerimden sıçramama neden oldu. İçeri girdiği kapı gümleyerek kapandı. Arnaud ailesinin başındaki kadın salonda İngiltere Kraliçesi gibi arzı endam etti. “Anlaşmamızı bozdun.”

“Yaaa, aptal sözleşmenizin canı cehenneme, vampir.”

“New Orleans’a bir daha adım atmayacağına dair söz vermiştin. Elimizdeki *tépaç* avcısını sana bu şartla geri vermiştik. Anlaşmamız böyleydi.”

“Çocuk buradayken her şey farklı, Josephine. Bunu sen de biliyorsun. Onu senin *eline* bırakmayacağımın farkındasın, değil mi? Ne yapacaksın, ha? Anne babasını koruduğun gibi mi koruyacaksın? Ona da mı ihanet edeceksin?”

Bakışlarım Josephine’e kaydı. “Anneme yardım ettiğini söylemiştin.”

Josephine gözlerini bana doğru tahammülsüz bir biçimde çevirdi. “Annen çok genç ve akılsızdı, onun için neyin en iyi olacağını kestiremiyordu.”

Konseyin diğer üyeleri de odaya geldi. Her biri odanın başka bir kısmına yürüyerek etrafımızı çevirdiler. İçeri girdikleri kapı arkalarından kendi kendine kapanıp kilitlendi. Omzumun üzerinden davetlilere göz attım, çoğu hâlâ aşağıdaki geçidi izliyordu, birkaçıysa içeri girebilmek için kapıları zorluyordu. Belli ki Novem de bu görüşmenin gizli kalmasını istiyordu.

Michel bana doğru bakarak vakur bir ifadeyle başını salladı, gözleriyle benim tarafımda olduğunu söylese de, güvenemiyordum. Daha önce duyduğum şeylerden sonra kime nasıl güvenebilirdim ki?

Sebastian kaskatı kesildi, elimi daha sıkı tutmaya başladı; neredeyse on yıldır ilk defa babasını görüyordu. Ben de elini sıktım sonra serbest bırakarak babasının yanına gitmesini işaret ettim, ama yanımda kalmaya devam etti.

“Bu kadar yeter, bu çocuk bana ait.” Sabrı tükenen Athena uzanıp kolumu kavradı.

Şaşkınlıkla açılan ağızımdan içeriye bir korku doldu, oradan boğazıma, oradan da ciğerlerime yayıldı. Athena'nın dokunuşu soğuktu, parmakları çıplak kolumu birer buz parçası gibi kavramıştı.

Sebastian elimi bırakmadı. Athena gözlerini ona çevirdi, bu sırada konsey üyeleri de çevremizde toplanarak kollarını iki yana açmıştı. Odada çok gergin bir hava oluşmuştu, konsey üyelerinin parmak uçları arasında mavi bir enerji hattı belirerek çemberi tamamladı.

“Seni daha önce de buradan çıkardık, Athena,” dedi Josephine, sesi güçlüydü, en küçük bir

titreme yoktu. “Yine yapabiliriz.”

Athena'nın kalın tırnakları tenime battıkça yanıyor, yakında derinin yırtılarak kanın akacağını haber veriyordu. Tanrıça dikkatini yavaş yavaş Josephine'e yöneltti, sanki bütün vücudu ölümcül bir biçimde kaskatı kesilmişti. Sesi öncekinden daha kısıktı, ama daha güçlü çıkıyordu. “Hadi, durmayın. Güçlerinizi birleştirin. Bütün gücünüzü üzerime gönderebilirsiniz, ama partinizin bir kan gölüyle sona ereceğini de bilin.”

Josephine'in söylediklerini gerçekten de ciddiye aldığını dehşet içinde fark ettim. İstedığı şeyi elde ettiği sürece buradaki herkes yok olsa, onun umurunda bile olmayacağını düşündüm.

Deri giysi Athena'nın kolunun ve bileğinin üzerinde yeniden hareket etti, o kadar yakınımıdaydı ki tanrıçanın demir pençelerinin arasından kaçmak için hamle ettim. İşte şimdi paniklemiştim. “Benden ne istiyorsun?” diye atıldım, kendimi elinden kurtarmaya çalışarak.

Athena durdu, gözlerini Josephine'den alarak bana döndü, sonra eğildi. Yüzüyle yüzüm arasında birkaç santim kalmıştı. Ardından savaş tanrıçasının aslında nasıl bir şey olduğunu bana gösterdi.

Mükemmel yüzünde güzellik kalmamıştı, hayatımda gördüğüm en dehşet verici, en karanlık şeye dönüşmüştü. Ölüm. Savaş. Kemikler. Yüzü bütün bunların kraliçesi haline dönüşmüştü. Yarı kafatası yarı surat kalmıştı. Bir gözü yok olmuş, diğeri yuvasında yeşil yeşil parıldamaya devam ediyordu. Göz çukuru ve yuvarı arasındaki boşlukta böcekler dolaşıyordu. Tendonlar dudaklarına gülümseme biçimi verecek şekilde gerilmişti. Kafatasının içinde, yapağıya dönmüş saçlar, kemik ve çürümekte olan et arasında bir kıpırtı gözüme çarptı. İçinde, vücudunun her yanında, kaburga kemiklerinin arasında savaşçıların ruhları vardı. Tanrıçanın bedeni onların cehennemiydi.

Athena doğruldu, bir kez daha güzelleşmişti, sırtarak, “Bırakalım da çocuk karar versin,” dedi.

Savaşın ve ölümün kalbine bir bakış atmıştım, tanrıçanın istediği takdirde bütün şehri yok edebileceğini biliyordum. Evet, belki ortada Athena'nın bile uyması gereken politik kararlar, anlaşmalar, yasalar vardı, ama şu durum söz konusu olduğunda, istediğini -yani beni- elde etmek için bütün dünyayı birbirine katmaya hazırdı.

“Hayır,” dedi Sebastian, ne yapmayı düşündüğümü sezerek. Elimi daha da sıktı, ama ben geri çektim.

“Bir gün, Athena,” dedi Michel, gözlerini tanrıçaya dikerek, “yarattıklarını bir gün karşında bulacaksın. O gün geldiğinde tanrılar yardımcın olsun.”

Başını çevirdi. “Her deneyişlerinde hezimete uğruyorlar. Seni çıktığın deliğe geri sokmadan çeneni kapamanı tavsiye ederim, Lamarliere.”

Michel onu en can alıcı yerinden vurmıştı.

Aklımdan bin bir türlü şey geçiyordu. Tüylerim diken diken olmuştu. Harpia ve Arakne'yi çağırmayı düşündüm, ama çok korkuyordum, Athena'nın ne yapacağını düşünmek beni korkutuyordu.

“On üç yıl önce, bizi yok etme sevdanı neredeyse yerine getirecektin,” dedi Michel sakın bir sesle, ama gözlerinde nefret dolu bir parıltı vardı. “Söyle, Athena, rüzgârı ve denizi yardımına çağırdığın için pişman mısın? İktidar hırsından ötürü pişmanlık duyuyor musun?”

“Hiçbir şey için pişman değilim,” diye hırıldadı Athena.

“Bence olmalısın. Kasırgaların kontrolden çıkacak kadar büyüktü. Belki de bu kadar *istekli* olmasaydın, Aegis'ini suya düşürüp kaybetmezdin.”

Athena'nın nefes alışından, Michel'in bildiğini düşünmediği bir şeyi açığa çıkardığını anladım. Michel gülümsemekle yetindi. “Hapishanede konuşmaktan başka yapılabilecek pek bir şey olmuyor... Muhteşem Zeus, yani baban bugün hayatta olsaydı da en güçlü silahlarından biri olan ve uğrunda onu *öldürdüğün* Aegis'ini kaybettiğini bilseydi, bu ironik durum onu da eğlendirirdi bence, ne diyorsun? Aegis'in olmadan yenilmez değilsin artık.”

Athena kaskatı kesilmişti. Gözlerini kısarak Michel'e baktı. Sonra birden hızla beni kendine çekti. "Aegis'im olsun olmasın, hâlâ sizden daha güçlüyüm. Ve bu ufaklık" -saçımdaydı- "benim yeni Aegis'im olacak. Başımı bedeninden koparıp derisini kemiğinden ayıracağım ve kendime yeni bir kalkan yapacağım. Önceki Aegis'ten bile daha iyi olacak. Belki de yeni Aegis'imi bir zırh ya da pelerin şeklinde tasarlarım." Parmağını yanağımdan aşağı kaydırды. "Yüz kısmını pek çok şekilde kullanmak mümkün."

Josephine güldü. "Galiba unuttun, Athena, sana yeni bir Aegis yapabilecek tek tanrıyı öldürdün. Bilgiliyle birlikte aklını da kaybediyorsun sanırım."

Kahretsin. Gözlerimi kapadım. Michel'in gereksiz yere Athena'yı sinirinden köpürttüğü yetmiyormuş gibi şimdi de Josephine çıkmıştı. Bu sözlerin üstüne tanrıça tırnaklarını tenime iyice bastırarak derime geçirdi. Acısı beni sarstı, ama hemen kendimi topladım. Dirseğimden aşağı ince bir çizgi halinde kan akıyordu.

Athena'nın öfkesi giderek artıyordu. Etrafımızı boğucu, ağır bir enerji sardı. "Kızı hemen kullanabilirim, beklememe gerek yok. Sanırım ilk olarak senin ölmeni tercih edeceğim, Josephine."

"Kızı kullanamazsın," diye karşı çıktı Josephine. "Henüz olgunluğa erişmedi."

Athena'nın zalim ağzı yeniden açıldı. "Peki ya süreci hızlandırırsam?" Elini göğsüme koydu.

"HAYIR!" Josephine çemberi kırarak haykırdı. Athena diğer elini kaldırarak Josephine'i fırlatıp duvara çarptı. Sebastian Athena'nın arkasına geçti.

Michel, "Sebastian, yapma!" diye bağırdı.

Sebastian kolunu Athena'nın boynuna doladı. Boyunduruğa aldı. Kavrayıp sıktı, ama Athena'nın eti tuttuğu yerden ayrılarak kolunu boşa bıraktı. Sebastian tutunacak bir şey bulamayarak arkaya düştü.

Tanrıçanın avucunda bir sıcaklık oluştu, göğsümden içeri, vücuduma ve başıma doğru yayılıyordu. Sokakla beni iki büklüm yapan müthiş ağrının aynısını hissettim, beynimi yakıyor, kafa derimdeki damarları genişleterek zonklamasına neden oluyordu, her an patlayacak gibiydiler. İçimde keskin bir çığlık koparak ağızımdan dışarı çıktı. İnsan sesine hiç benzemiyordu.

Gözlerim kapanacakken, Michel'in saldırmak için hamle eden Sebastian'ı zapt etmeye çalıştığımı ve Josephine'in çemberi tamamlamak için yerine döndüğünü gördüm. Konsey üyeleri hep birlikte monoton bir melodi mırıldanmaya başladı, aralarındaki güç hattı kuvvetleniyordu. Ama hiçbir faydası yoktu. Ölüyordum. Başım patlamak üzereydi, ya da içe göçecekti, veya eriyecekti...

Böylesine yüksek bir sesle ve uzun bir çığlık atabileceğimi bilmiyordum, sanki sesim ruhumun derinliklerinden güç alıyordu.

Sonra zihnimde ışıklar çaktı. Bana benzeyen güzel bir kadın vardı. Nazik. Sevgi dolu. Kendini adayan bir kadın. Bir tapınaktaydı, deniz kenarında bir tapınak. Ağlayan bir bebek. Çok sayıda ölüm. Çağlar boyu. Acı.

Bunun artık durması gerekiyordu. Sona ermeliydi. *Kahretsin!* Ölmek istemiyordum!

Sağ elimle Athena'nın bileğini kavradım ve aşağı çekerek eliyle birlikte içimdeki bu ıstırabı uzaklaştırmaya çalıştım.

Birden öfke su yüzüne çıktı, bir anlığına başımdaki ağrıyı bastırmıştı. Göğsüm öfkeyle doldu. Bütün bu gördüklerim, ölümler, ailemin çektiği acılar, Athena yüzündendi. Benim hiçbir suçum yoktu, hiçbirimizin yoktu.

Öfkeden kor gibi olmuş gözlerimi açtım.

Elimi bütün gücümle sıkıyordum. Gözlerim Athena'nın kilere kilitlenmişti. "Senden... *nefret...* ediyorum," diye tısladım, ölmeye önce duysun istiyordum. "Onlara yaptıklarından ötürü... şeytanın teki olduğun için... kahrol... *kaltak!*"

Athena geri çekildi, bir anlığına gözleri yerinden uğradı. Hafif bir ağrı dalgası geldi, elini biraz daha ittim. Çenem kilitlendi. Tanrıça göğsüme daha şiddetli bastırmaya başladı, ama bir şekilde elini çekmeyi başardım.

Bileği kavrayan elime baktım, Athena'nın derisi sertleşip griye dönüyordu.

Neler oluyor?

İkimiz de şaşkınlık içindeydik, birbirimizi bıraktık.

Bu durumdan ilk faydalanan ben oldum. Anlayamadığım şeylerin icabına sonra bakmayı tercih ederdim. Şimdi mücadele zamanıydı. Yumruğumu sıkıp Bruce'un göğsünü kabartacak bir biçimde salladım. Athena'nın çenesine yandan indirdim.

Kalbim gümbürdüyordu. Başımın ağrısı görüşümü etkilemişti, her şey çift görünüyordu. Dizlerimi hissetmiyordum, hâlâ nasıl ayakta durabildiğimden emin değildim, ama iki elimi de kaldırarak olası bir karşılığa karşı kendimi korudum.

Athena'nın eli yavaşça çenesine gitti. Zümrüt gözlerinden şaşkınlığı okunuyordu, ifadesi bir an için kırılğanlığını ve mahcubiyetini de dışa vurmuştu. Savaş tanrıçasının ilk defa yumruk yediğini düşündüm.

Birden ortadan yok oldu.

Aniden. Az önce önümdeyken şimdi kaybolmuştu.

Bacaklarım daha fazla dayanamadı, kendimi sırtüstü dans pistinde buldum. Eteklerim kabarak etrafıma yayıldı, kendimi minicik hissettim, herkesin söylediği gibi bir çocuktum sanki. Fırfırlı balo elbisesinin içinde yetişkin taklidi yapan bir çocuk. Kendini içinde bulunduğu dünyayla ilgili hiçbir şey bilmeyen bir çocuk. Henüz varlığından haberdar olduğum eski ve kadim varlıklarla kıyaslanan bir çocuk.

Michel, Sebastian'ı bıraktı. Sebastian bana doğru koşup dizüstü çöktü. "Ari. İyi misin?"

Uyuşmuştum, sadece başımı sallayabildim.

Josephine yaklaştı, topukları zeminde takırdıyordu. Kolumdan çekerek kaldırdı, "Kalk. İşimiz var."

"Josephine," Michel'in alçak, ama gürleyen sesi duyuldu, "evi yerle bir olmaktan kurtaran birine böyle davranılmaz."

Karşı gelmek için ağzını açtı, ama konseyin öteki üyelerinin de yaklaştığını fark edince sustu. Onlar da bu davranışını tasvip ediyor gibi görünmüyordu çünkü. Kolumu bıraktı. "Pekâlâ." Diğerlerine döndü. "Athena yaralarını yalamak için bir süreliğine gitmiş olabilir, ama bu sadece bir başlangıçtı. Yakında bu çocuk yüzünden bir savaş *başlatacak*." Eteklerini toplayarak yanımdan uzaklaştı ve bir hışımla hizmetçilere kapıları açmalarını emretti, orkestraya yeniden müziğe başlamaları için bir işaret verdi.

"Josephine haklı." Michel, Sebastian'ı ayağa kaldırmak için elini uzattı.

Sebastian kalkarken eteğimin tozunu silkmeye koyuldum. Gözlerini babasının yüzünden tutuşan ellerine çevirdi. Gri gözleri duygu dolmuştu, birden o da tıpkı bir çocuk gibi göründü gözüme. Michel oğlunu kendine çekerek sıkı sıkı sarıldı.

Davetliler yeniden salona doluşurken, ikisini baş başa bıraktım. Orkestra çalmaya başlamıştı, garsonlar ellerinde ordövr ve şampanya tepsileriyle içeri girdi.

Bütün bu karmaşa içinde Violet'i görmeyi başardım. Ayakları üstünde yaylanırken mor eteği dalgalanıyordu, maskesi yüzündeydi. Hemen yanıma gelip maskesini kaldırarak "Ne kaçırdım?" diye sordu.

Az önce olanların absürtlüğü ancak kafama dank etmişti. Gülmeye başladım. Kahkahalarımı durdurmam mümkün değildi. Violet her zamanki sabırlı gözleriyle beni süzdü, sonra, "Yoruldu. Eve

gidelim,” dedi.

Gözlerimi kırptım, gülme isteğim azalıyordu.

Ev.

Tükenmişim, gözyaşlarım kendiliğinden akıyordu. Elimi açtım. Violet minik elini avucuma koydu. “Evet. Eve gidelim.”

Konseyn canı cehenneme. Buradan çekip gidiyorduk.

Balo salonundan çıkıp Josephine’in dönmemiz için yaptığı çağrıya kulak asmadan yürüdük.

Athena yaralarını sonsuza dek yalamayacaktı. Bunu biliyordum. Ama şu anda GM’deki eski eve gidip bir süreliğine normal olmaya çalışmak istiyordum, en azından bir geceliğine.

“Hey! Bekle!” Evden çıkar çıkmaz Sebastian yanımıza yetişti. Sokağın ortasında durdum. Geçit sona ermişti, ama insanlar hâlâ gruplar halinde takılmaya devam ediyordu, parti henüz onlar için bitmemişti.

Sebastian onu tanıdığımdan bu yana ilk defa mutlu görünüyordu, sanki üzerinde asılı kara bulut artık yok olmuş gibiydi.

“Babanla kalmıyor musun?”

“GM’ye yalnız başınıza dönmenizi istemiyorum.” Yüzü hafif kızardı, ellerini pantolonunun ceplerine soktu. “Eğer Novem’i yok etmeye ant içmiş tanrıçanın teki başına bela olmasaydı, o zaman babamla kalıp eski günleri yâd etmeyi isteyebilirdim.”

“Yalnız değil ki Bastian,” diye karşı çıktı Violet, alınmıştı.

Sebastian gülümsedi. “Biliyorum, Violet. Ama Ari’nin ne kadar çok koruyucusu olursa o kadar iyi.” Bana döndü. “Babam onunla kalmanı istiyor. Onun evi daha güvenli.”

Nerede olmak istediğimi biliyordum. “Biraz düşünmem gerek. Şimdi tek istediğim bu elbiseden kurtulup bir şeyler yemek. Açlıktan ölüyorum. Ayrıca Athena’nın beni ilk arayacağı yer Novem’dekilerin evleri, GM’de harabeye dönmüş bir ev değil.”

Sebastian başını salladı. Eliyle öne doğru zarif bir işaret yaparak, “Gidelim mi, hanımlar?” dedi.

İçimi bir mutluluk kapladı. Beni seçmişti. Beni önemsiyordu. Evet, dünyam başıma yıkılıyordu ve hayatım söz konusuydu, ama o an hissettiğim mutluluk bunların hepsini bana unutturmuştu. Kaldırımından yürüyerek bizi eve götürecek tramvaya doğru ilerledik.

On Altı

Dub, Henri ve Crank'ı salondaki sehpanın etrafına oturmuş poker oynarken bulduk. Sehpanın üstünde, içi bozuk para, altın diş, işlemeli taş ve eski mücevherlerle dolu bir kap vardı. Gumbo çorbası tenceresi ve boş kâseler masada duruyordu. Salonu müthiş bir koku sarmıştı.

“Hangi cehennemdeydiniz siz?” Sebastian kanepeye atlayıp bacaklarını uzatırken yorgun bir sesle sordu.

“Baloya gitmişsiniz!” Crank kartlarını masaya attı. Popomu koltuğun kolçağına yerleştirirken gözleriyle üzerimdeki muhteşem siyah beyaz gece elbisesini yiyip bitirdi. Belimdeki kemer yarama sürtününce irkildim. Dub, Crank'e tuhaf bir bakış atınca, Crank umursamaz bir tavır aldı. “Kaşınıyor galiba.”

“Evet.” Elbiseyi hemen üzerimden çıkarmak geliyordu içimden, ama yukarı çıkacak halim kalmamıştı. En azından hançerin verdiği rahatsızlıktan kurtulabilirdim. Ayağa kalkıp arkamı döndüm, eteğin içinden hançeri çıkardım, kemerle birlikte masanın üstüne koydum.

Döndüğümde herkes bana bakıyordu. “Ne var?”

Dub'ın solgun gözleri bir hançere bir bana baktı. “Bu kızı seviyorum.”

Crank gülümsedi. “Bence burada kalsın.”

Henri masanın üzerine kartlarını kapalı olarak koydu. “Evet,” dedi iç geçirerek, “sizin gibi ucubelerin arasında iyi gidiyor.”

“Ha ha ha,” dedi Crank, ona bir kart dağıtarak. “Ne balosuymuş bu?”

Odadan çıkarken, “Arnaud balosu,” dedi Violet melodik bir sesle. Adımları merdivenlerde yankılanıyordu.

Sebastian derin bir iç çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Peki ya siz? Ben gittikten sonra eve geldiğinizi zannediyordum.”

“Gelirken biraz arama tarama yapalım dedik.” Dub masadaki ganimeti işaret etti. “Kazanan bunları Spits'e satma hakkını elde edecek.”

Botlarımı çıkardım. “Spits kim?”

“Mahallede bir antikacı,” diye cevap verdi Sebastian, Violet Pascal'la birlikte yeniden odaya girerken. Yere bıraktığında Pascal tekrar dışarı çıktı.

“Var mısınız?” Dub, Sebastian ve bana soruyordu.

“Hayır,” dedim, “ama şu gumbodan biraz isterim.”

“Buyur, al,” Henri tencereyi işaret etti. “Bayan Morgan getirdi, bu *petits bébés* de heyecandan deliye döndü.” Crank bir tekme geçirdi. “Ah, acıdı.”

“O zaman bize bebek demekten vazgeç. Sen de deliye döndün, her zamanki gibi.”

“Hayır,” dedi Dub. “Henri, Bayan Morgan için deli oluyor. Ona deli gibi aşırı.”

Henri'nin yüzü kıpkırmızı kesildi, altın dolgulu bir azıdişini eline alarak Dub'ın alınına fırlattı. “Ona âşık falan değilim, aptal.”

Sebastian iki kâseye çorba koyarken Dub ve Crank, Henri'nin haline kıkır kıkır gülüyordu. Kanepe minderinin üstüne kayarak elbisemi düzelttim ve ayaklarımı altına aldım. Sebastian kâseyi

uzatırken, “Bayan Morgan seyahat öğretmeni gibi bir şey. GM’ye haftada bir gelir ve her seferinde bize yemek getirir,” diye açıkladı.

“Evet, Violet bana anlatmıştı.”

Açlıktan çorbayı bir lokmada götürdüm. Acayip lezzetliydi. Doyurucuydu da. Pokere devam ettiler. Değme profesyonellere taş çıkaracak numaralar sayesinde Crank’ın ganimeti kazanması çok vakit almadı.

Sebastian’dan Crank’ın onun öz kardeşi olmadığı gerçeğini öğrendikten sonra, ona daha farklı bir gözle bakmaya başlamıştım. Başından geçenler için üzülüyordum. Zavallı çocuk.

New 2’yle ilgili çok şey bildiğimi sanırdım, ama buraya geldikten ve birkaç gece geçirdikten sonra, buranın nasıl bir yer olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Bütün doğaüstü şeyler bir yana, burada kendi başının çaresine bakmaya terk edilmiş çocuklar olduğundan ve virane evlerde bulup buluşturdukları şeylerle yaşadıklarından habersizdim.

Hepsi de pırlanta gibi çocuklardı. Burada onlarla birlikte olmaktan gurur duyuyordum.

Teker teker yatmak için odalarına çıktılar; geriye ben, Sebastian ve Henri kalmıştık.

Henri kanepenin karşısındaki sandalyeye sırtını dayadı. “Evet bakalım, biriniz bana bu gece gerçekten neler olduğunu anlatacak mı?”

Sehpanın üzerindeki küçük lambanın ışığı titredi, duvarın üzerindeki uzun gölgeler ileri geri dalgalandı. Işık, Henri’nin gözlerini parlatıyordu -ormanların derinliklerinde gözleriyle etrafı tarayan avcı hayvanları akla getiren olağandışı bir parıldamaydı.

Başımın işaret vermem üzerine Sebastian baloda olan her şeyi Henri’ye anlattı, bir tek Gabriel’le dans edişimi ve avludaki misafir evinde yaptığımız konuşmayı atlamıştı.

“Demek kasırgalara Athena neden oldu,” dedi Henri, başını sallayarak.

“Kim bilir, belki de sadece kasırgaları daha şiddetli hale getirmiştir ya da sonuncusuna o sebep olmuştur. Yine de...” Sebastian gözlerini bana çevirdi, “bütün bunların annenle ne ilgisi olduğu anlaşılıyor.”

“Sanırım Athena tıpkı beni istediği gibi annemi de istiyordu.”

“Evet, ve canlı istiyordu. Yoksa baloda öldürmesi işten değildi.”

“Peki korkunç savaş tanrıçasıyla Novem’in neden senin için karşı karşıya geldiğini biliyor musun?” diye sordu Henri. Omuz silktim. “Şimdi ne olacak? Peşinden gelecek. Buraya. Eninde sonunda Novem’in elinde olmadığını anlayıp buraya gelecek.”

Dub, Crank ve Violet tehlikedeydi. Henri’nin bunu yüksek sesle söylemesi şart değildi. Burada oluşumun herkesi tehlikeye attığının ben de farkındaydım.

Boğazıma bir yumruk oturdu. “Gidiyorum.”

Sebastian’ın suratı asıldı. “Çember’in dışında Athena sınırsız bir güce sahip. Buradan ayrıldığın anda anlayacaktır. Hiç şansın yok. Burası en azından Novem’in koruması altında. Onu uzak tutamasalar da, güçleri en azından onunkileri zayıflatıyor.”

“Bana güvendiğin için sağ ol.”

“Senden korkuyor.” İğneli sözlerimi duymazdan gelmişti. “Bunu hissedebiliyorum. Üzerindeki lanet yüzünden... ailene her ne yaptıysa, kendini de bir şekilde etkiliyor.”

Athena’nın bileği geldi aklıma, elimle kavradığımda derisinin kalınlaştığını hissetmiştim.

Henri ayağa kalktı, kollarını kaldırıp esnetti ve esneyerek, “Evet, daha lanetin ne olduğunu bile bilmiyoruz, pek hoş.”

Henri’ye uzun uzun baktım. Ayaklı duvar saatinin tik takları sessizliğin içinde çok net duyuluyordu.

“Ne olduğunu bulmanın bir yolu var,” dedim, gözlerimi Henri’nin üzerinden Sebastian’a doğru

kaydırarak. "Alice Cromley."

Henri olduğu yerde kalakaldı, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. "Ah, hayır, imkânı yok! O ucube söz konusuysa size kesinlikle yardım edemem, Bastian. Bir daha yapamam."

"Nerede olduğunu biliyor musun?" Gözlerimi Sebastian'a dikerek doğruldum. "Jean Solomon demek bunu kastediyordu. Daha önce de kemiklerini kullandınız."

"Yıllar önce," Sebastian nihayet kısık sesle karşılık verdi, "Lafayette Mezarlığı'nda bulduk."

"Bu sayede Sebastian'ın da merak ettiği..."

"Her neyse, önemli değil," diye araya girdi Sebastian, her kelimedede biraz daha emin oluyordu. "Nerede olduğunu biliyoruz. Ayinin nasıl yapıldığını da biliyorum. Ari hakikatin ne olduğunu öğrenirse o zaman belki de Athena'ya karşı elimizde bir koz olur."

"Savaş tanrıçasına karşı mı?" Az kalsın kahkahayı patlatıyordum.

"Şafak sökmeden çıkıyoruz," dedi, Henri'nin karşı çıkmasına fırsat vermemiştii bile.

Bir anlığına kızıl saçlı uzun çocuğun tartışma başlatacağını düşündüysem de, Henri başını sallayarak odadan çıktı. Giderken şafağa sadece birkaç saat kaldığı için uykusunu alamayacağından şikâyet ederek kendi kendine söyleniyordu.

Odadan çıktığında, "Neden şafakta gidiyoruz?" diye sordum Sebastian'a.

"Çünkü ayınların en etkili olduğu zamanlar gündüzden geceye ve geceden gündüze geçiş zamanlarıdır."

"Ya."

Lambanın ışığı yeniden titredi. Salonun köşelerine baktım, sanki karanlık bir iç mekân denizinin ortasındaki minik bir adadaymışız da dünyanın geri kalanından tamamen uzaktaymışız gibi gelmişti.

"Biraz uyusan iyi olur." Sebastian sessizliği bozdu.

Aklıma Gabonna'nın yeri geldi, nasıl ona yaslanıp uyumuştum ve uyandığımda kendimi sıcak ve güvende hissetmişim. Sıcak bastı. "Şimdi uyuyabileceğimi zannetmiyorum."

"Ben de."

Sessizliğin rahatsız edici olmasını beklerdim, ama öyle değildi. Derin bir nefes çektim ve kanepelerine biraz daha gömüldüm, başımı yan tarafa uzattığım koluma dayadım. Kelimelere gerek yoktu. İkimiz de yukarı çıkmak istemiyorduk. Ayrı odalarda uykuya dalmak gelmiyordu içimizden. Şu anda biraz kestirmekten başka seçeneğimiz yoktu, ama dalabileceğimizi bile zannetmiyordum.

Sebastian kaykılarak biraz daha rahatladı, bacaklarını sehpanın üzerine uzatıp kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve gözlerini kapadı. Bir süre sakinleşmeye çalışarak onu seyrettim, aklımdaki düşünce girdabını bu şekilde bastırmaya çalışıyordum. Zihnim o olaydan bu olaya zıplıyor, son birkaç günün üzerinden tekrar tekrar geçiyor, yapmam gereken ve keşke olsaydı dediğim şeyleri tek tek gözümün önüne getiriyordu.

Hücrelerinde bıraktığım tépaç avcısı zihnimde o kadar canlıydı ki, balçığın kokusu bile burnuma geliyordu. Sesindeki acı. Hangi yolu takip etmemiz gerektiğini anlatırken ki yumuşaklığı aklımdan çıkmıyordu. Neden? Neden bize yardım etmişti? Orada olmasının nedeni neydi acaba, tabii Athena'ya kızdırmış olmasını bir kenara bırakacak olursak.

Onu geride bırakmış olmayı bir türlü içime sindiremiyordum. Michel ya da ötekiler ne düşünürse düşünsün, büyük bir hataydı.

Bütün cevaplar Alice Cromley'in kemiklerinde gizliydi. Eğer Athena'ya karşı nasıl bir güce sahip olduğumu ve beni neden bu kadar çok istediğini öğrenebilirim, belki kendimi güvenceye alabilir ve New 2'yi Athena'dan kurtarabilirdim. Belki de bu işleri yoluna soktukten sonra çiftlik evine gidip avcuyu serbest bırakabilirdim.

Sebastian derin derin nefes alıp vermeye başlamıştı.

İçinde bulunduğumuz duruma rağmen bu kadar çabuk uykuya dalabilmesi ilginçti. Bruce da aynen böyleydi. Her yerde, her ne şekilde olursa olsun beş dakika içinde uykuya dalabilecek biriydi.

Sebastian'ın saçları ışığın altında simsiyah parlıyordu. Alnına düşen bir tutam ona çocuksu ve kırılğan bir hava vermişti. Yüzünü yakından incelerken midemde sanki bir konfeti balonu patlamıştı. Yüzü sakindi, neredeyse her zaman çatık duran kaşları rahatlamıştı. Ağzının kenarı kımıldadı. Tanrım, dudaklarının o koyu kırmızı rengi nasıl da hoşuma gidiyordu. Eşi benzeri yoktu bu dudakların, gözlerimi alamıyordum.

Kafamın içinde bir kahkaha sesi yankılandı. *Ah, Ari, yandın sen.*

Sadece bu değildi ama. Benzerliklerimiz bizi birbirimize bağlıyordu. New 2'deki bütün bu çılğın şeyler içinde bile farklı biriydi, birbirinden çok farklı iki ailenin çocuğuydu.

Göğsünün şişip inmesini seyrettim. *Nefes alıp verışı bile çok çekici.* Kendi kendime güldüm. Ari Selkirk daha önce böyle bir şeyi aklından bile geçirmemişti, geçirmiş olsaydı da hayatta yüksek sesle söyleyecek biri değildi.

Hâlâ gülümsüyordum. Gözlerimi kapadım. Evet, New 2 beni olabilecek en tuhaf biçimlerde etkiliyordu.

Uyandığımda karanlıktı, başım Sebastian'ın göğsündeydi, o da kollarıyla beni sarmıştı. Pencerelerdeki ışıktan şehrin üzerinde şafağın sökmek üzere olduğu anlaşılıyordu. Bir yanım her ne kadar *Kalkman gerek!* dese de gözlerim yeniden kapandı, Sebastian'ın vücudunun sıcaklığı ve teninin Tennessee dağlarındaki billur bir gölün suyunu aklıma getiren kokusu yerimden kalkmama mani oluyordu.

Kolumun üzerindeki eli kıpırdadı, tenimde hoş bir hisle içim ürperdi. Uyanıyordu. *Kahretsin.* Yumuşakça boğazını temizledi. Daha dik bir biçimde oturacak şekilde yerini değiştirirken başımı kaldırarak geriye yaslandım.

Esneyerek kollarımı açtım, uyurken üstüne abandığım için biraz utandığımdan, gözlerimi gri gözlerinden kaçıırıyordum.

Yukarıdan gelen gıcırdama sesleri Henri'nin uyandığına işaret etti.

Sebastian saatini yüzüne yaklaştırarak baktı, uyansa da gözleri henüz açılmamıştı. Saçları birbirine karışmıştı ve çok şirin görünüyordu. Gülümsedim.

“Kahretsin. Gitmemiz gerek,” diye mırıldandı. Elbisemin eteklerini bacaklarının üstünden çekti, ayaklarını sehpadan indirdi ve öne eğilerek dirseklerini dizlerinin üstüne yerleştirdi. Siyah saçları gözlerinin önüne düşüyordu.

Merdivenden ayak sesleri gelmeye başladı, tek kişiye ait olamayacak kadar çok ses vardı. Henri odaya peşinde Dub, Crank ve Violet'le girdi. “Bizimle gelemeyeceklerini söyledim onlara.”

Dub surat yaptı. “Kafayı nasıl buldun ya da nasıl bir *dünyada* yaşıyorsun, bilmiyorum, ama kimse bize ne yapacağımızı söyleyemez.”

Violet ve Crank onunla fikir birliği içinde başlarını salladılar. Pascal Violet'in koltuk altındaydı. Küçük kızın üzerinde her zamanki siyah elbisesi vardı ve Mardi Gras maskelerinden biri yine başının tepesinde duruyordu.

Ayağa kalkıp elbisemi düzelttim. “Üstümü değiştirmem gerek.”

Sorunu kendi aralarında halledebilirlerdi, ben de bu arada yukarı çıkıp Michel'in Fransız Mahallesi'nde kaldığım gün benim için ayarladığı giysileri giydim. İşim bittiğinde hançerin sırt çantamda olup olmadığını kontrol ettim.

Aşağı indiğimde Sebastian da çantasının fermuarını çekiyordu. Ötekiler gülümseyen yüzleri ve

kararlı ifadeleriyle kapının önünde yerlerini almışlardı. “Hep beraber gidiyoruz galiba?” dedim.

“Burası özgür bir ülke.” Sebastian sırt çantasını omzuna attı.

“Eğer biri yaralanacak olursa, Charity Hastanesi yakınlarda...”

Herkes dışarı çıkıp Coliseum Sokağı’na doğru yönelirken, ben duraksadım. 1239 First Sokağı şafak sökmeden önce puslu bir karanlığa gömülmüştü, muhteşem bir manzara oluşturuyordu. Kapkara, devasa bir gölge. Harabeye dönmüş sokakları koruyan esrarengiz, sessiz bir dev. Devi saygıyla selamladım.

Burası benim evimdi. Burayı sevmiştim.

Bruce ve Casey’nin benim için yaptıklarına hayat boyu minnettar olacaktım, ama Memphis bana göre bir yer değildi. Burada kalmayı her şeyden çok istiyordum, GM’de bir hayat kurmak istiyordum. Ama kendi istediğim koşullarda. Novem’inkilerde değil.

Bu fırsata sahip olup olmayacağım da meçhuldü henüz. Novem ile Yunan tanrıçasını başımdan nasıl defedeceğimi bulmam gerekiyordu. Ne eğlenceli!

“Ari!” Dub sesleniyordu.

Ayrılmadan önce son bir defa baktım, sonra koşarak ötekilere yetişerek Sebastian’ın yanında yürümeye başladım. “Biri yaralanacak olursa derken neyi kastettin, anlat bakalım.”

“Mezarlığın bir bölümü kasırgalar esnasında su altında kalmıştı. Bir kısmı suya battı, su hâlâ boşaltılmış değil.”

Henri güldü. “Lafayette *Bataklık* Mezarlığı da diyebilirsin. Ölülerin Şehri. Tüyer Ürpertici Sürüngenlerin Ülkesi.”

Omurgamdan enseme kadar korkunç bir ürperti hissettim. İrkilmiştim. Ne harika.

“Söylediğim gibi, içimizden birini bir şey ısırarak olursa, hastane uzakta değil.”

Ama Alice Cromley’in kemikleri mezarlığın hangi tarafındaydı acaba?

Sormak istemedim, çünkü bilmek istediğimden emin değildim. İşimizi görüp hemen çıkacaktık. Bundan başka bir şey düşünmek istemiyordum. Belki böyle grup halinde “tüyer ürpertici sürüngenler”i daha yanımıza yaklaşmadan korkutup kaçırdık.

Koluma bir şeyin dokunduğunu hissederek aşağı baktığımda, Violet’i gördüm. Pascal’ın kafası her minik adımda inip kalkıyordu. “Umarım kemikler bataklık haline dönen kısımdadır,” diye mırıldandı istekli bir ifadeyle.

Evet. *Belki de en iyisi Violet’in yanından ayrılmaman.* Eğer ortalıkta yılan gibi bir şeyler varsa, Violet ve Pascal ne yapılacağını bilirdi. Cidden, aslında kötü fikir değildi. Violet’i yanımdan ayırmayacaktım.

Bir numaralı Lafayette Mezarlığı, First Sokağı’ndan dört blok ötedeydi. Sökmekte olan şafak gökyüzünü hafiften mora boyamıştı, etrafı görmemize izin verecek kadar ışık olsa da kuytu köşeler hâlâ koyu bir gölgeyle kaplıydı, meşe ve selvi ağaçlarından sarkan keçisakalı bitkileri aydınlanmıştı. Yüksek bahçe demirlerinin ardında mezar taşları seçiliyordu, yumuşak zeminin içinden yükselen gri hayaletleri andırıyorlardı. Henri ittirdiğinde bahçe kapısı kulak tırmalayıcı bir gıcırdama sesiyle açıldı, şimdiden nabzım hızlanmıştı.

Rutubetli havayı ıslak taş ve toprak kokusu sarmıştı, Mississippi’deki çiftlik evini hatırlatıyordu. Bahçe kapısının etrafını yaprak ve molozlar sarmıştı. Demir kemerin üzerini kalın, çalimsı bir sarmaşık sarmıştı. Sarmaşığın altına eğilerek bir zamanlar asfalt yol olduğu anlaşılan, şimdiyse yol yol çatlamış ve üstünü yosun ve otlar kaplamış zemine adımımı attım.

Kulağımıza bir tek kutsal zemini çiğnemekte olan ayak seslerimiz geliyordu. Yolun iki tarafındaki dizi dizi mezar taşları mermerden ve taştan oyularak minik kiliselere benzetilmişti.

Geçen zaman ve kasırgalar izlerini bırakmıştı. Her yanda rengi solmuş, çatlayıp kırılmış

mermerler göze çarpıyordu. Kimi mezar taşları sel dalgalarıyla yerlerinden çıkıp bahçe demirinin dibinde üst üste binerek koca bir yığın oluşturmuştu. Molozların, yaprakların ve sarmaşıkların arasında insan kemikleri ve parça pinçik olmuş tabut parçaları vardı.

Sebastian'ın arkasından ona bakarken, bir yandan Alice Cromley'i bulmak için böyle bir yere gelmesini gerektirecek kadar önemli ne olmuş olabileceğini düşünmekten kendimi alamıyordum.

Henri uzun bir yolun sonunda durdu. Sebastian önüne geçerek bir başka karman çorman geçide döndü, etrafımızda mezar taşlarından bir duvar vardı sanki. Hava biraz daha aydınlandığından ayağımızın altındaki şeyleri hayal meyal seçebiliyorduk. Bir mermer taşının altında duran kırık kafatası dikkatimi dağıtınca ayağım tökezledi.

Moloz yığınının üzerinden geçerken yardım eden Dub, neye baktığımı görünce beni yanlış anlayarak "Boşuna uğraşma," dedi, "işe yarar hiçbir şey bulamazsın burada."

"Nasıl yani?"

"Anlarsın işte. İnsanları gömerken tabutta yanlarına koydukları şeylerden bahsediyorum. Yüzük, kolye gibi yadigârlar... Tam şurada bir defasında dev bir yakut bulmuştum."

"Mezar mı soydun yani?" Dub'ın bu işi yaptığını biliyordum. Sebastian bana söylemiş olsa da bu düşünceye alışmamıştım.

Omuz silkerek yoldaki küçük bir mermer parçasına tekme savurdu. "Tabii. Bir daha ihtiyaçları olmayacak ki. Dün gece gördüğün şeyleri nereden bulduk sanmıştın? Bulduklarımızı Spits'e satıyoruz, o antikacılar, antikacılar da turistlere."

Hiçbir şeyden habersiz turistlerin üzerlerinde yitip gitmiş insanların takılarıyla dolaşıyor olması fikri tüylerimi diken diken etti. Uyuduğum yatak odası aklıma geldi. "Üst kattaki kafatasının sahici olmadığını söyle lütfen!"

Crank omzunun üstünden güldü, kasketinin arkasından iki yandan ördüğü saçları sarkıyordu. "O gördüğün Bir Numaralı Saint Louis'ten Eugene Hood'du."

Bir Numaralı Saint Louis, Fransız Mahallesi'ndeki bir mezarlıktı. Kafatasını görünce sinirlerimin bozulmuş olmasına şaşmamalı, sahici oluşundanmış demek!

Eğilerek mezar taşlarının üstüne sarkan bir dalın altından geçtim. Yüksek bahçe demirlerinin karşımıza çıkmasıyla yol bitti. Sebastian bir mezarın köşesinden dönerek yaprak ve çimlerden oluşan yumuşak halının dibinden devam eden bahçe demirlerini takip etmeye başladı. Bir süre sonra zemin yumuşak ve cıvık bir hale geldi, bataklık kokusu daha da ağırlaştı.

Karşımızda, tatlı suyla tuzlu suyun karıştığı kapkara bir birikintinin içinden çıkan mezar taşları görünüyordu.

Sebastian bir daha döndü. Rahat bir nefes aldım, en azından *ileri* gitmiyorduk.

Her adım attığımızda çıkan şapırtı sesleri daha da yükseliyordu. İçimin rahatlaması çok da uzun sürmedi, giderek çürümüş cesetlerle karışmış çamura batıyor olmamız midemi kaldırıyor ve sinirlerimi zorluyordu.

Sebastian bir mezar taşının önünde durdu ve "İşte burası," dedi usulca. İki adım önünde yaklaşık iki metre uzunluğunda demir bir kapı vardı, kapının iki tarafı içi çamurlu su, çerçöp ve yaprakla dolmuş mermer vazolarla taçlandırılmıştı. Mezarın üstü taş mantarı ve yosunla kaplanmıştı. Kapının üstünde: NEHİR MELEKLERİ, 1867, yazılıydı.

Eğer bir noktada uzun süre duracak olursam, botlarımın etrafında parmak uçlarımın üzerine gelecek kadar kara su birikiyordu. Violet Pascal'ı yere bıraktı, hayvan muhtemelen kahvaltılık bir şeyler bulmak için hemen kıvrılarak bizden uzaklaştı.

Arkama dönerek karanlık, gölgelerle kaplanmış bataklığa baktım. Etrafta belli belirsiz parıldayan gözler vardı; bu onlarca gözün timsahlara değil de kurbağalara ait olduğunu düşünmek

istiyordum.

Henri, Sebastian'ın ağır demir kapıyı içeri girebileceğimiz kadar ittirerek açmasına yardımcı oldu. Sonra olduğu yerde durarak ellerini kuruladı. "Bu defa dışarıda kalacağım. Size iyi eğlenceler."

Sebastian sırt çantasını omzundan kaydırarak indirdi, fermuarını açıp vanilya renkli tombul bir mum çıkardı. "Dub."

Dub parmaklarını fitilin üstüne getirdi. Fitolin ucunda aniden bir alev belirirken Sebastian yüzünü bana döndü. "Hazır mısın?"

Omzumun üzerinden bir daha baktığımda daha fazla parıldayan gözün belirmediğini fark ettim, suyun içinde çiftler çiftler bir sürü minik nokta ışıldıyordu. Bakışları üstümüzde bekliyorlardı. İleri hareket ettim, gördüğüm gözlerin benim için geldikleri gibi tuhaf bir düşünce belirmişti zihnimde. İçim ürpermişti, kendimi zor tutarak titrememi bastırmaya çalışıyordum.

Derin nefes alıp ver. Uzun bir nefes al. Uzun bir nefes ver.

Sebastian mezara girdi, ben de çatlak mermer basamakları çıkarak elindeki alevin ışığını takip etmeye başladım.

Eğilip kolayca içeri girdim.

Küf kokulu, rutubetli hava nefes almayı zorlaştırıyordu. Yaklaşık iki buçuk metre derinliği olan, tonoz yüksekliğiyle iki metreyi bulan mezarın içine dört-beş kişi rahatça sığabilirdi.

Dikdörtgen şeklinde olan duvarların hepsinde, üzerine kutular ve tabutlar yerleştirilmiş iki uzun raf bulunuyordu. Rafların altı da yine kutu ve tabutlarla doluydu.

"Aynı mezar pek çok kez kullanılırdı. O nedenle burada bu kadar fazla kişi gömülü. Eski günlerde son tabutun içinden kemikleri çıkarıp bir kaba yerleştirir sonra da yeni bir tabutun içinde yeni bir ölüyü getirirlerdi. Tabutun içindeki ceset çürüdüğünde ya da ailenin bir başka ferdi öldüğünde aynı işlemi tekrar ederlerdi. Ölüler için yer kapmaca oyunu gibi bir şey."

"İyiymiş." Gözlerimi küçük odanın içinde dolaştırdım, iyice eskimiş kutuların çatlayıp ayrılmış köşelerinden dışarı çıkan kemikler görünüyordu. Kalbim gümbürdemeye başladı, çünkü çürüyen cesetlerin kokusunu içime çekmemek için nefesimi olabildiğince tutuyordum. "Hangisi Alice?"

Sebastian mezar odasının en arkasına yürüdü. Mermerden uzun bir oturağa benzettiğim şeyin aslında arka duvar boyunca uzanan bir lahit olduğunu anladım. Tepesinde, mermer duvara oyulmuş bir nişin içinde üzerini küf bağlamış yarı eriyik bir mum duruyordu.

"Kemikleri kutulara aldıklarını söylemiştin."

"Bir tek bu mezara dokunulmadı. Fayton sürücüsünün anlattığı efsane... nehirde iki ceset bulduklarını söylemişti hani. Hepsi hikâye." Elindeki mumu nişteki küçük rafa yerleştirdi ve mezarın önünde diz çöktü. "İtmeme yardım et." O bir köşesine geçti, ben de öbür köşeye geçerek ellerimi sert mermer kapağın üstüne koydum.

"Peki, o halde gerçek hikâye neymiş?"

"Alice Cromley'i öldüren sevgilisiydi. Aşk cinayeti. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor, ama bilinen bir şey var ki o da cesedinin nehre atılmadığı. Ölmüş halde yatarken cesedine ne yapması gerektiğini kendi anlatmış. Bir tür vudu ayini. Adam lanetlenmekten korktuğu için, bazılarına göreyse deli gibi âşık olduğundan, istediği her şeyi yapmış. Hazır mısın?" Başımı salladım. Yakında nefes alıp vermek zorunda kalacağımın farkındaydım. Ciğerlerim ve kalbim daha fazla dayanamayacaktı. Taşın üzerine eğilerek dişlerimi sıktım ve olacaksa şimdi olsun deyip derin bir nefes aldım. Tabut açılıp da içerisi "Alice Cromley" ile dolduktan sonra nefes almaktan daha iyiydi böylesi.

Ağır mermer kapağı ittirerek biraz yamultmayı başardığımızda ikimizden de ter boşalmıştı. Sonra öbür tarafa geçip aynı hareketi tekrarladık. Bu şekilde devam ederek tabutu yarıya kadar açmayı başardık.

Sebastian durup dinlendi. Terden saçları ıslanmıştı. “Bu kadarı işimizi görür.” Ayağa kalkıp mumu eline almadan önce koluyla kaşlarının üstünde biriken teri sildi. Yukarıdan tabutun içine bakarken yüzü çok sert görünüyordu.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, tabutun kenarından meşhur Alice Cromley’in son istirahatgâhını görebileceğim boydaydım.

Nutkum tutuldu. Geri düşmemek için ellerimle tutunup destek alabileceğim bir şey aradım. Tabutun ucunu kavradım. İçinde mükemmelen korunmuş, çok güzel bir Kreol kadın yatıyordu.

Alice Cromley.

Elbisesi lime lime ayrılmış olsa da teni ve saçları daha birkaç saat önce mezarın içine yerleştirilmiş gibi görünüyordu.

“Bu imkânsız,” diye mırıldandım.

Bir kıkırdama sesiyle karşımdaki dehşet verici manzaradan başımı çevirdim. Sebastian tek kaşını kaldırmış bana sırtarak bakıyordu. “Bunca şey gördükten sonra nasıl hâlâ şaşırabiliyorsun? Vampirler... Tanrıça... hatta bir Harpia gördün.”

“Evet ve bütün hepsinin tıpkı bunun gibi imkânsız olduğunu düşünüyorum.”

Sebastian’ın kahkahası şu anki vaziyetimiz için biraz uygunsuz kaçmıştı. “New 2’de değil. New 2’de her şey mümkün.”

“Bir Yunan tanrıçasını alt etmek mümkün mü peki?”

Sebastian çantasının fermuarını açtı. “Güneş doğmadan işimizi halletmeliyiz.” Bahçe makası çıkardı.

“Tanrım.” Midem iyice bulanmaya başladı.

“Tepkinden bu onura benim nail olacağım sonucunu çıkarıyorum.”

Başka türlüünü beklemediği ortadaydı, çünkü tabuta doğru yönelmişti bile. Eğilerek Alice Cromley’in çıplak ayağını kaldırdı. Tek parmağının eksik olduğunu fark ettim.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Çekilip arkamı döndüm. Makasın kıştırarak kestiği kemik sesi mermer duvarların içinde yankılandı. Etrafımızdaki ölümler her an uyanabilirdi. Kendilerinden birine yapılan bu saygısızlık onları öfkeli edecekti. Korkudan neredeyse mezar odasını terk edip kaçacaktım.

“Çabuk,” diye fısıldadı Sebastian, sırtını lahde dayayıp çantasından bir havan ve tokmak çıkardı, minik ayak parmağının içinden kemiği çıkarıp kuruladı ve çanağın içine attı. Kemiği havanda döverek ezerken bana baktı, donmuş gibi olduğum yerde çakılı kalmıştım. “Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Panik ve korkuyu üstümden atmak için yutkundum, vücudumun pompaladığı adrenalinden dolayı bütün eklemlerim uyuşup güçsüz kalmıştı. İçimden bir ses *Kaç*, diye bağıyordu. Kaç bu karanlık, kâbus gibi yerden, dönüp ardına bile bakma, sonsuza dek unut. Ama hiçbir yere gitmedim ve çuval gibi kendimi yere bırakıp havanda kemiği dövmeye devam eden Sebastian’ın yanına oturdum.

İçin için biliyordum ki, havanın içindekiler benim vücudumun içinde bir yerlerde huzur bulacaktı. Ama bunları düşünmedim. Sadece izlemekle yetinip zihnimi boş bıraktım.

On Yedi

Bana çok uzun gelen birkaç dakikanın ardından Sebastian tokmağı bir-iki defa havanın kenarına vurarak kemik tozlarını çanağın içine döktü. “Elini aç.”

Burun deliklerim kabardı. Kıpırdamadan duruyordum. Kıpırdayamıyordum. Gözlerim Sebastian’inkilere kenetlenmişti, derin gri gözlerinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Çenesinde bir kas attı. Tek bir atış, ama gözümünden kaçmadı. Uzanarak elimi eline aldı ve havanın içindekileri avucuma boşalttı.

“Ben de çok korkmuştum,” dedi usulca. “Ama ihtiyacım olursa yine yaparım. Sadece kemik. Toz. Hiç tadı yok. Öğütülmüş bir kaya parçasını içine çekiyormuşsun gibi.”

“Öğütülmüş kaya parçası,” diye tekrar ettim. *Öğütülmüş kaya parçası. Bunu yapabilirim. Güçlü biriyim. Her şeyin üstesinden gelebilirim. Evet, her şeyin.*

Avucumda duran minik bir bozuk para büyüklüğündeki toza dikkatle baktım. *Öğütülmüş kaya parçası.* Yüzüme yakınlaştırdım. Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu, eğildim ve içime çektim.

Burun deliklerimden geçerek genzime yapıştı, tane taneydi... sanki kum gibi, Sebastian’ın söylediği gibiydi. Zaten kuru olan boğazımı iyice tıkamıştı. Yutkunamıyordum. Sanki toz ıslanarak yapışmıştı. Midem kalktı, kusacak gibi oldum, içimden öğürme isteği gelirken bir anda görüşüm bulandı ve vücudumda bir karıncalanma hissettim. Derimin altında şimşek gibi çakıp kıvrılarak ilerleyen bir karıncalanma.

Lahit yana yattı, karnavallardaki eğlence evleri gibi devrildi.

Yanağım yere çarptı. Hayır, yere değil. Sebastian’ın elinin üstüne, düşüşümü yumuşatmıştı, sonra yavaşça elini yanağımın altından çekti.

Gözlerim kilitlenmişti, görüş alanımda yerde duran mumun uzun alevi, Sebastian’ın köşede duran dizi ve ilerideki karanlığın içinde üzerine gölgeler düşen kemik kutuları vardı.

Donakalmıştım, hiçbir yerim tutmuyordu, ama zihnim açıldı ve dönmeye devam ediyordu. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı ve nihayet kapandığında her taraf bembeyazdı.

Çakan ışıklar.

Ara sıra beliren renkler. Göz alıcı renkler. Sönen beyazlar ve canlı maviler.

Güneşin yansıması göz kırptıyor, denizin üstüne vurarak parıldıyor, mermerin üstünde parlıyor.

Bölük pörçük sesler.

Bir Yunan tapınağı, deniz kıyısındaki kayalıkların üzerinde yükseliyor. Çok güzel bir yer. Çok güzel.

Mükemmel sütunların arasında uçuşan beyaz saçlar, meltemde dalgalanan bir bayrak gibi.

Göğsüm sıkışıyor. İçime korku doluyor, neler olduğunu anlamaya başladıkça artan bir korku. Sanki benim başıma geliyormuş gibi. Beyaz saçlı kadının kendini kolunu tutan iri elden kurtarmaya çalışırken hissettiği dehşet. Tapınağa kaçarken dengesini kaybedip tökezliyor. Sert,

afetmek nedir bilmez mozaiklerin üzerine düştüğünde hissettiği acıyı fark edemeyecek kadar korkmuş. Dönüyor, dev adam üzerine çöreklenmiş, çaresizlik içinde sırtüstü sürünerek ilerliyor.

Biliyor.

Karşısındaki şey onu istiyor, kaçmanın yolu yok.

Eli kadına doğru uzanıp yavaşça elbisesinin eteğini kalçalarına kadar kaldırıyor. Yapabileceği hiçbir şey yok, üstündeki şey sahip olduğu gücü açığa vuran sözler söylüyor, yabancı bir dilde konuşarak onu teskin etmeye çalışıyor, öyle bir güce sahip ki, eğer kadın gözlerini kaldırıp yüzüne bakacak olursa bu kesin bir ölümle sonuçlanacak.

Yumruklarımı sıkıyorum, bedenim kaskatı kesilip uyuşuyor.

İçimin derinliklerinden ağır, öfkeli bir çığlık yükseliyor, hiddetle, haksızlığa uğramış olma hissiyle, korkuyla kopan bir çığlık. Boğazımı yırtarak dışarı çıkıyor, çaresizlik ve inkâr çınlıyor.

Zihnimin içinde hâlâ düşünebilmeme imkân veren küçük, karanlık bir yer, bana kadının başına ne geldiğini söylüyor. Ama bu duyguları yaşamayı reddediyorum, Alice Cromley'in her şeyi bilen kemiklerinin gücüne karşı koyuyorum, tüm gücümle zihnimde beliren tecavüz sahnesini görmemek için mücadele ediyorum.

Ve bitiyor.

Yerde yatan kadın kıvrılarak ağlıyor, gümüş saçları bir yay gibi renkli mozaik zemine yayılmış, beyaz elbisesi bel kıvrımında kana bulanmış, titriyor.

Öfkemi zapt edemiyorum, zihnimdeki sahne öyle acı geliyor. Boğazım tıkanıyor, gözlerim ve yanaklarım ıslanıyor.

Bir başka ışık patlamasıyla görüntü değişiyor.

Bir ses. O kadar tanıdık bir ses ki, tüylerim diken diken.

Athena.

Sesi tanıyorum, ama söylediklerini anlamıyorum. Adamın konuşmasıyla aynı. Yabancı, ama yapmacık bir rahatlığın ardında gizlenmemiş. Görüntüler hızla değişiyor. Sözler kaba, suçlayıcı ve tepeden bakar bir havada. Kadının içinde bulunduğu şoku hissettiğim ve Athena'nın söylediklerinin ne anlama geldiğini sezebildiğim için olanlara inanamıyorum. Tanrıça kadını tapınakta tecavüze uğradığı için suçluyor, kendi kutsal mekânını lekelediği için.

Kadın zorla ayağa kalkıyor, yaralı, akli karışık ve çocukluğundan bu yana sevip taptığı bir tanrıça tarafından yüzüstü bırakıldığı için kalbi kırık.

Kadının gözlerinden görüyorum. Athena'nın ayakları, cübbesinin etekleri. Yüzünü göremiyorum. Tanrıların yüzüne bakılması yasak. Ve o anda lanet başlıyor. Athena'nın ağzından çıkan sözler yine anlaşılmaz, ama anlamamak mümkün değil. Bir anda havanın eski çağların enerjisiyle dolduğunu hissediyorum, kadının etrafında yoğunlaşıyor, elbisesini dalgalandırıyor, saçlarını kaldırıyor. Gözlerinin, güzelliğinin, saçlarının sonunun gelmesine neden olduğu yer burası, intikama susamış vicdansız bir tanrıçanın adi kıskançlıklarının cezasını masum, suçsuz bir kadına kestiği yer.

Önce tecavüze uğrayan, sonra da suçlanan bir kadına.

Etrafında yoğunlaşan, Athena'nın kelimelerinden güç alarak canlanan hava içine girdiğinde kadın çığlık atmaya başlıyor. Bütün tenini, organlarını, kemiklerini ele geçiriyor. Kadına yeniden şekil vererek çirkinlik ve zehir saçıyor. Dağlayan acı kadının boğazını parçalayan vahşi bir çığlık çıkmasına neden oluyor, nefesim kesiliyor. Onun acısını hissedebiliyorum. Ama gerçek acıyla kıyaslanamayacağının da farkındayım. Eğiliyor, midesinde ne varsa mozaiklerin üzerine boşaltıyor. Acıdan gözleri görmez olmuş. Artık görmüyor, sadece hissediyor. Başının derisi yanıyor, sarsılarak ve gözyaşları içinde çatlayarak açılıyor. Kabarcıkların sardığı kafasını tutmak

için uzanıyor, ama ellerini bir şey ısıtıyor. Çok acıyor. Kadın karanlığın merhametine sığınana dek ısırılmaya devam ediyor.

Nefes al, diyorum kendi kendime. Kalbim bir ayin davulu gibi kendinden geçercesine vuruyor, sesi içimde yankılanıyor. Kısılmış haldeyim.

Bir başka ışık patlaması beni beyaz tapınaktan karanlık bir mağaraya götürüyor. Gölgelerle kaplı bir yer. Kandil ışığının duvarların üzerinde titrediği, az önceki kadının çılgınlıklarının ve inlemelerinin yankılandığı bir yer.

Acılar içinde.

Sonra yeni doğan bir bebeğin ağlaması duyuluyor, karanlığın içinde annesi tarafından taşınarak götürülüyor, doğum ağrıları içinde kıvrılarak tükenmiş bir anne. Kalbi gümbürdüyor. Vücudunda derman yok, ama iradesi kuvvetli. Bu çocuğu kurtaracak. Burada uzaklara götürecektir. Uzaklara. Gözyaşları yanaklarından akıyor, her adımda kalbi bir parça daha kırılıyor, her adım onu çocuğundan uzaklaştırıyor.

Ama tek yolu bu.

Aylardır herkesten gizleniyor, yakında bulacaklarının farkında. Bulduklarında, çocuğa kimse acımayacak. Bir kadından ve bir tanrıdan olma bu çocuğa acıyan olmayacak.

İnliyorum, kendi sesim gördüklerimin önüne geçerek kulaklarıma ulaşıyor, kadın çocuğu duvarları taştan örülmüş bir çiftlik evinin kapısına bırakıyor.

Sonra oradan uzaklaşıyor. Kalbi hızla atıyor. Bedeni güçsüz, doğumun ardından dinmeyen kanlar bacaklarından aşağı gözyaşları kadar hızlı akıyor. Mahvolmuş halde. Kendi çocuğunu kurtarmak için terk etmiş olmak onu Athena'nın ya da başka herhangi bir tanrının yaralayabileceğinden çok yaraladı.

Mağaraya geri dönüyor, kız çocuğunun ilk nefesini aldığı kuytuya ve ellerini toprağa daldırarak bir çocuğun doğduğunu ele verebilecek bütün izleri siliyor. Sonra canavar gibi uzanıp avcıyı beklemeye koyuluyor.

Bu defa saklanmayacak, kaçmayacak, karşı koymayacak. Bu defa diğerlerinin de yapmak istediği gibi başını almasına izin verecek. Çok yorgun, hayata devam edecek mecali yok.

Kaç gece kaç gün mağaranın soğuk, taş zemininde yattığını kendi de bilmiyor, ama içeriye başka birinin girdiğini hemen anlıyor. İçindeki canavarın uyandığını hissedince titreyerek başını kaldırıyor. Elleriyle yoklayarak kandili ve çakmaktaşını buluyor, fitili yakıyor.

Duvarlarda oynaşan gölgeler, savaş giysilerini kuşanmış bir adamın yaklaşmakta olduğunu gösteriyor Eli kısa bir kılıcın kabzasına gidiyor. Kandil ışığına yaklaşırken diğer eliyle de kalkanını kaldırıyor.

Duvardaki gölgeler karşı karşıya geliyor.

Kadın kulaklarındaki tıslama sesine boyun eğiyor, bu sesteki her şeyden çok nefret ediyor. Birazdan bu ses gitmiş olacak.

Adam hançeri savuruyor.

Ensesine saplanan hançer soluğunu kesiyor, ama kadın o anda büyük bir rahatlama hissediyor. Nihayet özgür. Laneti başından kovdu, artık bir canavar değil, ölümü kucağında tuttuğu bebeğini gözünün önüne getirerek, iç rahatlığıyla karşılıyor.

“Ari!” Başımın arkası sert zeminin üzerinde bir sağa bir sola yuvarlanıyordu. İki el omzumu kavramış, beni sarsıyordu. “Ari! Kahretsin, nefes al!”

Sebastian'ın sesi. Sebastian'ın elleri. Nefes al. Neden? Böyle iyiydim. Her şey iyiydi. Uykulu ve güzel. Bu uyuşukluk hissi, etrafımı saran sıcak karanlık çok rahattı.

Ta ki göğsüme bir yumruk yiyene kadar.

Lanet olsun!

Gözlerim bir anda açıldı. Doğrudum, ağzım açık, gözlerim fal taşı gibiydi, görmeden bakıyordu. Ciğerlerim yanıyordu. Kalbimde hissettiğim acı dayanılmazdı. Ağzım sudan çıkmış bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Boğulacak gibiydim. Görüşüm netleştikçe nefes almam gerektiğini, soluk alıp vermem gerektiğini fark ettim.

Kahretsin, nefes almam gerekiyordu!

Beynim nihayet doğru sinyali vermeyi başardığında bedenim sarsıldı, derin derin, havaya susamışçasına nefes aldım. Kalbim çok hızlı atıyordu, sanki bir nefes yetmiyormuş, daha uzun nefes almam gerekiyormuş gibiydi.

Sebastian arkasına yaslanıp alnını eliyle sildi, elimi tutarken gözlerinden ne kadar rahatlamış olduğu anlaşılıyordu.

Uzun bir süre geçtikten sonra, “Nefes almaz oldun. Hareketsiz ve sessiz yatıyordun. Bütün süre boyunca. Gözlerini bile kırpmadın.”

İçim ürperdi. Gözyaşlarımı bastırıp yutkundum. “Hareket etmedim mi?” Nutkum tutulmuştu, çünkü çığlık atıp ağlayıp inlediğimden emindim.

Ve geçmişimi hatırladığım kesindi. Yani, *kendi* geçmişimi değil, ama ailemin başına gelen gaddarlık ve acımasızlıkları. Atalarımın yaşadıklarıyla yüzleşmenin getirdiği ümitsizlik, içimde bir ağırlığa neden olmuştu. Başımı ellerimin arasına aldım.

“Gördün.”

Sebastian’a baktım, ellerim kucağıma düştü. “Evet,” dedim, sesim kısık ve anlaşılmazdı. “Gördüm.” Bekliyordu. Kelimeleri bir türlü ağzımdan çıkaramıyordum. “Önce buradan çıksak?”

Bana uzun uzun baktı, gözlerinde endişe ve korku görüyordum, ama hepsi buydu, başını öne eğip ayinde kullandığımız malzemeleri çantasına yerleştirmeden önce bana bakmakla yetindi.

Alice Cromley’in alışılmadık cesedinin üzerine taş kapağı yeniden ittirdikten sonra, mezar odadan ayrıldık.

Gökyüzünün doğu tarafında mor ve turuncu ışık demetleri belirmişti, mezarlık bütün tüyler ürperticiliği ve artık esamesi okunmayan görkemiyle karşımızdaydı. Yüksek bahçe demirleri, yenilmek nedir bilmez mezar taşlarının, yıkıntıların ve açığa çıkarak yosun tutmuş kemiklerin etrafını saran mızrakları andırıyordu.

Hâlâ takatsiz ve uyuşuktum, kırık dökük iki basamağı dikkatle indim, çocukların sırtıyla karşılaştım. Çok tuhaftı. Bana dönerek bekleyeceklerini, neler olduğunu merak ediyor olacaklarını düşünmüştüm.

Dördü omuz vererek yan yana dizilmişti. Hiçbiri kıpırdamıyordu.

“Çocuklar...” dedim yavaşça, kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

“Şşş!” Henri’nin başı hafifçe döndüğünden sesin ondan geldiğini anlayabildim.

Sebastian’la bakıştık, neler olduğunu ancak biraz daha yaklaşıp da dikkatlerini çeken şeyin ne olduğunu görünce anlayabildik.

Boğazıma bir yumruk oturdu.

Hayır.

Yılanlar. En az otuz yılan vardı. Bataklık kıyısında, suyun toprakla buluştuğu yerde duruyorlardı. Başlarını suya daldırıp çıkarıyorlardı. Hepsi bir aradaydı. Buraya toplanmış, mezara bakıyorlardı. Bana bakıyorlardı. *Gözleri üstümdeydi.*

Tökezleyerek basamakların üstüne gerisingeri düştüm. Mermere çarptığım için kuyruksokumum ve dirseklerim acıyordu. Bir bakış yetmişti, tek bir bakış sonsuza dek beynimde yer edecekti. Daha

önce hiç tatmadığım bir korku içimi kaplıyor, beni geri çekiyordu. Sürünerek kalkmaya çalışırken dizlerimin üzerine düştüm, ellerim doğrulma isteğiyle kırık bir taşın köşesini kavradı, güç alarak kalktım, dönerek koşmaya başladım.

Kaç.

Kalbim ve ciğerlerim yaşadığım dehşet nedeniyle pompalanan kanın kuvveti karşısında zorlanıyordu, her ne kadar mezar taşlarının arasından koşup yıkıntıların üzerinden zıplayarak ilerlesem de dengemi zor sağlıyor ve acı çekiyordum. Ancak özgürlüğe açılan bahçe kapısını gördüğüm zaman biraz yavaşlayabildim.

Devasa kapının önünde durup soluklandım, göğsüm inip kalkıyor, kollarım iki yanımdan gevşekçe sarkıyordu. Sırt çantam elimden kayıp yere düştü. Bir yandan az önce tank olduklarımı anlamaya uğraşıp öte yandan nefes almak için cebelleşirken, yanaklarımdan ve boynumdan gözyaşları süzülüyordu.

Kâbus gibiydi. Korkunç bir kâbus.

Ötekilerin koşturan adım seslerini duyduğumda apar topar gözyaşlarımı sildim.

İlk yetişen Crank'ti. "İyi misin?"

"Evet. İyiyim."

"Demek yılanlardan korkuyorsun." Sonra Dub geldi, bir taşın üzerine tünedi.

Sebastian sırt çantasını Dub'ın ayağına attı ve yanına oturdu, bir bacağını yukarı çekti, sakın ve alçak bir sesle, "Daha önce hiç böyle bir şey yaptıklarını görmemiştim," dedi.

Ağzımdan küçük, alaycı bir kahkaha çıkacakken, gırtlığımda sert bir sese dönüştü.

Evet. Ben de böyle bir şey görmemiştim. Ellerimi belime koydum, başımı arkaya atıp bağırarak istiyordum, ama sessizliğimi koruyarak söken şafağın yerini gündüze bırakışını seyrettim.

Vücudum şiddetle sarsıldı. Yüzümü sertçe ovdum, zihnimi meşgul eden görüntüleri ve yılanların aslında *beni* görmeye geldiklerini dehşetle fark edişimi silmek istiyor gibiydim. Kraliçelerine saygı gösterisinde bulunuyorlardı. Medusa. Gorgon. Ailemin üstündeki laneti taşıyan ve bir gün canavara dönüşecek kişi. Bir tek bakışıyla insanı taşa çevirebilecek korkunç bir yaratık. Dub ve Sebastian'ın üstünde oturduğu kadar sert bir taşa.

İşte benim kahrolası mirasım da buydu. Beni bekleyen şey *buydu* işte.

Bir tanrıçayı dahi korkutmak az iş değildi. Demek bundandı. Güldüm.

"Eee?" diye sordu Henri, soluklanarak. Nihayet kapıya ulaşabilmişti. "Mezarda ne gördün?"

"Hiçbir şey." Sesimde dehşet ve hüznün saklıydı.

Violet de yetişti, Pascal yine kolunun altında duruyordu. Sürünge gözlerinden gözlerimi kaçırıp arkamı döndüğümdeyse Henri'nin çatık kaşları ve Crank'in şüpheli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bütün bu yolu seninle birlikte teptik, bize hiçbir şey anlatmayacak mısın yani?"

"Gelmenizi ben istemedim ki Crank." Yüzümü buruşturdum, birinci sınıf bir hıyar gibi davrandığının farkındaydım. "Özür dilerim, yani... yapamam..." Nasıl söyleyebilirdim ki? Onlara söylediğimde, yüzlerinin alacağı şaşkınlık ve iğrenme ifadesini görmeye nasıl katlanabilirdim?

"Bizim yardımımız olmasaydı hiçbir şey öğrenemezdin," dedi Henri. "Şimdi ne yapacağını bilmeye hakkımız var. Eğer Athena savaş ilan ederse bu hepimizi etkileyecek bir şey."

"Eğer burada olmazsam sizi de etkilemez."

Crank'in gözleri inanmadığını belli eden bir ifadeyle kocaman açıldı, ellerini yumruk haline getirdi. "Ne diyorsun yani? Bizi bırakıp gidecek misin?"

Crank'in omzunun üstünden ileriye bakarak ellerimi kaldırdım. Artık ne dediğimi kendim de bilmiyordum. Tek bildiğim onlara ne olduğumu, ileride neye dönüşeceğimi söyleyemeyecek oluşumdu. Bana sırtlarını dönüp uzaklaşmalarını seyretmeye dayanamazdım. Aralarındaki en büyük

uyumsuz olarak, New 2'dekilerin bile yanında istemediği kişi olmaya dayanamazdım. Eğer *böyle* olursa nereye gidecektim? Kim beni kabul edecekti o zaman?

Hayır, gerekirse bu sır benimle birlikte mezara girecekti. Arkadaşlarımı incitmem gerekse de, New 2'den ayrılıp bir daha geriye bakmamama neden olsa da böyle olması gerekiyordu.

Düşüncelerimi bir viyaklama böldü, dumanlı sabah havasının içinde yankılanan bir ses.

Bir kuzgun yakınlardaki bir mezar taşının üstüne kondu, kanatlarını sırtında katlamadan önce bir süre çırpıtı.

Sebastian, "Ari," dedi. "Her ne ise, bizimle paylaşabilirsin."

Kuzgun bir daha ciyakladı, sesi Sebastian'ın son kelimesini yankılıyordu. *Paylaş! Paylaş!* Sanki bana gülüyor gibiydi. Tanrım, aklımı yitiriyordum galiba.

Ama bir an ötekilerin de tuhaf tuhaf kuşa bakmakta olduğunu fark ettim.

Duyan tek kişi ben değildim.

Paylaş! Paylaş!

Kuzgun, mezarın tepesinde kalçalarının üzerine tünemiş siyahlar içinde bir kadına dönüşürken kanımın donduğunu hissettim. Elleri taşının kenarını kavramıştı, tırnakları uzundu, yüzünde kötücül ve şeytani bir gülümseme vardı. "Evet, anlat, Ari. Bize neler gördüğünü anlat."

Athena.

Karışarak yapağı haline gelmiş saçlarının arasına ölü çiçekler ve zümrüt boncuklar takılıydı.

Zorlukla yutkundum, vücudumdaki bütün kaslar gerilmişti. Az önce gördüğüm her şey zihnimde yeniden canlanıyordu, öfkem tazelandı. "Senden iyi kim bilecek, lanet olasınca pislik."

Ağzımdan çıkan kelimelere ve içimdeki kine şaşırarak gözlerimi kırptım. Ama sebebini biliyordum. Medusa'yı ve katlandığı dehşeti görmüştüm. Peki ne için? Güzel olduğu için mi? Athena'nın mükemmel tapınağındaki süprüntü bir tanrı tarafından tecavüze uğradığı için mi?

Athena'nın canı cehenneme.

Athena'nın gözleri kısılarak ince birer çizgiye dönüştü. Başını kaldırdı. Ama nefes alırken göğsünün kalkışından sözlerimin onu etkilediğini anladım. Güzel.

"Pekâlâ," dedi tanrıça, mükemmel dudaklarını kıpırdatarak, "madem sen söylemiyorsun, belki de benim söylemem en iyisi."

On Sekiz

“Hayır!” diye haykırdım, Athena bacaklarını iki yana açıp mezar odası çatısının iki yanından sarkıttı, serbest kalan ayaklarını bir çocuk gibi sallamaya başladı. Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme kanımı donduruyordu. “Lütfen,” diye fısıldadım, yalvardığım için kendimden nefret ederek. “Yapma.”

“Haa!” Elleri çırptı. “Biliyorum. Anlatmak yerine göstermeye ne dersin o zaman? Neler olacağına dair bir tadımlık versek? Sadece göstereceğiz, hiçbirine zararı dokunmayacak. *Sen de* bu sayede buraya ait olmadığını görmüş olursun, sevgili Ari.”

Tanrım.

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Hayır.” Sesim boğazımda düğümlenmişti. “Lütfen, yapma.”

Dudağının kenarında bencil bir gülümseme belirdi. Çok geç olduğunu biliyordum. Gözlerinin derinliklerindeki zalim pırıltı ve küstah ifadeden anlamıştım.

Athena'nın elleri uzandı ve avuçlarından iki yeşilimsi ışın cazırdayarak çıktı. Ayağa kalkacak vaktim olmamıştı, gücü etrafımda dönerek giysilerimi dalgalandırıp saçlarımı havalandırırken dizlerimin üzerinde donakaldım. Ensemdeki topuz çözüldü. Saçlarım dağılarak beyaz dalgalar halinde yayıldı. İki büklüm kıvrılarak kendimi saklamaya çalışarak karnımı kasıyordum, ama görünmez bir güç beni olduğum yerde tutuyor, çenemden kaldırıyor, omuzlarımı bırakmıyordu. Mücadele etme gayreti içinde ensemden ter boşalıyordu.

Saçlarımı zapt etmek için ellerimi kaldırma isteğiyle haykırıyordum, her şeyi durdurmak istiyordum ama ellerim benden bağımsız hareket ediyordu. Dizlerim yerden kesildi, arkadaşlarımla şoktan rengi atmış suratlarına doğru döndüm. Kollarım ardına kadar açıldı. Saklanmama imkân yoktu.

Ve Sebastian... Sebastian bir adım öne atmış yardım etmek için bana doğru ilerlemeye çalışıyordu, ama hareket edemez haldeydi. Hiçbiri hareket edemiyordu.

Sadece gözlerimi kullanabiliyordum. Sebastian'la göz göze gelince donuklaştı. Boğazımın tıkanıp hissettim. Kalbim delicesine bir hızla çarpmaktan ağrıyordu. Sonra saçlarım ayrılarak tutamlar halinde bükülüp salınmaya başladı. Kafa derim yanmaya başladı.

Tanrım, yanıyorum!

Kulakları tırmalayan bir çığlık attım -dehşet verici bir sestti. Gözlerimi yumarak durdurmaya çalışıyordum. *Lütfen! Bitsin artık!*

Sonra kafa derimin altında bir kıpırdanma hissettim. Nefes almak için ağzımı açıyordum, ama hava gelmiyordu bir türlü. Bütün vücudum dönüşümden ötürü sarsılıyordu, sinir uçları korkudan elektrikleniyordu. Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyordu. *Hayır! Hayır! Hayır!*

Kafamın derisi açıldı; top gibi yuvarlak, yumuşak bir dumanın kayarak çıktığını ve saç tutamları arasında döne kıvrıla, canlı bir şeylerin belli belirsiz gölgelerine dönüştüğünü hissettim. Kahrolası canlıların yansımasıydı. Duman yakında neler olacağını gösteriyordu. Kıvrılarak iç içe geçen, mide bulandırıcı bir ışık halesi gibiydi. Bulanık beyaz, sarı ve turuncu renkte yansımalar belirliyordu.

Gözlerim ters dönerek başımın içine girdi. Kalbim son bir defa hızla çarpıyor, yaşadığım panikten ötürü damarlarımda akan adrenalinle başa çıkmakta zorlanıyordu. Gözlerim iradem dışında

açıldı, Athena izlememi istiyordu. Arkadaşlarımı görmemi istiyordu.

Arkadaşlarım.

Geri çekiliyorlardı. Destek almak için birbirlerine sokulmuşlardı. Dehşetten ötürü şaşkın yüzleri bembeyaz kesilmiş, ağızları açık kalmıştı.

Hayır, yalvarmak istiyordum. Lütfen gitmeyin.

Ama konuşamıyordum.

Ve Sebastian. Az önce bir adım öne atarak aramızdaki görünmez engeli aşip bana yardım etmeye çalışsan Sebastian geri çekilmişti.

Geri çekilmişti.

Gerçekler ortaya çıkıp da içimdeki son ümit kırıntısının da boşa çıktığını anlayınca, göğsüm sönerek içime göçtü. Aslında şaşırمامam gerekirdi. Daha en başta ümitlenmeseydim, böyle incinmezdim. Kimseye güvenmez ve kimseyi sevmezsen incinmen için bir neden de olmaz. Kendi kurallarımı hiçe saymıştım. Akılcı azıcık başında olan kim kaçmazdı ki? Kim olsa korkudan altına kaçıtır, dumura uğrardı. Onları suçlayacak halim yoktu.

Crank, Henri'nin koluna tutunuyordu, yüzünü tutunduğu kola dayamıştı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Violet dışında herkes aynı haldeydi. Küçük kız şaşkınlık içinde yavaşça Mardi Gras maskesini kaldırdığında çocuksu bir merakla beni izlediğini gördüm.

Henri koşarak Violet'i tuttu, sırtından çekiştirirdi. Violet arkasını dönüp ona minik köpekdişlerini gösterdi. Henri, yanmış gibi anında Violet'i bıraktı.

Çıkış kapısına ulaşmışlardı, parmaklarıyla demir parmaklıklara tutunarak Violet'i çağırıyorlardı, sesleri beynimin içindeki acı ve hayal kırıklığından kaosta duyulmaz hale geliyor, boğuluyordu.

Violet meydan okurcasına bağdaş kurarak yere oturdu. Diğerleri peşini bıraktı. Henri, Crank ve Dub'ı çekiştirerek parmaklıklardan uzaklaştırdı, koşmaya başladılar. Sebastian mezarlıktan çıkmadan önce bir an duraksadı, son bir defa o anlaşılmaz bakışlarından birini attı, sonra diğerlerinin peşinden gitti.

Athena beni serbest bıraktı. Bedenim yere çarpıp yumuşak toprağa gömülürken, ciğerlerimden hırıltılı bir nefes çıktı. Yanağım ıslak toprağa denk gelmişti, yüzüme vuran serinlik hoşuma giderek beni rahatlattı.

Kıpırdamadan olduğum yerde durdum, mecalim yoktu, tamamen bitmiş olduğumdan çabalamıyordum da artık.

Athena'nın ayakları yere indi ve yattığım yere yavaş yavaş birkaç adım atarak ulaştı. Botunun ucuyla omzumu dürterek beni sırtüstü çevirdi.

Tanrıçanın yüzünü iyice bir süzdüm, eğer cehennem diye bir yer varsa, bu acımasız kaltağın yeri kesinlikle hazırды. Çömelerek yüzümün sol tarafındaki gözyaşlarını nazikçe sildi, sonra dirseklerini dizlerinin üzerine yerleştirdi. "Sen buraya ait değilsin, evlat. Seni *istemiyorlar*. O da seni istemiyor. Uyumsuzlar bile dışladı seni. New 2 sana uygun değil, dünyanın hiçbir yerinde seni olduğun gibi kabullenecek bir yer bulamayacaksın. Senin yerin benim yanımda."

Derin bir çaresizlik ve yalnızlık hissiyle göğsüm sıkıştı. Athena haklıydı. Kaltak kadın haklıydı.

"Karar vermek için günbatımına kadar vaktin var. Benimle gel, Medusa'nın kızı. Sana yuva veririm, servetin olur, gönlünden gelen her şeyin sahibi olursun. Tek yapman gereken benim kurallarına göre yaşamak, hepsi bu." Uzanıp bir tutam saçımı parmaklarının arasına alarak oynadı, gözlerinden haset ve acı okunuyordu. "Döndüğünde ne yapacaksın? Nereye gideceksin? Belki de... belki de bir gün üstündeki bu laneti kaldırır, hayatını sana geri veririm. Uslu bir kız olursan, her söylediğimi yerine getirirsen, Aristanae, neden olmasın..."

Athena ayağa kalkıp birden ortadan kaybolurken, sildiği yanağımdan aşağı yeniden yaşlar

süzülüyordu.

Gözlerimi kapadım, yana dönerek bacaklarımı ve kollarımı toplayarak kıvrıldım, ıslak çimenlerin arasında sessizce ağladım.

Her yerim acıyordu. Bedenim. Ruhum. Tamamen ümidini yitirmenin ne demek olduğunu anlamıştım artık. İçimdeki acının beni yiyip bitirmesine ve bütün duygularımı hissizleştirip yapayalnız bir dünyaya götürmesine göz yumdum.

Uzun bir süre sonra, Violet arkama oturdu ve sırtıma sokularak kıvrıldı. Bu hareketi içimi sızlatmıştı, gözlerimden yeniden yaşlar boşaldı. Violet. Minik Violet beni kabul etmişti, bana merhamet, nezaket ve sadakat göstermişti.

Uyandığımda sırtımdaki sıcaklığı ve yüzüme çiseleyen ılık yağmuru hissettim. Yavaş yavaş, ağrıyan kaslarımı zorlayarak doğruldum ve omzumun üzerinden Violet'in çimlerin üstünde kıvrılarak yattığını gördüm. Pascal da yanında uzanıyordu. Çocuğun eli hafifçe yüzünün yanındaki yapraklara doğru uzanmıştı, bileği öylesine ince ve kırılğan görünüyordu ki.

Kuruyarak şişmiş gözlerimi ovuşturdum ve duru görümün geri gelmesini bekledim. Ama onun yerine hatıralar sardı zihnimi. Geçmişim, üzerimdeki lanet ve Athena'nın irademi kırmak için bana yaptıkları.

Uzun saçlarımı omzumun üstünde kıvrırken iç sıkıntısıyla ağızımdan bir oflama çıktı. Şimdi annemin neden hayatına son verdiğini, neden ondan önceki kadınların da aynısını yaptıklarını anlayabiliyordum. Harpia'nın neden medeniyete dönmek yerine bataklığa kaçtığını da anlamıştım. Yalnız kalmak, sevdiklerinin senin yüzünden korkup dehşete düştüklerini görmekten çok daha iyi bir seçenektir.

Mezarlığın içinden belli belirsiz bir müzik sesi geliyordu. Bir bando. Trompet. Davul. Ziller.

Violet'in burnu kıpırdadı. Solgun yüzünün üzerindeki siyah kirpikler titredi. Doğrulurken minik eli dayandığı yumuşak toprağa battı. Siyah saçını kulağının arkasına attıktan sonra küçük yüzünü puslu gökyüzüne çevirdi.

Biraz uzağında duruyordum. Rutubet giysilerimden tenime işlemişti. Yağmur damlaları birleşip yüzümün kenarından aşağı akıyordu. "Violet, neden kaldın?"

Pascal Violet'in kucağına atladı. İnce parmaklarıyla timsahın sırtını okşarken yüzünü aşağı indirdi, iri siyah gözlerinde derin ve gizem dolu bir ifade vardı. "Bence çok güzel görünüyordun."

Kırık kalbim bir kez daha acıyla dağlandı. Gözyaşlarımı bastırarak küçük bir kahkaha attım. "Teşekkür ederim." Sadece Violet, yalnızca bu sürüngenlere ve payetlere düşkünlüğü olan minik Gotik bebek beni kabullenmeye istekliydi.

New 2'ye geldiğimden bu yana Violet'le çok kısa vakit geçirmiştik, ama ilk karşılaşmamızdan bu yana aramızda bir bağ olduğunu hissediyordum.

Bana göre bu ikimizin de biricik olmasından kaynaklanıyordu, ruh akrabalığı vardı aramızda. Burada benimle kalmıştı. Beni kabul etmişti. Onun için artık yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

"Geçit bu tarafa geliyor," dedi. "Çocukların geçidi. Bizim de onlarla birlikte olmamız gerekiyordu." Başımı müzik sesinin geldiği tarafa döndürdü. "Günbatımı yaklaşıyor."

Buz gibi soğuyan bacak ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Çiseleyen yağmur çimlerin hemen üstünde ince, gri bir sis tabakası oluşturmuştu. Başımızın üstünde gök kalın bir bulut denizinin ardında kaybolmuştu. Meşe ağacının göğe uzanan kargacık burgacık dalları kara bir şimşegi andırıyordu. "Yakında geri gelecek," dedi Violet. "Ne yapacaksın?"

Athena'nın ortaya çıktığı mezarın olduğu yere baktım. "Bilmiyorum."

"Onu öldürmen gerek."

"Ben kim, tanrıça öldürmek kim." *Tabii ya.*

Violet omuz silkerek ayağa kalktı, siyah elbisesine ve saçlarına yapışan otları toplayıp tozları silketti, başındaki maskeyi yüzüne indirmeden düzeltti.

Müzik sesi giderek yükseliyordu, ama pus yüzünden Mardi Gras'ı kutlayanlar görünmüyordu. Ayağa kalkıp uzun saçlarımı salladım ve üstümdeki ürpertiye attım. Ne olduğumu artık biliyordum, neye dönüşeceğimi de... Atalarımın kaçının kendini öldürmeyip bu değişimi yaşamadan, yani canavara dönüşmeden hayatına devam edebildiğini merak ediyordum. Acaba kaç avcılarının hançeriyle ölmüştü? Sonunda ne olacağı belliydi. Athena neden benim canımı bağışlamaya karar vermişti o halde?

Athena'nın safına geçmek tek seçenek olarak görünüyordu. Ya onunla gidecektim ya da ortadan kaybolacaktım. *Nereye gidebilirsin ki? Üstündeki bu şeyle nerede yaşayabilirsin? Üstündeki şey beni ölümden daha çok korkutuyordu.*

Violet beni dürttü. "Burada."

Döndüm. Athena meşe ağacının uzun, kalın dalına tünemişti. Aşağı atlayarak yaklaştı. "Bir karara vardın mı, Gorgon?"

Adına tanrıça denen bu şey, yüzyıllardır ailemin başına dert olmuştu, binlerce kadına ölüm ve acıdan başka bir şey getirmemişti. O anda anladım ki, asla ona teslim olmamalıydım. Diğerleri gibi ölmeyi tercih ederdim. Ama bundan da çok, intikam alma isteği sarmıştı içimi. "Git kendini becer, Athena."

Violet elimi tutarak sıktı. Sırtını okşayıp kaçmasını söylemek istedim, ama bunu yaparsam Athena'nın dikkatini çocuğa çekmiş olacaktım.

Athena yanağıma öyle hızlı bir tokat indirdi ki kendimi koruyacak vaktim bile olmamıştı. Tokadın çarptığı anki sıcaklık ve şok, ağzımdan bir inilti çıkmasına neden oldu. Kulaklarım çınıyor, acı yüzüme yayılıyordu.

Yavaş yavaş doğruldum, dişlerimi kenetleyip yumruklarımı sıkarak tanrıçayla göz göze geldim. Athena çenemi kavrayıp sıktı, yüzüme iyice yaklaştı. Gözlerinin içinde inanılmaz bir parıltı vardı, eğer ağzının aldığı zalim ifadeyi görmesem güzelliğine hayran kalabilirdim. "Ne söylediğini kulağın işitsin, küçük kız. Yoksa tıpkı annene yaptığım gibi başını kazığa saplarım."

"Annem kendini öldürdü," diye öfkeyle haykırdım, annemin adını anması bile sinirime dokunmuştu.

"Evet, ben de cenazesini teslim aldım. Tapınağımın önüne pek yakıştı."

Gözlerimin önünde öfkeden ışıklar çaktı. Bütün gücümle yumruğumu savurdum, ama elimi yakalayarak daha da yaklaştı. "Sesleri duyuyor musun, Aristanae? Arkadaşların geliyor, New 2'deki çocuklar mezarlığın yanından geçerlerken ordumun elinde can vermeleri an meselesi."

Athena'nın omzunun üzerinden baktığımda, gri sisin içinde bir kıpırtı gözüme çarptı. Athena'nın yaratıkları sisin arasında zar zor da olsa seçilebiliyordu. Mezarların üzerinde pusuya yatmış, sinsice yürüyen, ağaç dallarının üzerinden atlayan tipi kaymış gudubetler. Sanki Frankenstein'in elinden çıkmış gibi görünüyorlardı. Athena'nın ordusu buydu demek.

"İşte bunlar," dedi Athena, omzunun üzerinden işaret edip elini çenemden indirerek, "senin yeni ailen. Tıpkı ecdadın gibi lanet ve güç kullanılarak yapıldılar. Sana kraliçeleri gibi taparlar, emin ol. Senin yerin onların yanı. Benim yanımda. Benimle gelersen, bir daha asla adımımı New 2'ye atmayacağım."

Bando müziğinin sesi daha da net gelmeye başlamıştı. Yaklaşıyorlardı. Omzumun üzerinden bir bakış attım, demir parmaklıkların arasından görünüyorlardı artık. Birazdan mezarlık kapısından geçeceklerdi ve eğer Athena blöf yapmıyorsa, hepsi tehlikedeydi.

Tanrıçaya döndüm. "Neden beni de diğerleri gibi öldürmüyorsun?"

“Çünkü sen diğerlerinden farklısın ve benim işime yarayacaksın.” Yüzü biraz yumuşadı. “Senden isyankâr bir taraf var, Ari. Ben de bir zamanlar senin gibiydim, kazanamayacağımı bildiğim halde sırf doğru ve adil olan neyse onu yapmak için mücadele ederdim. Ama bütün bu şeyler, umut, masumiyet, iyimserlik, inanç... hepsi geçici, peki geriye ne kalıyor o zaman? Büyümen gerek, yerini görmen, senin için en iyi olanı bilmen lazım. Bana sadakat yemini edersen, artık güvende olacaksın.” İçimde tuhaf bir güven duygusu hissederek gözlerimi kıstım. Athena beni ikna etmek için çok çaba sarf ediyordu. Karar vermem için uzun bir süre tanımişti ve bu süre boyunca kimseye zarar vermedi. Boğazımdan keskin bir kahkaha sesi yükseldi. “Benden cidden korkuyorsun, değil mi?”

Athena gözlerini kırparak dikleştirdi. Çenesi seğirdi. “Ben Savaş Tanrıçasıyım, küçük kız. Kimseden korkum olmaz, çünkü ölümsüzüm. Ölüm Tanrıçası’nı yatağında öldürdüm, ben Ölüm’ün ta kendisiyim. Bunu aklından çıkarmasan iyi edersin, çünkü arkadaşların geldi bile.”

Geçit kapının yanından geçip gitmek yerine içeri girdi. *Neler oluyor?*

Hepsi maskeliydi. Yürüyerek geliyorlardı.

Kahretsin.

Maskeli çocuklar Violet’le benim arkama dizildiler. Müzik kesildi. Ne yapacağımı bilemediğimden kalbim hızla çarpıyordu. Çıldırılmış mıydılar yoksa?

İçlerinden siyahlara bürünmüş pelerinli biri öne çıkarak maskesini kaldırdı. Sebastian’dı. Üstüme serin bir meltem vururken başıyla beni selamladı. Bir başkası daha öne çıktı. Michel’di. Sonra sekiz kişi daha kendini açığa çıkardı. Novem de buradaydı. Dub, Henri ve Crank de gelmişti. Hepsinin yüzünde kararlı bir ifade vardı. Savaşmaya hazırdılar.

Geri gelmişlerdi.

Mezarlıktan içeri destek kuvvetleri de girmeye devam ediyordu.

Athena öfkeli gözlerini gelenlere dikti, yanaklarının kızardığı görülüyordu. “Bu mesele sizi ilgilendirmez, Novem,” diye haykırdı. “Onu ben dönüştürdüm. O benim.”

“Yarattığın kişiye düşman kesildiğin ve Medusa’yı öldürttüğün andan itibaren seninle ilişkisi kesilmiş demektir. Gorgonlar hiçbir zaman senin olmadılar. Kendi başlarındaydılar, seçme hakları vardı. Yaşama hakları vardı,” dedi Michel alçak ve kendine güveni tam bir sesle. Sebastian ve ötekiler, birlikte yürüyüp yanımda durdular.

Athena’nın arkasındaki gudubet canavarlar ve insansı yaratıklar tıslayıp kıpırdanıyordu. Savaşmak için, saldırıp öldürmek için hazırdılar. Tüyerim diken diken olmuştu.

“Onun yüzünden savaş mı ilan edeceksiniz?” diye köpürdü Athena. “Sizin hiçbir işinize yaramaz. Henüz olgunlaşmadı. Gücü yok.”

“Hayır,” dedi Josephine. “Henüz gücü yok, ama onu senden korumalıyız. Gücünü elde ettiğinde bir daha New 2’nin başına musallat olamayacaksın.”

Athena yüksek sesle tısladı, yüzü ölüm biçimine girerek eski haline geri döndü. “O halde savaşacağız.”

“Ne yaptığına çok dikkat et, tanrıça,” dedi Michel. “Şu an gücümüz eşit.”

Athena, Michel’i duymazdan gelerek ellerini uzattı, başını geri atarak kulakları tırmalayan doğaüstü bir savaş çığılığı attı.

Sebastian beni ve Violet’i elimizden tutarak bizi iki tarafın arasından çekip çıkarırken kulaklarım çınılıyordu. Novem ve aile üyeleri Athena ile ordusunu karşılamak için ileri atılmıştı. Doğal olarak bir hızla hareket ediyorlardı. Pelerinleriyle kolları ve bacakları pusun içinde hareket ediyordu. Gudubet şeyler uçarak savaşmaya geldiler, çığılık atıyorlardı. Sis içinde akan kan yay gibi fişkırmaya başladı.

Ben de Sebastian’ı çektim, koşarken bir mermer taşa takılıp tökezledi. “Beni bırakmalısın!”

En arka safâ ulaşıp kapıya yaklaştığımız. “Burada kalamazsın,” dedi.

“Kalmam gerek! Bu benim savaşım, Sebastian. Bırakıp gidemem.”

“Gitmen gerek! Seni korumak için hayatlarını feda ediyorlar!”

Bir an duraksadım. Kafam karışmıştı. “Neden?”

Yaklaştı. “Babam bana her şeyi anlattı. Sen bir tanrı-öldürensin, Ari.”

“Ne?”

“Athena. Medusa’yı lanetleyip ona herkesi taşa dönüştürme gücü verdiğinde, tanrıları muaf tutmayı unutmuş. Hatasını anladığındaysa τέραç avcılarını yaratarak Medusa ve çocuklarını öldürmekle görevlendirmiş. Onu ve diğer tanrıları taşa döndürme gücü sadece sende.”

“O halde neden beni de diğerleri gibi öldürmedi?”

“Çünkü daha önce elinde Aegis’in gücü vardı. O kalkan sayesinde Athena’yı yenmek neredeyse imkânsızdı, ama kaybetti ve bu nedenle şimdi sana ihtiyacı var. Diğer tanrıları yok edebilmek, bizi öldürebilmek ve daha başka kim bilir ne yapmak için...” Beni itti. “Kaçman gerek!”

Safları aşan iki yaratık bize doğru geliyordu. Sebastian eğilerek, üstüne atlayana atlattı. Yaratık arkasına düşüp yuvarlandı. Diğeri korkunç görünen bir hançeri sallayarak üstüme geldi. Ben de eğilerek dizine bir tekme attım, elimin tersiyle suratına vurdum, dönerek elindeki hançeri kaptım, hızımı iyice alarak bir tam tur dönüşü tamamlarken savurduğum hançerle yaratığın kafasını uçurmayı başardım.

Kafa sisin içinde yuvarlanarak kayboldu.

Tanrım! Az önce yaptığım şeye inanamıyordum. Ama daha fazla düşünecek vaktim de yoktu. Bir başkası daha üstüme saldırırken, Violet’i ve diğer çocukları buradan götürmesi için Sebastian’a bağırdım. Ama Violet, ötekiler dövüşürken bir ağacın tepesine tırmanmaya başlamıştı bile. Athena’nın ordusu düşmanlarını yenmek ve dikkatlerini dağıtmak için cüsselerini kullanırken, Novem ve aileleri dövüşürken kendi sihir ve yeteneklerinden faydalanıyorlardı.

Vampirler var güçleriyle, kendilerinden geçerek saldırıyordu, acıma nedir bilmiyorlardı. Gabriel’in de aralarında olduğunu görünce bir an donakaldım, maskesi olmasa da o olduğunu anlamıştım. Yaratıklardan birinin gırtlığını dişleriyle yardığımı gördüm; saflara koşan biçim-değiştiricilerin pençeleri ve dişleri kadar kötücül bir görüntüsü vardı. Yanımdan bir yaratık geçip göz kırptı, sonra havaya sıçrayarak kahverengi bir kurda dönüşerek patilerinin üzerinde yere kondu. Avcı Deschanel’di bu. Athena’nın hapisanesinden kurtardıklarımın biri.

Ardından gözlerim iki elinde birden hançerle doğaüstü bir hızda koşarak karşısına çıkan herkesi doğrayan Athena’ya ilişti. Gözlerinde derin bir yeşil parıltı vardı.

Başıma bir ağrı saplandı.

Yere düştüm, arkamdan bir yaratığın üstüme atlayarak bir darbe indirdiğini görmemiştim bile. Sebastian’a seslendim, ama o da iki yaratıkla mücadele ediyordu. İki kaba el beni tutup çevirdi ve boğazıma yapışarak sıkılaşmaya başladı. Tekme atıp kenara kaçmaya yekensem de hiçbir işe yaramıyordu. Gri kayış gibi bir surat küçümser bir ifadeyle bana bakıyordu. Saçı yoktu. Burun yerine iki delik vardı sadece. Dudakları yoktu, ısırılmaya çalışan dişleri açıkta duruyordu.

Birden aklıma Arakne ve Harpia geldi.

Ellerini boynumdan çekmesini sağlamam gerekiyordu.

Kalan azıcık gücümü toparlayıp iki bacağımı birden savurup bedenimi döndürdüm ve yaratığın kafasını bacaklarımın arasına almayı başardım. Bacaklarımı aşağı doğru ittirerek yaratığı üstümden çektim. Elleri boğazımdan ayrılır ayrılmaz var gücümle pusun içine iki ismi haykırdım.

“Mopsaura! Arakne!”

İsimlerindeki gücün etrafımızdaki havayı değiştirdiğini hissettim; enerji yükleyen elektrik dolu,

bulutlara kadar etki eden bir güç.

Yaratık kıstırdığım yerden kurtuldu. Dönerek kaçmaya, isimleri tekrar haykırmaya çalıştım, ama başımı iki elinin arasında kavramış, pençelerini şakaklarıma geçiriyordu. Sıkıca tutarak başımı yukarı çekiyor, kafatasımı omurgamdan ayırmaya çalışıyordu. *Tanrım!* Daha fazla dayanacak halim kalmamıştı, çok güçlüydü. Kolu boynuma dolandı, yine boğulmaya başlamıştım.

Kalbim yavaşladı. Yüzüm basınçtan şişmişti. Ciğerlerim boşalırken etrafımda savaşın da hızını yitirdiğini görebiliyordum.

Rüzgâr esti, pusu dağıtarak yaprak ve çerçöpü yerden kaldırdı.

Tiz, kulak tırmalayıcı bir ciyaklama göğü parçaladı.

Üstümdeki yaratığı bir şeyin yakalamasından hemen önce dev kanatlardan çıkan sesleri duydum. Yerden ancak bir metre kadar havalandıktan sonra beni bıraktı, sırtüstü düştüğüm yerden Harpia ve gagasının ucundaki yaratıkla birlikte hortum şeklinde yükselen sisi gördüm.

Üç saniye sonra yaratık çatırdayarak mezar taşının üstüne düştü ve toprağı boyladı.

Mapsaura ayaklarımın dibine kondu.

Yutkundum, soluk almaya çalışıyordum, bir yandan da çağrımın işe yaradığını görmemin şaşkınlığı içindeydim. “Teşekkürler.”

Gagasındaki minik delikler kabardı. Harpia’nın başı dönüp donakaldı, gözleri Athena’ya kilitlenmişti. Ardından Arakne’yi gördüm, karşısına çıkan sağı sola fırlatarak ilerliyor, onu yıllar boyu hapseden Athena’ya ulaşmaya çabalıyordu.

Mapsaura kaslı dizlerinin üzerine eğilerek yerden hızla havalandı, sisin içinde kaybolduktan sonra bir torpido gibi Athena’yı hedef alarak düşmeye başladı. Bu sırada Arakne de serbest kalarak tanrıçanın yanına gelmişti.

İki yaratık da tanrıçaya aynı anda vurdu.

Ama Athena’ya boşuna savaş tanrıçası denmiyordu. Ellerindeki iki hançerle iki yaratığı birden yakaladı, kendi hızlarını kullanarak onları geriye fırlattı. Harpia sağ tarafa doğru yuvarlandı, dev pençeleriyle ıslak toprakta derin bir iz bıraktıktan sonra ancak durabildi. Mapsaura kanatlarını kocaman açarak gırtlaktan gelen kan dondurucu bir çığlık attı, neredeyse Athena’nın savaş çığlığı kadar yüksek bir ses çıkmıştı.

Athena dönerken, ellerini birleştiren Michel ve Sebastian’dan gelen bir güç dalgası tanrıçayı göğsünden vurdu.

Gözlerimi kırparak Sebastian’ın bu türden bir güce sahip olduğu gerçeğinin bir kez daha farkına vardım.

Athena bu dalganın etkisiyle geriye doğru sıçrarken, Harpia tekrar yükseldi. Arakne yerde kıpırtısız yatıyordu. Athena’nın bakışlarından durumu hemen anladığımı fark ettim. Novem yaratıklarının icabına bakıyordu. Ayrıca New 2’de sahip olduğu güç azalmıştı. Her an yenilebilirdi.

“Geri çekilin!” diye bağırdı tanrıça, tam bu sırada gökten üzerine doğru süzülmeğe olan Harpia’yı fark etti. Mapsaura’nın kanatları tanrıçanın üstüne kapandı.

Athena gözden kayboldu.

Mapsaura’nın gözleri hiddetten kıpkırmızı kesildi. Kanatlarını yavaşça açarak iki saniye kadar boşluğu tuttu, sonra yeri süpürerek yana döndü. Pençeleri yumuşak toprağı saplandı, kanatlarını açarak havalandı ve mezar odalarından birinin çatısına indi. Dengesini sağlamak için pençeleriyle kavradığı kiremitler dağıldı.

Birer birer Athena’nın yaratıkları pusun içinde kayboldu.

Mezarlığa bir sessizlik çöktü, sağanak yağmurun sesi her yeri kapladı.

Her taraf cesetle dolmuştu. İniltiler ve bağırışlar tüyler ürpertici sessizliği bozdu. Mapsaura’nın

tünediği mezar odasının yakınında duran Sebastian ve Michel'in yanına doğru yürürken, ayağım önümdeki bir şeye takıldı. *Tanrım*. Bu Daniel'di. Yanına yığıldım. Yaralı boğazından kanlar akıyordu. Gözlerini hızla açıp kapıyordu. Ağzı konuşmaya çabalayarak açılıp kapanıyordu, ama sesi çıkmıyordu.

“Aman tanrım, Daniel,” diye mırıldandım, dizlerimin üstüne kalkıp ona yardım etmeye çalışıyordum, ama ne yapacağımı bilemiyordum. Josephine yanıma geldi. “Yaşayacak, değil mi? O bir vampir. Yaşayacak.”

Vampir olduğunu düşündüğüm iki kişi gelip Daniel'i kaldırdı. Başı bedeninden ayrıldı, sadece ince bir deri parçası tutuyordu. Midem kalktı. Kendimi yine yere kış üstü bıraktım.

“Öldü bile,” dedi Josephine en ufak bir duygu belirtisi göstermeden, sonra yürüyerek uzaklaştı. İki adam Daniel'i bir ceset yığınının üzerine koydu. Daha sonra yığın kendi kendine küle dönüşerek çöktü.

Öylece kalakaldım. Midem ağzıma geldi, yutkunarak bastırdım ve sendeleyerek kül yığınının uzaklaşırken ağaçtan aşağı inmekte olan Violet'i gördüm.

Bir ayağımı öbürünün önüne koymaktan başka bir şey düşünemez haldeydim. Yaklaştığını gören Sebastian bana doğru döndü. Göz göze geldik ve tam ağzımı açmışken arkamda bir şey olduğunu hissettim.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Athena bir anda arkamda belirerek kollarımı etrafıma doladı. Dudaklarını kulağıma yapıştırdı. “Ne derler bilirsin.” Sesi ölümcül bir fisıltı gibiydi. “Ya benim olacaksın... ya da kimsenin.” Dudakları kulağımdan uzaklaştı. “Ayrıca, son nefesini vermeden, diğerlerini serbest bırakırken babanı hapishaneden çıkarmadığın için de teşekkür etmek isterim.”

İçim ürperdi. “Ne?”

Güldü. “İronik değil mi? Bir *τέραç* avcısı, öldürmekle görevlendirildiği canavara, bir Gorgon olan annene âşık oluyor. Ruhun bedeninden ayrılırken babanı, elinde fırsat varken Eleni'yi öldürmeyerek bana ihanet edişi nedeniyle ona yaptıklarımı ve yapacaklarımı düşünmeni istiyorum. Hoşça kal küçük canavar.”

Athena iterek beni kendinden uzaklaştırdı.

Olaylar yavaş çekimde yaşanıyor gibiydi. Dizlerimin üzerine çöktüm, bir an için Sebastian'ın yüzündeki dehşeti gördüm, göz ucuyla Violet'in ağaçtan inmekte olduğunu fark ettim. Şok, tam anlamıyla şoktaydım.

Athena başımı kesmek için bir *τέραç* hançerini havaya kaldırdı.

Zaman öyle yavaşladı ki hayatımdan rastgele kareler gözümün önünden geçmeye başladı. Bir kare diğerlerinden daha yavaş geçiyordu sanki -Arnaud'nun balosunda Athena'nın bileğini tutup onu taşa döndürdüğüm an.

Olgunlaşarak bir Gorgon olmak için önümde üç buçuk yıl daha vardı, ama içimde güç olduğunu biliyordum. Bu gücü daha önce kullanmıştım, farkım buydu. Benden önce gelenlerden farklıydım. Zaman, evrim, babamdan gelen genler... sebebi her neyse... biliyordum. Ben bir tanrı-öldürenim.

Hançer havayı yardı. Zihnimin gerisinde bir yerde bir bağıriş ve bir çocuk çığılığı duydum. Ama önemli değildi. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, kimse bana yardım edemezdi. Kanım damarlarımda vızıldayarak akıyordu. Gözlerim boynuma doğru inen hançere kilitlendi.

Başımı eğdim, karıncalanmış elimi kaldırıp avucumu açarak içimdeki tüm öfkeyi, hayatımdaki, annemin hayatındaki tüm acıları, soyundan geldiğim Medusa olarak hissettiğim tüm acıları serbest bıraktım.

Hançer elimle buluştu.

Ve taşa çarpmış gibi kırıldı.

Kılıçtan çıkan o derin sesin yankılanmasıyla bir güç çemberi herkesi yere yapıştırdı. Kılıcın kırılan kısmı havada uçarken başımı kaldırdım ve Athena'nın afallamış gözleriyle karşılaştım.

Yavaşlayan kalp atışlarımın gümbürtüsü kulaklarımdaydı.

Bunu yapabilmem imkânsızdı; Athena'nın donakalmış ifadesinde de aynı düşünceyi görebiliyordum. Yine de yapmıştım. Normal rengine dönmeye başlayan elimin mermer gibi beyaza kestiğini gördüm. Kontrol edebildiğim bu gücü kullanmak için bir canavara dönüşmeme gerek yoktu.

Sonra Athena gözlerini kırptı. Violet'in arkadan saldırıp Athena'nın sırtına vurması ve kollarını tanrıçanın boynuna dolayarak minik köpekdişlerini etine geçirirken bir eliyle de küçük bir bıçağı Athena'nın kalbine saplamasıyla zaman normale döndü.

Athena'nın boğazından bir çığlık koştı.

Şok ve korkuyla yeniden kış üstü düşerken ıslak toprağın üzerinde Violet'in adını haykıran sesler yankılanıyordu.

Birden ortadan kayboldular.

Girdap gibi dönen sis tabakasının ardında yok oldular. Athena'nın kırılan hançerinin kabzası bir mermer parçasının üstüne, Violet'in kana bulanmış bıçağıysa yumuşak toprağa düştü.

“Violet!” diye bağırdım.

On Dokuz

Üç gün geçmişti. Uykusuz, kâbus ve endişeyle dolu üç gün. Violet gitmişti. Kimse onu nasıl getireceğini bilmiyordu. Athena'yı ne gören ne de ondan haber alan vardı.

Üç gündür mezarlığa gidip Pascal'ı arıyor, onu bulmak için her mezara, her deliğe bakıyordum. Violet bunu yapmamı isterdi, ona bunu borçluydum. Pascal'ı bulana kadar her gün gidecektim.

Sebastian son iki gününü odasında davul çalarak geçirmişti, öylesine yoğun bir öfke saçıyordu ki çaldığı yerde durmak zordu.

Michel babamı kurtarmak için Nehir Yolu'ndaki çiftliğe küçük bir ekip göndermişti, ama hapishane sanki hiç orada değilmişçesine ortadan kaybolmuştu. Bu kadarını yapmak bile Michel'e zor gelmişti. Babam, Athena adına masum ve güce sahip insanları öldürmüştü. Ama anneme olan sevgisi onu değiştirmiş ve tanrıçaya başa kaldırma gücü vermişti. Bunca yıldır bunun bedelini ödüyordu. Şimdi de benim yüzümden daha uzun süre bedel ödemeye devam edecekti.

Hapishanedeki o anı zihnimde defalarca canlandırdım. Oradaydım, onu serbest bırakabilirdim. Elime şans geçtiğinde doğru bildiğimi yapmalıydım. Michel'den anahtarları geri isteyebilirdim. Mücadele etmeli, tüm mahkûmlar salınana kadar oradan ayrılmayı reddetmeliydim.

Pişmanlık ve suçluluk böğrümeye zehirli birer iğne gibi saplanıyordu. Onu bulmalıydım.

New 2'den ayrılıp hatıralardan uzaklaşmak, Crank'le posta kamyonuna atlayıp Pontchartrain Gölü'nün üzerinden Covington'a, Bruce ve Casey'nin bizimle buluşmayı bekledikleri sınır kasabasına gitmek beni biraz rahatlattı.

Kollarını boynuma dolayan Casey, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Geriye yaslanırken yüzünü ezberlemek için bir an ona dikkatlice baktım. Yuvarlak. Zarif. Tüm duygularını yansıtan parlak mavi gözler. Gözyaşlarıyla dolan gözler.

Yalnızca, babamla ilgili önemli bir ipucu bulduğumu ve izini kaybetmeden takip etmem gerektiğini biliyorlardı. "Bunu yapmalıyım. Babamı bulmalıyım."

Sırada Bruce vardı. Beni o kocaman sardı, bolca sürdüğü temiz baharat kokulu tıraş losyonunu içime çektim. Yumuşak flanelle kaplı omzuna sarıldım. "Dikkatli ol," diye mırıldandı. "Eğitimde öğrendiklerini hatırla. Düzenli olarak haber vermeni bekliyoruz."

Geriye çekildim ve başımı salladım.

"Belgelerin hazır olması altmış günü bulur, ama Novem'in iyi bağlantılarının olduğuna eminim. Bakıcı ailenin el değiştirmesi için mutlaka araya birilerini sokmuşlardır," dedi Casey. "Sonuçlandığında seni haberdar edeceğiz."

"Teşekkürler."

Michel Lamarliere yakında yasal velim olacaktı. En azından on sekiz yaşına basmamdan önceki altı ay boyunca.

Sandersonlar eşyayı kamyonetlerinden posta kamyonuna geçirmeme yardım ettiler. Zaten pek bir şey yoktu -giysi ve ayakkabıyla doldurduğum iki çöp torbası ve yıllar içinde biriken kitaplarla diğer şeyleri koyduğum bir-iki kutu.

"Kutulardan birine bir fotoğraf albümü koydum," dedi Casey, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

Bruce kamyonun arka kapısını kapattı, sonra tekrar sarıldılar. Bruce kulağıma, “Ben de senin için ufak bir şey koydum,” diye fısıldadı. Sesinin tonundan koyduğu şeyin kendini korumaya yarayan bir alet olduğunu çıkarabiliyordum. “Seni seviyoruz ufaklık.”

Boğazım düğümlendi, zorlukla olsa da, “Ben de sizi,” diyebildim.

Tüm ayrılıklar içinde bu en zor olanıydı. Gözyaşlarımı tuttum ve uzaklaşana kadar kendime hâkim oldum. Crank’ın gelen posta çuvalını bırakıp giden posta çuvalarını kamyonu yüklemesinin ardından, pek kullanılmayan otobanda yol almaya başladığımızda gözümde akan birkaç damla yaş sildim.

Güneşin son ışıkları gölün yüzeyine düşünce, suyu lacivert, mor ve turuncu renkleri yansıtan bir aynaya çevirdi. New 2’nin silueti ufukta kaybolurken aklıma Crank’le Hilal Şehir’e giderken ilk defa köprü’nün üstünden geçişimiz geldi. Fakat bu sefer GM yönüne gitmiyorduk, Fransız Mahallesi’ne doğru yola çıkmıştık.

Kamyon yayalara ve bebek arabalarına dikkat ederek Royal Caddesi’nden yavaşça geçti. Hava neredeyse kararmıştı. Yeni bir Mardi Gras geçidinin ve yeni bir balonun vakti gelmiş gibiydi. Ama artık bu tür şeyler benim için fazla bir anlam taşımıyordu.

Crank Cabildo’nun önüne park etti. “Seni burada bekleyeceğim.”

Başımınla “tamam” diye işaret ederek derin bir nefes aldım ve yüzümde kararlı bir ifadeyle kamyonun altına indim.

Siyah botlarımı kaldırımın dövyüyordu. Hançeri yeni kılıfının içinde kot pantolonumdan sarkıyordu, çizmemde gizli diğer bir kılıfın içindeyse Violet’in çok keskin ve tehlikeli görünen bıçağı duruyordu. Herkesin bilmesini istiyordum. Hançer bende idi ve onu gizlemiyordum. Saçlarım iki yandan örülmüş ve geri kalan saçlarla birlikte ensemden sıkı bir topuz halinde tutturulmuştu.

Kalın, ahşap kapıyı açarken sakızıyla küçük bir balon şişirdim ve içeri girdim.

Novem’in Dokuzlar Konseyi toplanmıştı.

İkinci katta, resepsiyoniste bakmadan, bir elim t  rac hançerinin kabzasında o tarih kokan koridordan yürüyüp toplantıya daldım.

Dokuz yüz bana döndü. Yedisiyle henüz tanışmamıştım, ama Henri, Sebastian ve diğerlerinden aldığım bilgi sayesinde yüzleri isimlendirmekte sorun yaşamayacaktım.

Kimse beni gördüğüne şaşırılmamıştı.

Derin bir nefes al.

Violet’i, birlikte gülüşüp maske ve gece elbiselerimizle First Caddesi’nde ko uşumuzu, bana güzel olduğumu söyleyen sesini, Athena’nın üzerine atlayıp Kaltak’ı kalbinden bıçaklayışını düşünmem gücümü toplamama yetti.

Köşede duran boş sandalyelerden birini konsey üyelerinin içini   rperceğini umduğum bir ses çıkaracak şekilde yerde sürterek çektim. Büyük oval masanın yanına geldiğimde sandalyeyi çevirip oturdum.

Teker teker herkesin gözünün içine baktım.

Üç büyücü ailesinin reisleri: Lamarliere, Hawthorne ve Cromley. Üç vampir ailesi: Arnaud, Mandeville ve Baptiste. Ve üç yarı-tanrı/biçim-değiştiren aile: Deschanel, Ramsey ve Sinclair.

Bir derin nefes daha. Şişirilen küçük bir balon.

“Presbyt  re’e kaydolmak istiyorum,” dedim.

Krem rengi pahalı takım elbisesini kuşanmış Josephine bir kahkaha patlattı. Ama kimse ona eşlik etmedi.

Uzun bir sessizlikten sonra Michel söz aldı. “Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum.”

“Senin için tabii ki sorun değil Michel. Anlat bakalım Ari, Novem’in okuluna gitmenin senin için

ne gibi bir faydası olabilir?”

“Burada kalıcıyım. Ve anladığım kadarıyla bana ihtiyacınız var. Hepiniz benim yardımımıza muhtaçsınız. New 2’de savaş çıkması yakındır.”

“Gücümüz var,” dedi Soren Mandeville. “Hem şehri, hem de içinde yaşayan insanları korumaya yetecek kadar gücümüz var.”

“Geçmişte belki. Ama şimdi barışı sağlamak için kullanabileceğiniz hiçbir şeyiniz, daha doğrusu *kimseniz* yok.” Novem’den koruma talep ettiğinde babama ihanet ederek, onu Athena’ya verdiği için intikam istercesine fırlattığım sert bakış Josephine’in içine işledi.

Josephine sakince, “Sen varsın,” dedi.

“Lütfen Josephine,” dedi Rowen Hawthorne. “Bayan Selkirk’e koruma sağlamaya zaten karar vermiştik. Athena’yla savaştık ve bu savaştaki rolümüzü tamamladık. Bu genç kadını tehdit etmek... gereksiz.”

“Savaşmayı, bu savaşın bir parçası olmayı öneriyorsun. Ve bunun karşılığında tek istediğin korunmak ve okula gitmek, öyle mi?” diye şüpheli bir şekilde sordu Bran Ramsey.

“Öğrenmek istiyorum.” Dirseklerimi masaya dayayarak öne eğildim, kalbim hızla atmaya başlamıştı. “Athena, tanrılar, geçmiş, başımdaki lanetle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. Presbytere’in öğrencilerinin bile bilmediği gizli bir kütüphanesi olduğunu biliyorum. O kütüphaneye girme hakkı da istiyorum.” Kimse konuşmuyordu, duyduklarına inanamayan üyelerin nutku tutulmuştu.

“Çok şey istiyorsun,” dedi Bran.

Nell Cromley konuşmaya başladı. Bu koyu renk saçlı, mavi gözlü büyücünün kemiklerini ciğerlerime çektiğim Alice Cromley’le doğrudan akrabalık bağı olup olmadığını düşünmeden edemedim. “Bilginin saklı tutulmasının bir nedeni var. Sadece dokuzumuz ve çevirmenler oraya girebilir. Kendi ailelerimizin bile girme yetkisi yok. Üzgünüm evlat, ama istediğin bilgiyi özümseyebilmek için çok genç ve tecrübesizsin. Bu türden bir bilgiye sahip olmanın getirdiği sorumluluğa katlanmak çok zordur.”

Hâlihazırda nelere “katlanmak” zorunda olduğumu bir bilseydi. Yetersiz ya da sorumsuz oluşumu ima etmesinden nefret ettim. *Nefret*. Hayal kırıklığım sakinliğimi yitirmeme neden oldu. “İçinizde bir tanrıyı öldürebilecek olan var mı?” Masanın etrafındakilere baktım. “Gerçekten, kendi kendinize bir tanrıyı öldürebilir misiniz?” Tekrar Nell’e baktım. “Bir gün ben o güce sahip olacağım. Şimdi de sahip olabilirim. Bunun için kütüphanenizdeki bilgilere ihtiyacım yok. Mezarlıkta ne yaptığımı gördünüz. Benden korkuyor.”

Michel’in dudaklarında bir tebessüm belirdi, gri gözleri kararlı bir şekilde parladı. “Ari’nin sırlarımızı ve geçmişimizi dünyaya açıklayacağını sanmıyorum. Eğer Athena’nın yenik düşmesiyle sonuçlanacaksa, kütüphanemize girmesinden kazançlı çıkarız. Oğlum da ona eşlik edebilir...”

“Bravo Michel!” Josephine iğneleyici konuşuyordu. “Bastian da çok güçlüydü ya...”

“Bizim çocuklarımız ne olacak?” diye atıldı Soren. “Bizim çocuklarımızın değil de senin oğlunun bilgiyi edinmesine razı gelmemizi mi bekliyorsun?”

“Bir gün ailesinin reisi olacak,” dedi Michel “Zaten öğrenmesi gerekecek.”

Soren yanıt verdi: “*Oui*, ama ancak senin yerini aldığı zaman. Tıpkı diğerleri gibi.”

Masanın etrafındakiler başlarıyla onayladı. Michel arkasına yaslanarak omuz silkti. Yardım etmeyi denediği (ve oğlunu zamanından seneler önce kütüphaneye sokup Novem’in bilmediği anlaşılan Sisdoğdu tabletini gösterdiği) için hakkını teslim etmeliydim. Artık Sebastian’ın otoriteye karşı gelme huyunun nereden geldiğini biliyordum.

Nikolai Deschanel düşünceli bir şekilde “Bence göz önünde bulundurabileceğimiz bir teklif,” dedi. “Eğer tek başına girer ve hiçbir şey, hiçbir eser, parşömen ya da kitap almadan çıkarsa. Not da

tutmayacak, sadece hafızasında ne tutabiliyorsa o.”

“Kabul ediyorum,” diye atıldım. Fotografik bir hafızam yoktu, ama Athena ya da Violet’in nerede olduklarını bulmama yardımcı olacak bir bilgiye rastlarsam unutmayacağımı biliyordum. Ve hepsinden önemlisi, bir an önce öğrenmek istiyordum. “Evet, şimdi kararınız nedir? Beni okula kabul eder, kütüphaneye girmeme izin verirseniz,” -gülümsedim- “ben de sizin tanrıça sorununuzu hallederim.”

Odada gülüşmeler oldu.

“Ama neden?” Başka bir Novem reisi konuşmaya başladı. “Zeki bir genç kadınsın. Saklanabilir, Athena’dan kaçabilirsin. Tüm bunları yapman için, onun peşine düşüp şehrimizi korumamıza yardımcı olman için nasıl bir nedenin var? Gerçekten istediğin nedir? Zenginlik mi, iktidar mı, güç mü...”

Bakışlarımı güçlü vampirin üzerine kenetlediğimde nabzım iyice yükseldi. Damarlarımda bir umut ve inanç dalgasının dolaştığını hissettim. Yanıt basitti.

“*İntikam* istiyorum.”

O tek kelime sanki bir güce sahipmiş gibi odada yankılandı.

Yavaşça arkama yaslanırken kolumdaki diken diken olmuş tüyler de normale döndü.

İntikam.

Alana kadar durmayacaktım. Violet, New 2’ye sapasağlam dönene kadar durmayacaktım. Atalarım huzur içinde yatıncaya ve babam serbest bırakılıncaya kadar durmayacaktım. Athena ölene kadar.

Düşüncelerimin gürültüsü arasında oylama yaptıklarını duydum. Tüm üyeler aynı kelimeyi tekrarlıyordu. “Kabul.”

İşte o zaman, ne kadar uzun sürerse sürsün, bir şekilde öcümü alacağımı anladım.

“Tepaz” diye okunur. (yay.n.)